

RELAȚII DE CĂSĂTORIE ȘI DE FAMILIE

GHIDUL DE STUDIU AL PARTICIPANTULUI

RELAȚII DE CĂSĂTORIE ȘI DE FAMILIE

GHIDUL DE STUDIU AL PARTICIPANTULUI

Publicat de
Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă
Frankfurt, Germania

Comentarii și sugestii

Comentariile și sugestiile dumneavoastră la acest ghid de studiu vor fi binevenite.
Vă rugăm să le trimiteți la:

Curriculum Planning
50 East North Temple Street, Floor 24
Salt Lake City, UT 84150-3200
USA

E-mail: cur-development@ldschurch.org

Vă rugăm să menționați numele, adresa, ramura și districtul. Asigurați-vă că ați menționat titlul ghidului de studiu. Apoi, menționați comentariile și sugestiile dumneavoastră despre punctele importante ale ghidului de studiu, dar și despre cele care ar putea fi îmbunătățite.

© 2000 by Intellectual Reserve, Inc.

Toate drepturile rezervate.

Tipărit în Germania

Aprobarea versiunii în limba engleză: 8/97

Aprobarea traducerii: 8/97

Titlul original: *Marriage and Family Relations: Ghidul de studiu al participantului*
Romanian

CUPRINS

„Familia: O declarație oficială către lume”	iv
Introducere	v
Trecerea în revistă a Cursului despre relațiile de căsătorie și de familie	vii

PARTEA A: ÎNTĂRIREA CĂSĂTORIILOR

1. „Familia este esențială pentru planul Creatorului”	3
2. Dezvoltarea unității în cadrul căsătoriei	7
3. Menținerea vie a dragostei și a prieteniei în căsătorie	11
4. Cum răspundem încercărilor din timpul căsătoriei	15
5. Să răspundem încercărilor printr-o comunicare optimistă	17
6. Întărirea căsătoriilor prin credință și rugăciune	20
7. Puterea tămăduitoare a iertării	24
8. Gestionarea bugetului familiei	27

PARTEA B: RESPONSABILITATEA PĂRINȚILOR ÎN ÎNTĂRIREA FAMILIILOR

9. „Fiii sunt o moștenire de la Domnul”	35
10. Rolul sfânt al taților și al mamelor (Partea 1: Rolul taților)	40
11. Rolul sfânt al taților și al mamelor (Partea 2: Rolul mamelor)	44
12. Învățarea copiilor prin exemplu și educație	49
13. Să predăm copiilor principiile Evangheliei (Partea 1)	55
14. Să predăm copiilor principiile Evangheliei (Partea 2)	60
15. Îndrumarea copiilor să ia decizii	66
16. Rugăciunea în familie, studiul scripturilor în familie și seara de familie	70

FAMILIA

○ DECLARAȚIE OFICIALĂ CĂTRE LUME

PRIMA PREȘEDINȚIE ȘI CONSILIUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI AI BISERICII LUI ISUS HRISTOS A SFINȚILOR DIN ZILELE DIN URMĂ

NOI, PRIMA PREȘEDINȚIE și Consiliul celor Doisprezece Apostoli ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, declarăm cu solemnitate căsătoria dintre un bărbat și o femeie ca fiind rânduită de Dumnezeu, familia fiind esențială pentru planul Creatorului cu privire la destinul etern al copiilor Lui.

TOATE FIINȚELE umane-bărbat și femeie-sunt făcute după chipul lui Dumnezeu. Fiecare este în spirit un fiu sau o fiică iubită ai unor părinți cerești și, datorită acestui lucru, fiecare are o natură și un destin divin. Faptul că o persoană este bărbat sau femeie reprezintă o caracteristică fundamentală pentru scopul și identitatea individului în existența lui premuritoare, muritoare și eternă.

ÎN EXISTENȚA lor premuritoare, fiii și fiicele de spirit L-au cunoscut și L-au venerat pe Dumnezeu ca Tatăl lor Etern și au acceptat planul Lui prin care copiii Lui puteau obține un trup fizic ca să câștige experiență pământească pentru a progresa către perfecțiune și în final, pentru a împlini destinul lor divin ca moștenitori ai vieții eterne. Planul divin al fericirii face posibil ca relațiile de familie să continue și după moarte. Legămintele și rânduielile sacre ce se fac în sfintele temple dau posibilitatea fiecărei persoane să se întoarcă în prezența lui Dumnezeu, iar familiile lor să fie unite pentru eternitate.

PRIMA PORUNCĂ pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam și Eva, a fost cu privire la capacitatea lor de a deveni părinți ca soț și soție. Noi declarăm că porunca lui Dumnezeu către copiii Lui de a se înmulți și de a umple pământul, este încă valabilă. Declarăm în continuare că Dumnezeu a poruncit ca sacrele puteri de procreare să fie întrebuițate numai între bărbat și femeie, căsătorii legal ca soț și soție.

DECLARĂM că viața pe pământ este creată prin îndrumare divină. Noi afirmăm că viața este sfântă și afirmăm despre importanța ei în planul etern al lui Dumnezeu.

SOȚUL ȘI SOȚIA au o responsabilitate sacră, aceea de a se iubi și de a se îngriji unul de celălalt și de copiii lor. „Fiii, sunt

o moștenire de la Domnul“ (Ps.127:3). Părinții au datoria sacră de a-și crește copiii cu dragoste și dreptate, de a satisface nevoile lor fizice și spirituale, de a-i învăța să se iubească și să se slujească unul pe altul, să respecte poruncile lui Dumnezeu și să respecte legile țării în care sunt cetățeni, oriunde ar trăi. Soții și soțiile-mamele și tații-vor fi făcuți răspunzători în fața lui Dumnezeu pentru neîmplinirea acestor responsabilități.

FAMILIA ESTE RÂNDUITĂ de Dumnezeu. Căsătoria dintre un bărbat și o femeie este esențială pentru planul Lui etern. Copiii au dreptul de a se naște din părinți căsătorii și au dreptul de a fi crescuți de un tată și o mamă care-și onorează jurămintele căsătoriei cu totală fidelitate. Fericirea în viața de familie poate fi obținută cel mai bine atunci când aceasta se bazează pe învățăturile Domnului Isus Hristos. Căsătoriile și familiile reușite se stabilesc și se mențin pe principiile credinței, rugăciunii, căinței, iertării, respectului, dragostei, milei, muncii și ale activităților de recreere sănătoase. Planul divin pentru tați este de a conduce familiile lor cu dragoste și dreptate, și ei sunt răspunzători de satisfacerea nevoilor pentru viața și protejarea familiilor lor. Mamele sunt în primul rând responsabile pentru îngrijirea copiilor. În aceste responsabilități sacre, tații și mamele sunt obligați să se ajute unul pe celălalt ca parteneri egali. Invaliditatea, moartea sau alte situații pot duce la adaptarea sau schimbarea rolurilor în familie. Rudele ar trebui să ofere ajutor atunci când este nevoie.

NOI AVERTIZĂM pe acele persoane care încalcă legămintele castității, care abuzează de partener sau de copii, sau care nu reușesc să-și îndeplinească responsabilitățile față de familie, că vor da socoteală într-o bună zi în fața lui Dumnezeu. Mai departe, avertizăm că dezintegrarea familiei va aduce asupra persoanelor, comunităților și națiunilor, nenorocirile prevăzute de profeții din vechime, precum și de cei moderni.

FACEM UN APEL către toți cetățenii responsabili și către guvernanții de pretutindeni, să promoveze acele măsuri menite să mențină și să întărească familia ca unitate fundamentală a societății.

Această declarație a fost citită de către președintele Gordon B. Hinckley ca parte a mesajului său din cadrul adunării generale a Societății de Alinare care a avut loc la 23 septembrie 1995, în orașul Salt Lake, Utah.

INTRODUCERE

Scopul acestui curs

Cursul despre Relațiile de căsătorie și de familie este menit să ajute pe membrii Bisericii să-și întărească relațiile de căsătorie și de familie și să găsească bucurie în relațiile lor de familie. El este împărțit în două părți. Partea A, „Întărirea căsătoriilor”, este de ajutor în special cuplurilor căsătorite și membrilor care se pregătesc să se căsătorească. Partea B, „Responsabilitatea părinților în întărirea familiilor”, ajută pe părinți și pe bunici în eforturile lor de a-și crește copiii „în mustrarea și învățătura Domnului” (Efeseni 6:4).

Cursul se bazează pe doctrinele și principiile propovăduite de scripturi și de profeții și apostolii din zilele din urmă. El pune un accent deosebit pe „Familia – O declarație către lume”, care este inclusă la pagina iv a acestui ghid de studiu.

Pentru o trecere în revistă a cursului, vedeți paginile vii-viii. Pentru această trecere în revistă, revedeți doctrinele și principiile pe care le-ați învățat și pregătiți-vă pentru lecțiile care urmează.

Frecventarea cursului în funcție de propriile dumneavoastră nevoi

Aveți opțiunea de a-l frecventa în funcție de nevoile dumneavoastră personale. De exemplu, dacă sunteți căsătorit, dar nu aveți copii, puteți alege să participați la primele opt lecții și nu la ultimele opt lecții. Dacă sunteți părinte singur, puteți să vă hotărâți să participați doar la lecțiile din partea B.

Participarea la curs

Prin alegerea de a participa la acest curs, ați demonstrat dorința de a vă întări familia. Pentru a beneficia pe deplin de acest curs, trebuie să participați la discuțiile din timpul orei, să folosiți acest ghid de studiu și să vă străduiți să puneți în practică doctrinele și principiile pe care le învățați.

Să participăm la discuțiile din clasă

Pe măsură ce dumneavoastră și ceilalți participanți discutați, veți putea simți influența Duhului Sfânt și vă veți putea învăța și întări unul pe celălalt. După cum Domnul a spus: „Numiți un învățător dintre voi și să nu fie toți purtători de cuvânt în același timp; să vorbească câte unul și toți să asculte

ceea ce spune, astfel, atunci când toți au vorbit, toți să fie edificați de către toți și fiecare om să aibă un privilegiu egal” (D&L 88:122).

Toți cei care participă la curs pot învăța unul de la altul, indiferent de experiența lor în căsătorie sau în creșterea copiilor. Participarea dumneavoastră în clasă va fi foarte benefică pe măsură ce vă împărtășiți experiențele care au legătură cu lecțiile, dar și în timp ce ascultați cu respect pe ceilalți când fac același lucru. Pe măsură ce mărturisiți despre adevărurile care se discută, vă puteți întări mărturia proprie, dar și pe a celorlalți. Totuși, trebuie să fiți atenți să nu discutați despre experiențe intime sau sacre care nu sunt adecvate unei discuții în clasă. Trebuie să nu pierdeți din vedere limitele de timp ale lecției și să fiți politicoși cu învățătorul și ceilalți participanți.

Folosirea acestui ghid de studiu

În timpul săptămânii care urmează fiecărei lecții, folosiți acest ghid de studiu pentru a revedea ceea ce ați învățat. Ghidul de studiu conține „Idei de pus în practică”, care sunt sugestii de a vă ajuta să trăiți în conformitate cu doctrinele și principiile pe care le-ați învățat în fiecare lecție. Suplimentar, fiecare lecție este însoțită de unul sau două articole scrise de autoritățile generale ale Bisericii. Dacă sunteți căsătorit, puteți avea mari beneficii dacă citiți și discutați aceste articole cu soțul sau soția.

Unele articole au fost extrase din discursuri de la conferințele generale, precum și de la alte ocazii, iar altele au fost scrise pentru revistele Bisericii. Deoarece au fost luate din publicații diferite, au fost necesare modificări minore pentru a fi adecvate acestui ghid de studiu. De exemplu, unele comentarii introductive au fost scoase din cuvântările de la conferințele generale și unele titluri și citate au fost modificate. Învățăturile însă rămân neschimbate.

Aplicarea doctrinei și principiilor pe care le învățați

Nu este suficient doar să învățăm Evanghelia. Pentru ca Evanghelia să vă ajute în viețile dumneavoastră, trebuie să trăiți în conformitate cu ceea ce învățați. Președintele Harold B. Lee, al unsprezecelea președinte al Bisericii, ne-a sfătuit:

„Toate principiile și rânduielile Evangheliei sunt, într-un anume sens, invitații de a învăța Evanghelia prin aplicarea în practică a învățăturilor ei. Nici o

persoană nu cunoaște principiul zeciuiei până când nu plătește zeciuiala. Nici o persoană nu cunoaște principiul Cuvântului de Înțelepciune, până când nu ține Cuvântul de Înțelepciune. Copiii sau chiar adulții, nu sunt pe deplin convinși să plătească zeciuiala, să țină Cuvântul de Înțelepciune, să țină ziua de sabat sfântă sau să facă rugăciuni, doar dacă aud pe cineva că vorbește despre aceste principii. Învățăm Evanghelia atunci când trăim în conformitate cu ea....

„... Nu știm, cu adevărat, nimic din învățăturile Evangheliei, până când nu am simțit binecuvântările care vin din aplicarea în viață a fiecărui principiu al Evangheliei” (*Stand Ye in Holy Places* [1974], pag. 215).

Materiale didactice suplimentare

Următoarele materiale didactice editate de Biserică vă oferă informații suplimentare despre subiectele discutate în acest curs. Ele vă sunt puse la dispoziție prin centrele de distribuție ale Bisericii. Este bine să obțineți aceste publicații și să le folosiți în căminul dumneavoastră.

- *Family Guidebook (Îndrumarul familiei)* (31180). Acest îndrumar descrie organizarea familiei, oferă informații despre predarea Evangheliei acasă și descrie procedurile pentru rânduielile preoției și pentru binecuvântări.
- Articole despre căsătorie și despre familie din revistele Bisericii.
- *Family Home Evening Resource Book (Cartea cu materiale pentru Seara de familie)* (31106). Această carte îi ajută pe părinți și pe copii să pregătească lecțiile pentru seara de familie (pag. 3–160, 173–232). Conține idei pentru o seară reușită de familie (pag. 163–170) și include sugestii pentru predarea principiilor, precum și responsabilitățile adecvate vârstei copiilor (pag. 235–262). Conține, de asemenea, idei pentru activități în familie (pag. 265–340).
- *Teaching, No Greater Call* (36123). Acest material conține principii și sugestii practice pentru a ajuta pe membrii Bisericii să devină învățători mai buni ai Evangheliei. Partea D, „Teaching in the Home” (pag. 125–148), este de mare ajutor, în special, părinților.
- *Teaching Guidebook (Îndrumarul învățătorului)* (34595). Acest îndrumar oferă sugestii pentru îmbunătățirea predării și învățării Evangheliei.
- *Pentru întărirea tineretului* (34285). Această broșură descrie standardele Bisericii adecvate la întâlniri, în îmbrăcăminte și înfățișare, pentru crearea relațiilor de prietenie, despre cinste, limbaj, mass-media, sănătate mentală și fizică, muzică și dans, puritate sexuală, despre comportamentul în ziua de duminică, pocăință, demnitate și slujire.
- *A Parent's Guide (Îndrumar pentru părinți)* (31125). Acest îndrumar conține sugestii pentru a-i ajuta pe părinți să-și învețe copiii despre problemele intime.
- *Guidebook for Parents and Guardians of Handicapped Children (Ghid pentru părinți și tutori ai copiilor handicapați)* (31123). Acest îndrumar oferă sfaturi pentru familiile cu copii care au dizabilități. Conține, de asemenea, informații despre materialele editate de Biserică pentru a-i ajuta pe părinți și pe toți cei care predau celor cu dizabilități.
- *Cornerstone of a Happy Home (Piatra de temelie a unui cămin fericit)* (33108). Această broșură conține o cuvântare ținută de președintele Gordon B. Hinckley, când a slujit ca al doilea consilier din Prima Președinție.
- *Being a Righteous Husband and Father (Să fii un soț și un tată drept)* (35402). Această broșură conține o cuvântare ținută de președintele Howard W. Hunter, al paisprezecelea președinte al Bisericii.
- Articolul *One for the Money: Guide to Family Finance (Ghid pentru bugetul familiei)* (33293). Acest articol al elderului Marvin J. Ashton din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, oferă sugestii practice despre gestionarea bugetului familiei.

TRECEREA ÎN REVISTĂ A CURSULUI DESPRE RELAȚIILE DE CĂSĂTORIE ȘI DE FAMILIE

PARTEA A: ÎNTĂRIREA CĂSĂTORIILOR

LECȚIA 1: „FAMILIA ESTE ESENȚIALĂ PENTRU PLANUL CREATORULUI”

Profeții din zilele din urmă declară importanța eternă a căsătoriei și a familiei.

Căsătoria veșnică poate aduce bucurie și mari binecuvântări în această viață și pe vecie.

Cursul despre relațiile de căsătorie și de familie este menit să ne ajute să găsim bucurie în relațiile noastre de familie.

Căminele noastre pot fi „un colț de rai” pe măsură ce zidim „pe stânca Mântuitorului nostru”.

LECȚIA 2: DEZVOLTAREA UNITĂȚII ÎN CADRUL CĂSĂTORIEI

Domnul a poruncit soțului și soției să fie uniți ca unul.

Soții și soțiile trebuie să se stimeze reciproc ca parteneri egali.

Soții și soțiile trebuie să îngăduie să se completeze reciproc în privința caracteristicilor și capacităților fiecăruia.

Soții și soțiile trebuie să fie loiali unul celuilalt.

LECȚIA 3: MENȚINEREA VIE A DRAGOSTEI ȘI A PRIETENIEI ÎN CĂSĂTORIE

Soții și soțiile trebuie să mențină vie dragostea.

Exprimarea afecțiunii și a bunătății păstrează dragostea și prietenia vie într-o căsătorie.

Relațiile intime convenite în căsătorie sunt o expresie a dragostei.

Cuplurile căsătorite trebuie să se străduiască să aibă milostenie, dragostea pură a lui Hristos.

LECȚIA 4: CUM SĂ RĂSPUNDEM ÎNCERCĂRILOR DIN TIMPUL CĂSĂTORIEI

Toate cuplurile căsătorite vor trece prin încercări.

Soții și soțiile pot rezolva orice încercare dacă ei consideră căsătoria ca pe o relație stabilită prin legământ.

Când apar încercări, putem alege să reacționăm cu răbdare și dragoste, nu cu frustrare sau furie.

LECȚIA 5: CUM SĂ RĂSPUNDEM ÎNCERCĂRILOR PRINTR-O COMUNICARE OPTIMISTĂ

Fiecare cuplu căsătorit va avea unele păreri diferite.

Soțul și soția trebuie să descopere trăsăturile care sunt demne de admirat la celălalt.

Comunicarea optimistă ajută la prevenirea și rezolvarea dificultăților.

LECȚIA 6: ÎNTĂRIREA CĂSĂTORIILOR PRIN CREDINȚĂ ȘI RUGĂCIUNE

Soții și soțiile trebuie să conlucreze pentru a mări credința lor în Isus Hristos.

Soții și soțiile sunt binecuvântați atunci când se roagă împreună.

LECȚIA 7: PUTEREA TĂMĂDUITOARE A IERTĂRII

Un spirit de iertare între soț și soție ajută la aducerea păcii și a unui sentiment de încredere și siguranță.

Soții și soțiile trebuie să-și ceară iertare reciproc pentru lipsurile lor și să facă eforturi sincere pentru a se schimba în bine.

Soții și soțiile trebuie să caute să se ierte reciproc.

LECȚIA 8: GESTIONAREA BUGETULUI FAMILIEI

Gestionarea corectă a bugetului este esențială pentru o căsătorie fericită.

Soții și soțiile trebuie să conlucreze pentru a urma principiile de bază ale gestionării banilor.

LECȚIA 9: „FII SUNT O MOȘTENIRE DE LA DOMNUL”

Tatăl Ceresc încredințează copiii Săi de spirit unor părinți pământenți.

Părinții trebuie să caute să vină în întâmpinarea nevoilor individuale ale fiecărui copil.

Copiii au dreptul la o relație bazată pe iubire cu părinții lor.

Abuzarea de copii este o ofensă adusă lui Dumnezeu.

Copiii aduc mare bucurie în viața părinților lor.

LECȚIA 10: ROLUL SFÂNT AL TAȚILOR ȘI AL MAMELOR (PARTEA 1: ROLUL TAȚILOR)

Tații și mamele trebuie să conlucreze pentru a oferi fiecăruia dintre copiii lor scutul credinței.

Tații trebuie să conducă cu dragoste și dreptate.

Tații trebuie să ofere familiilor lor cele necesare vieții și protejării lor.

LECȚIA 11: ROLUL SFÂNT AL TAȚILOR ȘI AL MAMELOR (PARTEA 2: ROLUL MAMELOR)

Mamele participă la lucrarea lui Dumnezeu.

Mamele sunt, în primul rând, responsabile pentru îngrijirea copiilor.

Tații și mamele trebuie să se ajute reciproc ca parteneri egali.

LECȚIA 12: ÎNVĂȚAREA COPIILOR PRIN EXEMPLU ȘI EDUCAȚIE

Părinții au responsabilitatea de a-și învăța copiii.

Părinții pot primi inspirație în învățarea copiilor.

Părinții își învață copiii prin exemplu și educație.

LECȚIA 13: SĂ PREDĂM COPIILOR PRINCIPIILE EVANGHELIEI (PARTEA 1)

Învățăturile părinților îi ajută pe copii să rămână puternici în credință.

Părinții trebuie să predea copiilor lor primele principii și rânduielei ale Evangheliei.

Părinții trebuie „să-i învețe pe copii să se roage și să umble în dreptate înaintea Domnului”.

LECȚIA 14: SĂ PREDĂM COPIILOR PRINCIPIILE EVANGHELIEI (PARTEA 2)

Părinții să-și arate dragostea pentru copiii lor atunci când îi învață.

Părinții trebuie să-i învețe pe copii mila și slujirea.

Părinții trebuie să-i învețe pe copii cinstea și respectul față de bunurile altora.

Părinții trebuie să-i învețe pe copii despre răsplata pentru o muncă cinstită.

Părinții trebuie să-i învețe pe copii despre puritatea morală.

LECȚIA 15: ÎNDRUMAREA COPIILOR SĂ IA DECIZII

Copiii au nevoie de îndrumare atunci când iau decizii.

Părinții pot să-și ajute copiii să-și exercite libertatea de a alege în mod corect.

Părinții trebuie să le permită copiilor să învețe din consecințele luării unor decizii greșite.

Părinții trebuie să-și arate dragostea de neclintit pentru copiii lor atunci când aceștia o iau pe o cale greșită.

LECȚIA 16: RUGĂCIUNEA ÎN FAMILIE, STUDIUL SCRIPTURILOR ÎN FAMILIE ȘI SEARA DE FAMILIE

Rugăciunea în familie, studiul scripturilor în familie și seara de familie trebuie să fie cele mai mari priorități pentru orice familie de sfinți din zilele din urmă.

Famiile primesc mari binecuvântări când se roagă împreună.

Studiul scripturilor în familie ajută familiile să fie mai aproape de Dumnezeu.

Seara de familie ajută familiile să se fortifice împotriva influențelor rele ale lumii.

PARTEA A: ÎNTĂRIREA CĂSĂTORIILOR

„FAMILIA ESTE ESENȚIALĂ PENTRU PLANUL CREATORULUI“

1

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau ambele sugestii:

- Revedeți „Familia – O declarație oficială către lume“, (pag. iv). Alegeți modalitățile prin care veți urma acest sfat al profetului.
- Faceți rost de un afiș al declarației „Familia – O declarație către lume“ (35602 sau 35538) de la centrul de distribuție al Bisericii. Așezați-l la vedere în căminul dumneavoastră.

MATERIAL DE CITIT

Studiați articolul de mai jos. Dacă sunteți căsătorit, citiți și discutați cu soțul sau soția despre acest articol.

PENTRU TIMP ȘI ETERNITATE

Elder Boyd K. Packer
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Marele plan al fericirii

Dragi frați și surori, scripturile și învățăturile apostolilor și profeților vorbesc despre existența noastră în viața premuritoare ca fii și fiice, copiii de spirit ai lui Dumnezeu¹. Genul a existat înainte și nu a început cu nașterea la viața muritoare².

În marele consiliu din cer³, s-a prezentat⁴ planul lui Dumnezeu: planul salvării⁵, planul mântuirii⁶ și marele plan al fericirii⁷. Planul oferă o dovadă că toți trebuie să aleagă între bine și rău⁸. Planul Său ne dă un Mântuitor, o ispășire, o înviere și dacă îl respectăm, o întoarcere în prezența lui Dumnezeu.

Satana s-a răsculat și a adoptat un plan al lui propriu⁹. Cei care l-au urmat au negat dreptul la un corp muritor¹⁰. Prezența noastră aici confirmă faptul că noi am aprobat planul Tatălui nostru¹¹.

Singurul scop al lui Lucifer este să se opună marelui plan al fericirii, să corupă cele mai pure, mai frumoase și mai emoționante experiențe ale vieții: idile, dragoste, căsătorie, precum și experiența de a fi părinte¹². Spectrul chinului și al vinovăției¹³ îl urmează pretutindeni. Doar pocăința poate vindeca rana făcută de el.

Planul lui Dumnezeu necesită căsătoria și familia

Planul fericirii necesită uniunea corectă a sexului bărbătesc cu cel femeiesc, a bărbatului cu femeia, a soțului cu soția¹⁴. Doctrinile ne învață cum să răspundem la imboldurile firești covârșitoare care de prea multe ori ne domină comportamentul.

Un model de corp după chipul lui Dumnezeu a fost creat pentru Adam¹⁵ și el a fost introdus în Grădina Edenului¹⁶. La început, Adam a fost singur. El a avut preoția¹⁷, dar, singur, nu putea îndeplini scopurile creației sale¹⁸.

Nici un alt bărbat nu ar putea face acest lucru. Nici singur, nici cu alți bărbați, Adam n-ar fi putut progresa. Nici Eva cu altă femeie n-ar fi putut. Așa a fost atunci. Și așa este și astăzi.

Eva a fost creată ca ajutor. Căsătoria a fost instituită¹⁹, pentru că lui Adam i s-a poruncit să se lipească de *nevasta* sa (nu de o *femeie* oarecare) și „de nimeni altul“²⁰.

S-ar putea spune că Evei i s-a impus o alegere²¹. Ea ar trebui lăudată pentru decizia ei. Apoi, „Adam a căzut ca oamenii să poată fi“²².

Elder Orson F. Whitney a descris Căderea ca având „două direcții – în jos și, totuși, înainte. A adus omul pe lume și l-a pus cu picioarele pe o cale spre progres“²³.

Dumnezeu i-a binecuvântat pe Adam și Eva „și le-a spus: Creșteți, înmulțiți-vă“²⁴. Și astfel familia a fost înființată.

Dumnezeu prețuiește bărbații și femeile în mod egal

Nu există nimic în revelații care să sugereze că este de preferat în ochii lui Dumnezeu să fii bărbat decât să fii femeie sau că El acordă o valoare mai mare fiilor decât fiicelor.

Toate virtuțile trecute în scripturi – dragostea, bucuria, pacea, credința, evlavia, milostenia – sunt împărtășite atât de bărbați, cât și de femei²⁵ și cea mai mare rânduială a preoției în viața muritoare este acordată doar bărbatului și femeii împreună²⁶.

După Cădere, legea naturii a avut stăpânire mult mai mare asupra nașterii pământești. Există ceea ce președintele J. Reuben Clark Jr. a numit „feste“ ale naturii²⁷, care provoacă o varietate de anormalități, deficiențe și diformități. Oricât de nedrepte ele ar părea în modul de judecată al omului, ele se potrivesc întrucâtva scopurilor Domnului în încercările prin care trebuie să treacă omenirea.

Urmarea fiecărui instinct demn, răspunsul la orice îndemn drept, trăirea oricărei relații umane înălțătoare sunt oferite și aprobate de doctrinele Evangheliei lui Isus Hristos și sunt protejate de poruncile revelate Bisericii Sale.

Rolurile bărbaților și ale femeilor

Dacă Adam și Eva n-ar fi fost diferiți din fire unul de celălalt, ei nu s-ar fi înmulțit și n-ar fi umplut pământul²⁸. Diferențele complementare reprezintă chiar însăși cheia planului fericirii.

Unele roluri se potrivesc cel mai bine naturii bărbătești și altele naturii femeiești. Atât scripturile, cât și tiparele firești plasează pe bărbat în rolurile de protector și întreținător²⁹.

Aceste responsabilități ale preoției care au legătură cu administrarea nevoilor Bisericii funcționează și în afara căminului. Prin numire divină, ele au fost încredințate bărbaților. Așa a fost încă de la început, pentru că Domnul a revelat că „ordinul acestei preoții să fie transmis din tată în fiu... Acest ordin a fost instituit în zilele lui Adam“³⁰.

Un bărbat care deține preoția nu are un avantaj asupra unei femei îndreptățindu-l să aibă o întâietate la exaltare. Femeia, chiar prin natura ei, participă împreună cu Dumnezeu la actul de creare și este principala persoană care îngrijește de copii. Virtuțile și calitățile de care depind perfecționarea și exaltarea sunt firești la o femeie și ele sunt rafinate prin căsătorie și maternitate.

Preoția este conferită doar bărbaților demni pentru a se conforma planului fericirii al Tatălui nostru. Legile naturii și cuvântul revelat al lui Dumnezeu lucrând în armonie creează pur și simplu condițiile cele mai bune.

Preoția implică o responsabilitate copleșitoare. „Nici o putere sau nici o influență nu poate și nici nu trebuie să fie menținută în virtutea preoției, decât prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin bunătate și blândețe și prin dragoste sinceră, prin blândețe și pură cunoaștere“³¹.

Dacă un bărbat „exercită nedrept controlul sau stăpânirea... în mod nedrept“³², el încalcă „jurământul și legământul care aparțin preoției“³³. Atunci „cerurile se retrag; Spiritul Domnului este întristat“³⁴. Dacă nu se pocăiește, el va pierde binecuvântările lui.

În timp ce rolurile diferite ale bărbatului și femeii sunt proclamate în declarațiile celestiale ale exaltării, ele sunt cel mai bine demonstrate în mod practic, obișnuit, în experiențele pământești ale vieții de familie.

De curând, am auzit un vorbitor la adunarea de împărtășanie că se plângea că nu putea înțelege de ce nepoții lui vorbeau mereu că merg acasă la *bunica*, niciodată acasă la bunicul. Eu am rezolvat acel mare mister pentru el: Bunicii nu fac plăcinte!

Legile naturii și cele spirituale sunt veșnice

Legile naturii și cele spirituale care guvernează viața au fost instituite încă înainte de apariția lumii³⁵. Ele sunt veșnice ca și consecințele respectării sau nerespectării lor. Ele nu se bazează pe considerații sociale sau politice. Ele nu pot fi schimbate. Nici o presiune, nici un protest, nici o legislație nu poate să le modifice.

Cu ani în urmă, am supervizat seminariile pentru indienii americani. Când am vizitat o școală din Albuquerque, directorul mi-a povestit un incident care se întâmplase la o clasă întâia.

În timpul lecției, un piscoiaș se plimba prin clasă și distrăgea atenția celor mici. El a fost adus în fața clasei astfel ca toți să-l poată vedea.

Un micuț a întrebat: „Este un motănel sau o pisicuță?“

Învățătorul, nepregătit pentru acea discuție, a spus: „Nu contează; e doar un piscoiaș“.

Dar copiii au insistat și un băiețel a spus: „Eu știu cum să deosebesc dacă e un motănel sau o pisicuță“.

Învățătorul, înghesuit între corzi, a spus: „Bine, spune-ne cum putem deosebi dacă e un motănel sau o pisicuță“.

Băiatul a răspuns: „Putem supune la vot problema!“

Unele lucruri nu pot fi schimbate. Doctrina nu poate fi schimbată.

„Principiile care au fost revelate“, a spus președintele Wilford Woodruff, „pentru salvarea și exaltarea copiilor oamenilor... sunt principii pe care nu le puteți anihila. *Sunt principii pe care nici o asociere de bărbați [sau femei] nu le pot distruge*. Sunt principii care nu mor niciodată... Ele sunt deasupra omului pentru a le mânui sau distruge... Nu stă în puterea întregii omeniri laolaltă să distrugă aceste principii... Nici un pic sau nici o iotă din aceste principii nu va putea fi distrusă“³⁶.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, bărbații au fost chemați la luptă. În cazuri de urgență, soțiile și mamele din lumea întreagă au fost înrolate în muncă ca niciodată înainte. Efectul cel mai devastator al războiului a fost asupra familiei. Se repercutează și asupra acestei generații.

Înmulțiți-vă și umpleți pământul

În conferința generală din luna octombrie 1942, Prima Președinție a emis un mesaj către „sfinții din orice așezare și regiune“, în care se spunea: „Prin autoritatea care ne-a fost investită ca Primă Președinție a Bisericii, ne avertizăm oamenii“.

Și ei au spus: „Între primele porunci date lui Adam și Evei, Domnul a spus: ‚Înmulțiți-vă și umpleți pământul‘. El a repetat această poruncă în zilele noastre. El ne-a revelat din nou în această ultimă dispensație, principiul veșnic al legământului căsătoriei...“

„Domnul ne-a spus că este datorია fiecărui soț și a fiecărei soții să respecte porunca dată lui Adam de a se înmulți și de a umple pământul, astfel încât legiunile spiritelor alese care așteaptă tabernacolele lor trupești să poată veni aici și să poată îndeplini marele plan al lui Dumnezeu de a deveni suflete perfecte, pentru că fără aceste tabernacole trupești, ele nu pot progresa spre destinul lor planificat de Dumnezeu. Astfel, fiecare soț și fiecare soție trebuie să devină tată și mamă în Israel pentru copiii născuți sub legământul sfânt și veșnic.“

„Aducând aceste spirite alese pe pământ, fiecare tată și fiecare mamă aspiră către spiritul tabernacului și către Domnul Însuși profitând de ocazia oferită de El, o obligație sfântă în cel mai mare grad, pentru că soarta aceluia spirit în eternitatea viitoare, binecuvântările sau pedepsele care îl așteaptă în lumea viitoare, depind în mare parte de grija, învățăturile, educația pe care părinții le vor da aceluia spirit.“

Nici un părinte nu poate scăpa de această obligație și responsabilitate, iar de îndeplinirea lor corectă, Domnul ne va cere socoteală foarte strictă. Nu există o altă sarcină mai înaltă care poate fi asumată de muritori“.

Maternitatea este o chemare sfântă

Vorbind de mame, Prima Președinție a spus: „Astfel maternitatea devine o chemare sfântă, o dedicare sacră pentru că îndeplinește planurile Domnului, o consacrare a devoțiunii de a crește și cultiva, a îngriji trupul, mintea și spiritul celor care și-au păstrat prima stare și care vin pe pământ pentru a doua stare de ‚a vedea dacă vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeul lor, le va porunci‘ (Avraam 3:25). Lucrarea mamelor este de a-i conduce să-și păstreze a doua stare și ‚aceia care păstrează cea de-a doua stare vor avea mai multă slavă asupra capetelor lor, în vecii vecilor‘ [Avraam 3:26].“

Această slujire divină prin maternitate poate fi făcută doar de mame. Nu poate fi transferată altora. Guvernantele nu o pot face; asistentele sociale nu o pot face; ajutoarele angajate nu o pot face – numai mamele, ajutate pe cât de mult posibil de mâinile

iubitoare ale tatălui, fraților și surorilor, pot acorda ajutorul necesar al unei îngrijiri atente“.

Prima Președinție a atras atenția că „mama care își încredințează copilul spre îngrijirea altora, pentru a face o muncă care nu ține de calitatea ei de mamă, ci pentru aur, faimă sau slujbă civică, trebuie să-și aducă aminte: ‚copilul lăsat de capul lui face rușine mamei sale‘ (Proverbe 29:15). În zilele noastre, Domnul a spus că dacă părinții nu-și învață copiii doctrinele Bisericii ‚păcatul va fi asupra capetelor părinților‘ (D&L 68:25).“

Maternitatea este aproape de divinitate. Este cea mai înaltă și sfântă slujire asumată de omenire. Cele care își onorează chemarea și slujirea lor divină sunt alăturate îngerilor“³⁷.

Acest mesaj sau avertizare din partea Primei Președinții este necesară mai mult astăzi decât atunci când a fost dată. Și nici un glas din orice organizație a Bisericii, de la orice nivel de administrație, nu ega-lează pe cel al Primei Președinții³⁸.

„Oricărui suflete care de la natură sau datorită unor situații nu se pot bucura de binecuvântările de a fi căsătoriți și de a fi părinți sau care fără vina lor trebuie să-și crească copiii singuri și să muncească pentru a-i întreține, nu li se va interzice în eternitate nici o binecuvântare – cu condiția că vor păstra poruncile³⁹. Așa cum președintele Lorenzo Snow a promis: ‚Asta este sigur și pozitiv“⁴⁰.

Pilda comorii și a cheilor

Închei cu o pildă.

Odată, un om a primit drept moștenire două chei. Prima cheie, i s-a spus, va deschide o pivniță pe care el trebuie s-o protejeze cu orice preț. A doua cheie era de la un seif din pivniță care conținea o comoară neprețuită. El urma să deschidă acest seif și să folosească lucrurile prețioase depozitate acolo. El a fost avertizat că mulți vor încerca să-l jefuiască de moștenire. I s-a făcut promisiunea că dacă va folosi comoara într-un scop bun, ea se va reface și niciodată nu se va micșora, în vecii vecilor. El urma să fie pus la încercare. Dacă o va folosi spre binele celorlalți, binecuvântările și bucuriile sale se vor mări.

Omul s-a dus singur la pivniță. Prima sa cheie a deschis ușa. A încercat să deschidă comoara cu cealaltă cheie, dar n-a putut, pentru că erau două lacăte la seif. Doar cheia lui nu-l putea deschide. Indiferent cât a încercat, n-a putut să-l deschidă. El era nedumerit. I se dăduseră cheile. Știa că de drept îi revenea comoara. Respectase instrucțiunile, dar nu putea deschide seiful.

La un moment dat, a intrat o femeie în pivniță. Și ea avea o cheie. Era evident că era diferită de cheia lui.

Cheia ei se potrivea celuilalt lacăt. Era umilit să afle că el nu putea obține moștenirea sa de drept fără ea.

Ei au făcut un legământ ca împreună să deschidă comoara și conform instrucțiunilor, el va supraveghea pivnița și o va apăra, iar ea va supraveghea comoara. Ei nu i-a pasat că el fiind paznicul pivniței, avea două chei, pentru că scopul lui era să se îngrijească ca ea să fie în siguranță în timp ce supraveghea ceea ce era foarte prețios pentru amândoi. Împreună au deschis seiful și au luat din moștenire. Ei s-au bucurat, pentru că după cum le-a fost promis, comoara se refăcea.

Cu mare bucurie au descoperit că puteau lăsa comoara copiilor lor, fiecare putând primi din belșug și nelimitat până la ultima generație.

Poate unii dintre urmașii lor nu vor găsi un partener care să posede cheia respectivă sau unul care să dorească să păstreze legămintele referitoare la comoară. Cu toate acestea, dacă ei țineau poruncile, nici cea mai mică binecuvântare nu le va fi refuzată.

Deoarece unii i-au ispitit să folosească comoara pe nedrept, ei au avut grijă să-și învețe copiii despre chei și legămintele.

La un moment dat, dintre urmașii lor, câțiva au fost înșelați sau au fost geloși sau egoiști pentru că unul avea două chei și celălalt doar una. „De ce“, se gândea cel egoist, „comoara nu poate fi doar a mea s-o folosesc după cum doresc?“

Unii au încercat să facă din cheia care îi fusese dată o cheie ca să semene cu cealaltă cheie. Poate, s-au gândit ei, se va potrivi atunci la ambele lacăte. Și așa s-a întâmplat că nu au deschis seiful. Cheile lor refăcute nu le erau de folos și moștenirea lor s-a pierdut.

Cei care au primit comoara cu recunoștință și au respectat legile referitoare la ea au cunoscut bucurii nelimitate de-a lungul timpului, în vecii vecilor.

Depun mărturie despre planul fericirii dat de Tatăl nostru și sunt martor în numele Celui care a înfăptuit ispășirea ca acesta să existe.

Din cuvântul adresat de elder Packer la conferința generală a Bisericii din octombrie 1993 (vezi Conference Report, oct. 1993, pag. 27–31; sau *Ensign*, nov. 1993, pag. 21–24).

NOTE

1. Vezi Doctrină și legămintele 76:24; vezi, de asemenea, Numeri 16:22; Evrei 12:9.
2. Vezi Doctrină și legămintele 132:63; Prima Președinție, „The Origin of Man“ (nov. 1909), în James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, vol. 6 (1965–1975), 4:203; vezi, de asemenea, Spencer W. Kimball, „The Blessings and Responsibilities of Womanhood“, *Ensign*, mar. 1976, pag. 71; Gordon B. Hinckley, în Conference Report, oct. 1983, pag. 115; sau *Ensign*, nov. 1983, pag. 83.
3. Vezi *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, sel. Joseph Fielding Smith (1976), pag. 348–349, 357, 365.
4. Vezi Avraam 3:24–27.
5. Vezi Iarom 1:2; Alma 24:14; 42:5; Moise 6:62.
6. Vezi Iacov 6:8; Alma 12:25–36; 17:16; 18:39; 22:13–14; 39:18; 42:11, 13.
7. Alma 42:8.
8. Vezi Alma 42:2–5.
9. Vezi 2 Nefi 9:28; Alma 12:4–5; Helaman 2:8; 3 Nefi 1:16; Doctrină și legămintele 10:12, 23; Moise 4:3.
10. Vezi *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, pag. 181, 297.
11. Vezi *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, pag. 181, 297.
12. Vezi 2 Nefi 2:18; 28:20.
13. Vezi Alma 39:5; Moroni 9:9.
14. Vezi Doctrină și legămintele 130:2; 131:2; 1 Corinteni 11:11; Efeseni 5:31.
15. Vezi Moise 6:8–9.
16. Vezi Moise 3:8.
17. Vezi Moise 6:67.
18. Vezi Moise 3:18.
19. Vezi Moise 3:23–24.
20. Doctrină și legămintele 42:22.
21. Vezi Moise 4:7–12.
22. 2 Nefi 2:25.
23. *Cowley and Whitney on Doctrine*, comp. Forace Green (1963), pag. 287.
24. Moise 2:28; vezi, de asemenea, Genesa 1:28; 9:1.
25. Vezi Galateni 5:22–23; Doctrină și legămintele 4:5–6; Alma 7:23–24.
26. Vezi Doctrină și legămintele 131:2.
27. Vezi „Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan“ (cuvântare adresată la conferința generală a Societății de Alinare din 3 oct. 1946), în *J. Reuben Clark: Selected Papers on Religion, Education, and Youth*, ed. David H. Yarn Jr. (1984), pag. 62.
28. Vezi Genesa 1:28, nota 28c.
29. Vezi Doctrină și legămintele 75:28; 1 Timotei 5:8.
30. Doctrină și legămintele 107:40–41; vezi, de asemenea, Doctrină și legămintele 84:14–16.
31. Doctrină și legămintele 121:41–42; subliniere adăugată.
32. Doctrină și legămintele 121:37.
33. Doctrină și legămintele 84:39.
34. Doctrină și legămintele 121:37.
35. Vezi *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, pag. 308, 367.
36. *The Discourses of Wilford Woodruff*, sel. G. Homer Durham (1946), pag. 25–26; subliniere adăugată.
37. În Conference Report, oct. 1942, pag. 7, 11–12.
38. Vezi Doctrină și legămintele 107:8–9, 22, 91.
39. Vezi Doctrină și legămintele 137:7–9.
40. „Discourse by President Lorenzo Snow“, *Millennial Star*, 31 aug. 1899, pag. 547.

DEZVOLTAREA UNITĂȚII ÎN CADRUL CĂSĂTORIEI

2

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau ambele sugestii:

- Citiți următoarele pasaje din scripturi despre unitate: 1 Corinteni 1:9–10; Filipeni 1:27; Mosia 18:21; Doctrină și legăminte 38:27. Cugetați asupra acestor pasaje cum ar putea să se aplice relațiilor dintre un soț și o soție.
- Discutați cu soțul sau soția despre nevoile fiecăruia în timpul dumneavoastră, incluzând sarcinile sociale, de serviciu, în comunitate și în Biserică. Acordați un timp pentru a înțelege nevoile fiecăruia și asigurați-vă că celelalte sarcini nu se interferează cu loialitatea unuia față de celălalt.

MATERIAL DE CITIT

Studiați articolul de mai jos. Dacă sunteți căsătoriți, citiți și discutați cu soțul sau soția despre acest articol.

CA SĂ FIM UNUL

Elder Henry B. Eyring
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

„Dacă nu sunteți unul, nu sunteți ai Mei“

Salvatorul lumii, Isus Hristos, a spus despre cei care vor face parte din Biserica Lui: „Fiți unul; și dacă nu sunteți unul, nu sunteți ai Mei“ (D&L 38:27). Și la crearea bărbatului și a femeii, unitatea lor în căsătorie nu a fost dată ca o probabilitate; a fost o poruncă! „De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup“ (Genesa 2:24). Tatăl nostru Ceresc vrea ca inimile noastre să se împlătească. Această uniune de dragoste nu este doar un ideal. Este o necesitate.

Cerința de a fi unul nu este doar pentru această viață. Este fără sfârșit. Prima căsătorie a fost efectuată de Dumnezeu în grădina Edenului când Adam și Eva au fost nemuritori. De la început, El a pus în bărbați și femei o dorință de a se uni ca soț și soție pe vecie pentru a trăi în familie, într-o uniune corectă și perfectă. El a pus în copiii Lui o dorință de a trăi în pace cu tot ce-i înconjoară.

Dar odată cu Căderea, a devenit limpede că unitatea nu va fi ușor de realizat. Tragedia a început de timpuriu. Cain l-a înjunghiat pe Abel, fratele lui. Copiii lui Adam și ai Evei au devenit supuși ispitelor Satanei. Cu îndemănare, ură și viclenie, Satana își urmărește scopul lui. Acesta este opus scopului Tatălui Ceresc și al Salvatorului. Ei urmau să ne dea o uniune perfectă și o fericire eternă. Satana, dușmanul Lor și al nostru, a cunoscut planul salvării încă

înainte de crearea lumii. El a știut că doar în viața eternă aceste asociații sfinte și pline de bucurii ale familiilor pot rezista. Satana urma să ne rupă de cei dragi și să ne facă nenorociți. Și el este acela care plantează semințele discordiei în inimile oamenilor în speranța că noi am putea fi despărțiți și separați.

Noi cu toții am simțit câte ceva atât din uniune, cât și din separare. Câteodată în familie și poate în alte aranjamente, am avut o clipă de viață când o persoană a pus interesele altei persoane mai presus de ale sale, cu dragoste și spirit de sacrificiu. Și cu toții cunoaștem câte ceva din tristețea și singurătatea de a fi separați și singuri. Nu este nevoie să ni se spună ce trebuie să alegem. Noi știm. Dar avem nevoie de speranță ca să experimentăm unitatea în această viață și să merităm a o avea în lumea care va veni. Și trebuie să știm cum va veni marea binecuvântare, astfel încât să putem cunoaște ce trebuie să facem.

Salvatorul face posibilă unitatea

Salvatorul lumii a vorbit despre unitate și despre cum va trebui să ne schimbăm firea pentru a face posibil acest lucru. El ne-a învățat clar acest lucru în rugăciunea Lui de la ultima Sa întâlnire cu apostolii înainte de moarte. Această extraordinar de frumoasă rugăciune este înregistrată în Evanghelia după Ioan. El urma să înfrunte groaznicul sacrificiu pentru noi toți ca să facă posibilă viața veșnică. Urma să-i părăsească pe apostolii pe care-i rânduise, pe care i-a iubit și cărora le va lăsa cheile pentru a conduce Biserica Sa. Și astfel S-a rugat El Tatălui Său, Fiul perfect către Părintele Său perfect. Vedem în cuvintele Lui modul prin care familiile vor fi una, la fel ca toți

copiii Tatălui nostru Ceresc care Îl urmează pe Salvator și pe slujitorii Lui.

„Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume.

Și Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.

Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.

Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi. Pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis“ (Ioan 17:18–21).

În aceste cuvinte puține, El a clarificat cum Evanghelia lui Isus Hristos poate permite inimilor să devină una. Cei care vor crede în adevărul pe care l-a predicat El vor putea accepta rânduilele și legămintele oferite de slujitorii Lui autorizați. Atunci, prin respectarea acestor rânduieli și legămintele, firea lor va fi schimbată. În acest fel, ispășirea Salvatorului poate face posibil ca noi să fim sfințiți. Atunci putem trăi în unitate, deoarece trebuie să avem pace în această viață, pentru a sta cu Tatăl și Fiul Său în eternitate.

Slujirea apostolilor și a profeților în acele zile, ca și astăzi, a fost pentru a aduce copiilor lui Adam și ai Evei o unitate de credință în Isus Hristos. Scopul final al învățăturilor lor și ale noastre este de a uni familiile: Soții, soțiile, copiii, nepoții, strămoșii și în final toată familia lui Adam și a Evei care vor face această alegere.

Spiritul ne conduce spre uniunea cu ceilalți

Vă aduceți aminte cum S-a rugat Salvatorul: „Și Eu însumi Mă sfințesc pentru ei – vorbea despre apostoli – ca și ei să fie sfințiți prin adevăr“ (Ioan 17:19). Duhul Sfânt este Cel ce face sfințirea. Noi putem să-L avem ca însoțitor pentru că Domnul a restaurat Preoția lui Melhisedec prin profetul Joseph Smith. Cheile acestei preoții sunt acum pe pământ. Prin puterea ei noi putem face legămintele care să ne permită să avem în mod constant Duhul Sfânt.

Acolo unde oamenii au Spiritul cu ei, ne putem aștepta la armonie. Spiritul pune mărturia adevărului în inimile oamenilor, ceea ce îi unește pe cei care împărtășesc această mărturie. Spiritul lui Dumnezeu niciodată nu provoacă ceartă (vezi 3 Nefi 11:29). Niciodată nu provoacă sentimente de deosebire între oameni care să ducă la rivalitate (vezi Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, a 5-a ediție [1939], pag. 131). El duce la pace interioară și un sentiment de uniune cu alții. El unește sufletele. O familie unită, o Biserică unită și o lume a păcii depind de sufletele unite.

Ținerea promisiunilor făcute în rugăciunea de la împărtășanie

Chiar și un copil poate înțelege ce trebuie să facă pentru a avea Duhul Sfânt ca însoțitor. Ni se spune în rugăciunea de la împărtășanie. O auzim în fiecare săptămână când participăm la adunările de împărtășanie. În acele momente sfinte, ne reînnoim legămintele pe care le-am făcut la botez. Și Domnul ne amintește de promisiunea pe care am primit-o când am fost confirmați ca membri ai Bisericii – promisiunea că o să putem primi Duhul Sfânt. Iată cuvintele rugăciunii de împărtășanie: „Ei doresc cu adevărat să ia asupra lor numele Fiului Tău, și să-și amintească totdeauna de El, și să țină poruncile pe care El le-a dat lor, pentru ca ei să poată avea totdeauna Spiritul Său cu ei“ (D&L 20:77).

Putem avea Spiritul Său prin ținerea acestui legământ. În primul rând, promitem să luăm numele Lui asupra noastră. Aceasta înseamnă că trebuie să ne considerăm ca ai Lui. Să-L punem pe El pe primul loc în viețile noastre. Să dorim ceea ce El dorește mai curând decât ceea ce noi dorim sau ceea ce lumea ne învață să dorim. Atâta timp cât îndrăgim lucrurile lumești în primul rând, nu vom avea pace în noi. Dacă se face un ideal dintr-o familie sau o națiune de confort prin lucrurile materiale, în cele din urmă, acesta se va rupe (vezi Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places* [1974], pag. 97). Idealul de a face celuilalt ceea ce Domnul ne face nouă, care decurge natural din luarea numelui Său asupra noastră, ne poate duce la un nivel spiritual care este un pic de rai pe pământ.

În al doilea rând, promitem să ne amintim totdeauna de El. Facem acest lucru ori de câte ori ne rugăm în numele Lui. Ne aducem aminte de El, în special când Îi cerem iertare, ceea ce trebuie să facem des. În acel moment, ne amintim de sacrificiul Lui, care face posibile pocăința și iertarea. Când ne rugăm, ne amintim de El ca de Avocatul nostru pe lângă Tatăl. Când sentimentele de iertare și pace vin, ne amintim de răbdarea și iubirea Lui nesfârșită. Această amintire ne umple inimile de iubire.

De asemenea, ținem promisiunea de a ne aminti de El când ne rugăm și când citim din scripturi cu familia. La rugăciunea în familie, în jurul mesei de dimineață, un copil se poate ruga pentru ca altul să fie binecuvântat să-i meargă bine în acea zi la un test sau la o anumită activitate. Când vin binecuvântările, copilul binecuvântat își va aminti de iubirea din acea dimineață și de bunățatea Avocatului în numele căruia s-a spus rugăciunea. Inimile se vor lega în iubire.

Noi ținem legământul de a ne aminti de El de fiecare dată când ne adunăm familia ca să citim din scripturi. Acestea ne mărturisesc de Domnul Isus

Hristos, pentru că acesta este mesajul care a venit întotdeauna de la profeți. Chiar dacă nu-și amintesc cuvintele, copiii își vor aminti de adevăratul Autor, care este Isus Hristos.

Respectați toate poruncile

În al treilea rând, când luăm din împărtășanie, noi promitem să ținem toate poruncile Lui. Președintele J. Reuben Clark Jr., când s-a rugat pentru unitate, așa după cum o făcea de multe ori, în discursurile la conferințele generale, ne-a avertizat cu privire la practica de a alege unele porunci pe care să le ținem. El a spus astfel : „Domnul nu ne-a dat nimic care este nefolositor sau care nu este necesar. El a umplut scripturile cu lucruri pe care trebuie să le facem pentru ca să putem câștiga salvarea“.

Președintele Clark a continuat: „Când luăm din împărtășanie, facem legământul de a respecta și a ține poruncile Lui. Nu există excepții. Nu se fac distincții, nici diferențieri“ (în Conference Report, apr. 1955, pag. 10–11). Președintele Clark ne-a învățat că așa cum ne pocăim de toate păcatele, nu doar de unul singur, ne angajăm să ținem toate poruncile. Oricât de greu ar părea, nu este complicat. Pur și simplu ne supunem autorității Salvatorului și Îi promitem să respectăm orice ne poruncește (vezi Mosia 3:19). Prin cedarea în fața autorității lui Isus Hristos, ni se permite să fim uniți ca familii, ca Biserică și copii ai Tatălui nostru Ceresc.

Domnul dă slujitorilor Săi umili autoritatea prin profetul Său. Această credință transformă chemarea noastră de învățător de acasă sau de învățătoare vizitatoare într-un mesager al Domnului. Noi mergem în numele Lui, la porunca Lui. Un om obișnuit și tovarășul lui, un adolescent, intră în case, așteptând ca puterile cerului să-i ajute să se asigure că familiile sunt unite și că nu sunt greutăți, minciuni, bârfe sau că nu se vorbește cu răutate. Această credință – că Domnul cheamă slujitori – ne va ajuta să ignorăm defectele lor atunci când ne vor critica, așa cum o vor face. Noi vom vedea intenția lor bună mai clar decât mărginirea lor omenească. Noi vom fi mai puțin predispuși să ne simțim ofențați și mai predispuși să simțim recunoștință pentru Învățătorul care ne-a chemat.

Milostenia este esențială pentru unitate

Sunt unele porunci care, dacă sunt încălcate, distrug unitatea. Unele au legătură cu ceea ce spunem și altele cu modul în care vom reacționa la ceea ce spun alții. Noi nu trebuie să vorbim de rău pe nimeni. Trebuie să vedem ce este bun în fiecare și să vorbim de bine pe fiecare ori de câte ori putem (vezi David O. McKay, în Conference Report, oct. 1967, pag. 4–11).

În același timp, trebuie să fim fermi împotriva celor care vorbesc cu dispreț despre lucrurile sfinte, pentru că efectul sigur al acelei ofense este să ofensăm Spiritul și astfel se creează ceartă și tulburare. Președintele Spencer W. Kimball a arătat calea de a rezista fără ceartă, atunci când s-a aflat la un spital și a rugat pe un îngrijitor, care într-un moment de frustrare, a luat numele Domnului în deșert: „Vă rog! Vă rog! Este numele Domnului meu pe care Îl ocărăți“. A fost o clipă de tăcere de mormânt, apoi un glas învins a șoptit: „Îmi pare rău“ . (The Teachings of Spencer W. Kimball, ed. Edward L. Kimball [1982], pag. 198). O replică inspirată, plină de dragoste poate fi o invitație spre unitate. Nereușita de a o plasa când ai fost inspirat de Duhul Sfânt va duce la dezacord.

Dacă vrem să avem unitate, trebuie să ținem poruncile având grijă de ceea ce simțim. Trebuie să iertăm și să nu ținem ranchiună celor care ne jignesc. Salvatorul ne-a dat un exemplu de pe cruce: „Tată, iartă-i că nu știu ce fac!“ (Luca 23:34). Noi nu cunoaștem inimile celor care ne jignesc. Nici nu cunoaștem toate motivele supărării și furiei noastre proprii. Apostolul Pavel ne-a spus cum să iubim într-o lume de oameni imperfecti, incluzându-ne și pe noi, când a spus: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânia, nu se gândește la rău“ (1 Corinteni 13:4–5). Și apoi el ne-a dat o avertizare solemnă împotriva reacționării la greșelile altora, uitând de ale noastre, când a scris: „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte, dar atunci, voi cunoaște deplin așa cum... am fost și eu cunoscut pe deplin“ (1 Corinteni 13:12).

Rămâneți curați și feriți-vă de mândrie

Rugăciunea de la împărtășanie ne poate aminti în fiecare săptămână cum darul unității va veni prin respectarea legilor și rânduielilor Evangheliei lui Isus Hristos. Când ținem legămintele noastre de a lua numele Lui asupra noastră, de a ne aminti de El totdeauna și de a ține toate poruncile Lui, noi vom primi Spiritul Lui ca însoțitor. Acesta va înmuia inimile noastre și ne va uni. Dar sunt două avertizări care trebuie să vină cu această promisiune.

În primul rând, Duhul Sfânt rămâne cu noi doar dacă suntem curați și ne desprindem de dragostea pentru lucrurile lumești. O alegere care nu e curată va goni Duhul Sfânt. Spiritul locuiește doar în acei care Îl aleg pe Domnul și nu lumea. „Fiți curați“ (3 Nefi 20:41; D&L 38:42) și iubiți pe Dumnezeu cu toată „inima... sufletul, cugetul și tăria“ (D&L 59:5)

nu sunt sugestii, ci porunci. Și sunt necesare pentru însoțirea cu Spiritul, fără de care nu putem fi una.

Cealaltă avertizare este să ne ferim de mândrie. Unitatea care vine într-o familie sau la un popor înduioșat de Spirit va aduce mare putere. Cu acea putere va veni recunoașterea din partea lumii. Fie că acea recunoaștere aduce laudă sau pizmă, ea ar putea să ne ducă la mândrie. Acest lucru ar ofensa Spiritul. Există o protecție împotriva mândriei, sursa sigură a dezbinării. Este să vezi darurile pe care Dumnezeu le revarsă asupra noastră nu numai ca un semn al favorii Lui, ci ca o ocazie de a ne alătura celor din jurul nostru slujindu-i și mai mult. Un soț și soția lui învață să fie unul folosind lucrurile care îi aseamănă

pentru a se înțelege unul pe celălalt, iar diferențele pentru a se completa unul pe altul în slujirea reciprocă, precum și a celor din jur. În același fel, ne putem uni cu cei care nu acceptă doctrina noastră, dar împărtășesc dorința noastră de a binecuvânta copiii Tatălui nostru Ceresc.

Putem deveni împăciuitori, demni să fim numiți binecuvântați și copiii lui Dumnezeu (vezi Matei 5:9).

Dumnezeu, Tatăl nostru, trăiește. Fiul Său iubit, Isus Hristos, este capul acestei Biserici și El le dă statutul păcii tuturor celor care o acceptă.

Din cuvântul adresat de elder Eyring la conferința generală a Bisericii din aprilie 1998 (vezi Conference Report, din apr. 1998, pag. 85–89; sau *Ensign*, mai 1998, pag. 66–68).

MENTINEREA VIE A DRAGOSTEI ȘI A PRIETENIEI ÎN CĂSĂTORIE

3

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau ambele sugestii:

- Studiați Moroni 7:45–48. Faceți o listă cu caracteristicile milosteniei care sunt menționate în acest pasaj. Luați-vă angajamentul să progresați în viața dumneavoastră în domeniul acestor caracteristici. Gândiți-vă la modalități prin care aceste caracteristici pot ajuta soții și soțiile să mențină vie dragostea și prietenia.
- Împreună cu soțul sau soția, planificați în fiecare săptămână să vă petreceți o perioadă de timp doar dumneavoastră. S-ar putea să fie nevoie să vă programați aceste planuri, notându-le în calendar sau în agendă pentru a vă aminti de ele.

MATERIAL DE CITIT

Studiați următorul articol. Dacă sunteți căsătoriți, citiți și discutați cu soțul sau soția despre acest articol.

UNITATEA ÎN CADRUL CĂSĂTORIEI

Președintele Spencer W. Kimball
al doisprezecelea președinte al Bisericii

O căsătorie onorabilă, fericită și plină de succese este cu siguranță scopul fiecărei persoane normale. Căsătoria este, poate, cea mai vitală decizie dintre toate deciziile și are efectele cele mai îndepărtate, pentru că aduce nu doar fericirea de moment, ci aduce, de asemenea, bucurii veșnice. Ea afectează nu numai pe cele două persoane implicate, ci și familiile lor și în special pe copiii lor și copiii copiilor lor, multe generații la rând.

În alegerea unui tovarăș de viață și eternitate, desigur, sunt necesare o planificare și o analiză atentă, rugăciuni și post, pentru a fi siguri că din toate deciziile, aceasta nu trebuie să fie greșită. Într-o căsătorie adevărată, trebuie să fie o uniune a minților, cât și a inimilor. Deciziile nu trebuie să fie determinate în totalitate de emoții, ci mintea și inima, întărite prin post și rugăciune, pe lângă o analiză serioasă, vor oferi o șansă maximă de fericire în căsnicie. Căsătoria implică sacrificiu, participare în mod egal și o cerință de mult altruism.

Multe spectacole TV și romane se sfârșesc cu o căsătorie. „Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”. Am ajuns să ne dăm seama că doar efectuarea unei ceremonii nu aduce fericire și succes într-o căsătorie. Fericirea nu vine apăsând pe un buton, așa cum apare lumina electrică; fericirea este o stare a minții și vine din interior. Ea trebuie câștigată.

Nu poate fi cumpărată cu bani; nu poate fi luată pe nimic.

Unii se gândesc la fericire ca la o viață strălucitoare plină de comodități, lux și bucurii permanente; dar adevărata căsătorie se bazează pe o fericire care este mai mult decât atât, ea venind din a da, a sluji, a împărți, a sacrifica și a nu fi egoist.

Doi oameni care vin din medii diferite află repede după ce s-a efectuat ceremonia că trebuie să înfrunte cruda realitate. Nu mai e vorba de o viață fantezistă sau imaginară; trebuie să coborâm din nori și să punem picioarele ferm pe pământ. Responsabilitatea trebuie asumată și noi îndatoriri trebuie acceptate. Unele libertăți personale trebuie abandonate și trebuie făcute multe modelări, schimbări altruiste.

Ajungă să-ți dai seama curând după căsătorie că partenerul are slăbiciuni nedescoperite sau dezvăluite anterior. Virtuțile care au fost permanent mărite în timpul perioadei de curtare devin acum mai mici și slăbiciunile care păreau atât de mici și de nesemnificative iau acum proporții considerabile. A sosit momentul pentru înțelegerea inimilor, pentru respectul personal, pentru bun simț, gândire și planificare. Obiceiurile de ani de zile acum se arată; soția poate fi zgârcită sau risipitoare, puturoasă sau harnică, evlavioasă sau necredincioasă; el poate fi blând și cooperant sau irascibil și supărăcios, insistent sau delăsător, lăudăros sau fără încredere în sine. Problema rudelor din alianță intră mai mult în centrul atenției și relațiile partenerului cu ele sunt din nou exagerate.

Deseori, este o împotrivire de a se liniști și de a-și asuma responsabilitățile serioase care apar repede. Economia cu greu poate înlocui viața pe picior mare și tinerii au tendința ca deseori să fie prea dornici „să fie în pas cu moda”. De multe ori, apare o împotrivire de a face schimbările financiare necesare. În multe cazuri, soțiile tinere cer ca luxul de care s-au bucurat mai înainte în casa prosperă a părinților lor să fie continuat în propria lor casă. Unele dintre ele pentru o viață de lux chiar doresc să ajute la câștigarea unor venituri mai mari continuând să lucreze ca și înainte de căsătorie. În mod constant pleacă de acasă, mergând acolo unde datoria o cere, pentru a-și continua profesia sau afacerea, stabilind un nivel economic care se consolidează astfel încât va fi foarte greu de dus o viață de familie normală. Prin faptul că ambii soți au servicii, în familie intră mai mult competiția decât cooperarea. Doi salariați oboșiți se întorc acasă cu nervii întinși, cu mândrie personală, independență mărită și atunci apar neînțelegerile. Fricțiunile mici se adună piramidal în unele monumentale.

Deși căsătoria este dificilă și sunt multe căsătorii cu frustrări și neînțelegeri reale, fericirea durabilă este posibilă și căsătoria poate fi o stare de supremă extazie, mai mult decât o minte omenească poate concepe. Și acest lucru este la îndemâna fiecărui cuplu, fiecărei persoane. „Sufletele pereche” sunt ficțiune și o iluzie; în timp ce fiecare tânăr și tânără va căuta cu sârguință și prin rugăciuni să-și găsească perechea cu care viața poate fi compatibilă și frumoasă, totuși este sigur că aproape orice bărbat bun și femeie bună pot avea o căsătorie fericită și de succes, dacă amândoi sunt dornici să-și aducă contribuția.

Este o rețetă fără greș care va garanta oricărui cuplu o căsătorie fericită și veșnică; dar ca la toate rețetele, ingredientele principale nu trebuie lăsate de o parte, reduse sau limitate. Alegerea înainte de curtare și apoi curtare continuă și după căsătorie sunt la fel de importante, dar nu mai importante decât căsătoria în sine, succesul ei depinzând de ambele persoane, nu de una, ci de amândouă.

Într-o căsătorie începută și bazată pe standarde raționale așa cum s-a menționat deja, nu sunt combinații de putere care să o poată distruge, exceptând puterea din interiorul fiecăruia sau a amândurora și ei trebuie să-și asume responsabilitatea în toate. Alți oameni sau factori pot influența în bine sau în rău. Situațiile financiare, sociale, politice sau de altă natură pot părea să aibă o influență; căsătoria depinde în primul rând și întotdeauna de amândoi soții care pot face din căsătoria lor un succes și o fericire dacă sunt hotărâți, altruști și corecți.

Rețeta este simplă; ingredientele sunt puține, deși sunt multe multiplicări ale fiecăruia.

În primul rând, trebuie să existe abordarea corespunzătoare a căsătoriei, care se referă la alegerea perechii care atinge cât de mult posibil idealul perfecțiunii în toate problemele care sunt importante pentru fiecare în parte. Și apoi, cele două părți trebuie să ajungă la altar în templu, conștientizând că îi așteaptă multă muncă pentru a avea un trai fericit alături.

În al doilea rând, trebuie mult altruism, uitare de sine și direcționarea vieții de familie și a tot ce ține de ea spre binele familiei, înfrânând pornirile egoiste.

În al treilea rând, trebuie să fie o curtare continuă cu expresii de dragoste, blândețe și respect pentru a păstra dragostea vie și în continuă dezvoltare.

În al patrulea rând, trebuie să fie o respectare totală a poruncilor Domnului, așa cum sunt ele definite în Evanghelia lui Isus Hristos.

Cu aceste ingrediente amestecate corespunzător și menținute permanent în funcțiune, este aproape imposibil să apară nefericirea, neînțelegerile să continue sau rupturile să aibă loc. Avocații specializați în divorțuri ar trebui să-și schimbe specializarea spre alte domenii și curțile de divorț să fie zăvorâte.

Două persoane care se apropie de altarul căsătoriei trebuie să-și dea seama că pentru a ajunge la o căsătorie fericită pe care o speră, trebuie să știe că mariajul nu este o asigurare legală pentru toate lucrurile, ci el înseamnă sacrificiu, împărțire și chiar o reducere a unor libertăți personale. Înseamnă o reducere a cheltuielilor pe termen îndelungat. Înseamnă copii care aduc cu ei greutăți financiare, greutăți de slujire, îngrijire și îngrijorare; dar înseamnă, de asemenea, sentimentele cele mai adânci și mai plăcute dintre toate.

Înainte de căsătorie, fiecare persoană este liberă să plece și să vină după bunul plac, să-și organizeze și să-și planifice viața după cum i se pare mai bine, să ia toate deciziile având drept punct central propria sa persoană. Iubiții trebuie să-și dea seama înainte de a-și depune jurămintele că fiecare trebuie să accepte exact și pe deplin că binele noii lor familii mici trebuie întotdeauna să fie mai important decât binele oricărui dintre membrii familiei lor. Fiecare parte trebuie să elimine pe „eu” și „al meu” și să le înlocuiască cu „noi” și „al nostru”. Trebuie să se țină seama că fiecare hotărâre poate afecta pe doi sau mai mulți. Când soția are de luat hotărâri majore, ea se va gândi la efectul lor asupra părinților, copiilor, căminului și vieții lor spirituale. Alegerea soțului în privința ocupației, vieții lui sociale, a prietenilor lui, al interesului său personal trebuie făcută în cunoștință

de cauză că este parte a familiei, că interesul familiei trebuie luat în considerare.

Nu întotdeauna o căsătorie este pe un drum plat fără incidente, dar ea poate fi un loc cu multă pace. Un cuplu se poate confrunta cu sărăcie, boală, dezamăgire, cu eșecuri și chiar cu moartea în familie, dar chiar și în aceste situații nu vor fi lipsiți de pacea lor. Căsătoria poate avea succes atâta timp cât egoismul nu face parte din ea. Nenorocirile și problemele fac pe părinți să devină o uniune de nedesfăcut dacă nu există deloc egoism. În timpul crizei din anii 1930, a fost o scădere considerabilă a divorțurilor. Sărăcia, eșecurile, dezamăgirile – toate i-au unit pe părinți. Adversitățile pot cimentea relațiile pe care prosperitatea le poate distruge.

Căsătoria care se bazează pe egoism este aproape sigur că va eșua. Cine se căsătorește pentru bogăție sau cine se căsătorește pentru prestigiu sau interes social cu siguranță va fi dezamăgit. Cine se căsătorește pentru a-și satisface vanitatea și mândria sau cine se căsătorește pentru a face în ciudă sau a se făli în fața altei persoane se amăgește pe sine însuși. Dar cine se căsătorește pentru a da fericire, cât și pentru a primi fericire, pentru a sluji, dar și pentru a fi slujit, și cine caută interesul amândurora și apoi al familiei după caz, va avea o șansă bună să aibă o căsătorie fericită.

Dragostea este ca o floare și, la fel ca un trup, are nevoie permanent de hrană. Trupul muritor se dezvoltă și moare dacă nu este hrănit frecvent. Gingașa floare se ofilește și moare fără hrană și apă. La fel și dragostea, nu ne putem aștepta să dureze dacă nu este hrănită permanent cu dragoste, manifestarea stimei și a admirației, expresia recunoștinței și considerației lipsite de egoism.

Altruismul total cu siguranță va realiza un alt factor al unei căsătorii de succes. Dacă cineva este mereu preocupat de interesele, confortul și fericirea celui alt, dragostea aflată în perioada de curtare și cimentată în căsătorie va lua proporții mari. Multe cupluri permit căsătoriilor lor să stagneze și dragostei să se răcească ca o pâine veche, o glumă cunoscută deja sau un sos rece. Desigur, ingredientele cele mai importante pentru dragoste sunt respectul, gentilețea, atenția, grija, expresiile de dragoste, îmbrățișările de apreciere, admirația, mândria constructivă, tovarășia, încrederea, credința, parteneriatul, egalitatea și interdependența.

Pentru a fi cu adevărat fericit în căsătorie, trebuie să respecti permanent cu credință poruncile Domnului. Nici o persoană, singură sau căsătorită, nu a fost vreodată extrem de fericită dacă nu a fost corectă. Există satisfacții temporare și situații camuflate de moment, dar fericirea permanentă și totală poate veni doar prin

puritate și demnitate. Cel care are un model de viață religioasă, cu convingeri religioase adânci, nu poate fi fericit având o viață inactivă. Conștiința va continua să-l chinuiască, dacă nu s-a veștejit, în care caz căsătoria este deja în pericol. O conștiință încărcată poate face viața de nesuportat. Inactivitatea este distructivă pentru căsătorie, în special atunci când partenerii sunt inactivi în diferite stadii.

Diferențele religioase sunt cele mai grele și printre cele mai de nerezolvat dintre toate diferențele.

Familia este rânduită de Dumnezeu. Nu este doar o tradiție socială. Fără o căsătorie corectă și plină de succes, nimeni nu va fi exaltat. Citiți cuvintele Domnului vostru, precum că este drept și corect să fiți căsătoriți.

Acest lucru fiind adevărat, sfântul atent și inteligent din zilele din urmă va planifica viața sa cu grijă pentru a fi sigur că nu sunt impedimente amplasate în calea lui. Făcând o greșală gravă, cineva poate să-și pună în cale obstacole care pot să nu fie îndepărtate și care pot bloca calea spre viața eternă și dumnezeiască – destinul nostru suprem. Dacă doi oameni Îl iubesc pe Domnul mai mult decât propriile lor vieți și atunci se iubesc unul pe celălalt mai mult decât propriile vieți, lucrând împreună în totală armonie cu programul Evangheliei ca structură de bază, ei vor fi siguri că vor avea marea fericire. Când un soț și o soție merg frecvent la sfântul templu, îngenunchează în rugăciune împreună cu familia lor acasă, merg mână în mână la adunările lor religioase, își păstrează viețile caste – mental și trupesc, astfel încât toate gândurile și dorințele lor și dragostea lor sunt concentrate într-o ființă – partenerul lor și când amândoi lucrează împreună pentru consolidarea împărăției lui Dumnezeu, atunci fericirea este la apogeu.

Câteodată, în căsătorie sunt fisuri, în ciuda faptului că Domnul a spus: „Iubește-ți nevasta cu toată inima ta și lipește-te de ea și de nimeni alta” (D&L 42:22).

Aceasta înseamnă același lucru cum s-ar spune: „Iubește-ți soțul cu toată inima ta și lipește-te de el și de nimeni altul”. Frecvent, oamenii continuă să se lipească de mamele și tații lor și de amicii lor. Câteodată, mamele nu dau drumul la legătura care îi ține strâns pe copiii lor și soții ca și soțiile se întorc la mamele și tații lor să se sfătuiască și să-și încredințeze secretele, în timp ce lipirea de soție în cele mai multe lucruri și toate lucrurile intime trebuie păstrate în mare secret personal, nedestăinuite altora.

Cuplurile fac bine când imediat își întemeiază căminul propriu, separat și deosebit de cel al rudelor de ambele părți. Căminul poate fi foarte modest și nepretențios, dar totuși este un domiciliu independent. Viața în cadrul căsătoriei trebuie să devină independentă de rudele ei și de ale lui. Îi iubiți mai

mult ca niciodată; prețuiți sfatul lor; sunteți recunoscători pentru compania lor, dar voi vă trăiți viețile voastre, fiind conduși de hotărârile voastre, de considerațiile proprii obținute prin rugăciuni după ce ați primit sfatul de la cei care ar trebui să vi-l dea. Să te lipești nu înseamnă doar să locuiești în aceeași casă; înseamnă să aderi strâns, să te lipești de celălalt:

„De aceea, este legal ca... Ei doi să fie un trup și toate acestea pentru ca pământul să poată răspunde scopului pentru care a fost creat;

Și pentru ca să poată fi umplut cu numărul de oameni corespunzător creației lor înainte ca lumea să fie făcută“ (D&L 49:16–17).

Frați și surori, permiteți-mi să spun că acesta este cuvântul Domnului. Este foarte, foarte serios și nimeni n-ar trebui să Îl contrazică pe Domnul. El a făcut pământul; El i-a făcut pe oameni. El cunoaște situațiile. El a stabilit programul și noi nu suntem destul de inteligenți sau destul de deștepți pentru a fi în stare să-L contrazicem pe El în aceste lucruri importante. El știe ce este drept și adevărat.

Vă rugăm să cugetați la aceste lucruri. Asigurați-vă că mariajul dumneavoastră este corect. Asigurați-vă că viața dumneavoastră este corectă. Asigurați-vă că vă îndepliniți partea dumneavoastră din căsnicie corespunzător.

Din *Ensign*, martie 1977, pag. 3–5.

CUM SĂ RĂSPUNDEM ÎNCERCĂRILOR DIN TIMPUL CĂSĂTORIEI

4

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau mai multe din următoarele sugestii:

- În materialul de citit de mai jos, elder Lynn G. Robbins descrie o „rețetă pentru dezastru“. Citiți descrierea lui de pe această pagină. Apoi, faceți o rețetă pentru armonie în cămin. Decideți ce „ingrediente“ ați include într-o astfel de rețetă.
- Luați-vă angajamentul de a răspunde la încercări cu răbdare și dragoste, decât cu furie. Hotărâți-vă asupra unui lucru pe care îl puteți face care să vă amintească frecvent de acest angajament. De exemplu, puteți pune o monedă sau lucru mic în pantof sau să țineți o notiță în buzunar.
- Dacă dispuneți de *Family Home Evening Resource Book* (31106), citiți „Rezolvarea conflictelor din căsătorie“, pag. 240–241. Dacă sunteți căsătoriți, citiți și discutați acest material cu soțul sau soția dumneavoastră.

MATERIAL DE CITIT

Studiați articolul de mai jos. Dacă sunteți căsătoriți, citiți și discutați cu soțul sau soția despre acest articol.

LIBERTATEA DE A ALEGE ȘI MÂNIA

Elder Lynn G. Robbins
din Cei Șaptezeci

Satana stârnește mânia în familii

„Am o familie aici pe pământ. *Ea este atât de bună cu mine*“. Aceasta este speranța fiecărui copil, exprimată în cuvintele unuia dintre imnurile noastre („Familiiile pot fi împreună pe vecie“, *Hymns*, nr. 30; s-a adăugat sublinierea).

Aflăm în declarația despre familie că „familia este în centrul planului Creatorului“, iar „soțul și soția au o responsabilitate solemnă de a se iubi și de a se îngriji unul pe altul“ și „datoria sfântă de a-și crește copiii cu dragoste și dreptate“ („Familia: O declarație oficială către lume“, *Liahona*, oct. 1998).

Familia este, de asemenea, ținta principală a Satanei. El a declarat război familiei. Una dintre uneltirile sale este calea subtilă și viclană de a se strecura în spatele liniilor inamicului și de a intra chiar în căminele și viețile noastre.

Dăunează și deseori distruge familiile între pereții propriului lor cămin. Strategia lui este să stârnească *mânia* între membrii familiei. Satana este „tatăl cerurilor; și el agită inimile oamenilor ca să se certe cu *mânie* unul cu altul“ (3 Nefi 11:29; s-a adăugat sublinierea). Verbul *agită* dă impresia unei rețete pentru dezastru. Puneți nervi la foc potrivit, agitați cu câteva cuvinte alese și lăsați la fiert; continuați să agitați până se îngroașă; lăsați la răcit; lăsați senti-

mente să se răcească câteva zile; serviți rece multe lucruri rămase mai de demult.

Putem alege să nu ne mâniem

O parte isteață a strategiei lui este să disocieze *mânia* de libertatea de a alege, făcându-ne să credem că suntem victimele unei emoții pe care nu putem s-o controlăm. Auzim: „Mi-am pierdut firea“. A-și pierde firea este o alegere interesantă de cuvinte care au devenit o expresie larg folosită. A „pierde ceva“ implică „fără voie“, „întâmplător“, „involuntar“, „irresponsabil“ – poate din neatenție, dar „fără responsabilitate“.

„M-a înfuriat“. Aceasta este o altă expresie pe care o auzim, care, de asemenea, implică o lipsă de control sau de libertate de a alege. Acesta este un mit pe care trebuie să-l demitizăm. Nimeni nu ne înfurie. Ceilalți nu ne înfurie. Nimeni nu ne forțează. A ne înfuria este o alegere conștientă, o decizie; de aceea, putem alege să nu ne înfuriem. *Noi alegem!*

Celor care spun: „Dar nu mă pot abține“, autorul William Wilbanks le răspunde: „Absurd“.

„Agresiunea,... înfrânarea mâniei, discuția despre ea, strigăte și țipete“ sunt toate strategiile învățate când avem de-a face cu *mânia*. „*Alegem* pe cea care s-a dovedit că a dat rezultate în trecut. Ați observat vreodată cât de rar ne pierdem controlul când ne supără șeful nostru, dar cât de des îl pierdem când suntem supărați de prieteni sau membrii familiei?“ („The New Obscenity“, *Reader's Digest*, dec. 1988, pag. 24; s-a adăugat sublinierea).

În al doilea an de școală, Wilbanks a dat o probă pentru a intra în echipa de baschet a liceului și a reușit. În prima zi de antrenamente, antrenorul l-a pus să joace unu la unu în timp ce echipa se uita. Când a ratat o lovitură ușoară, el s-a mâniat, a tro-păit și s-a văicărit. Antrenorul s-a dus la el și i-a spus: „Să mai faci o figură ca asta încă o dată și nu vei mai juca vreodată în echipa mea“. În următorii trei ani, el nu și-a mai pierdut controlul. Ani mai târziu, când s-a gândit la acest incident, și-a dat seama că antrenorul l-a învățat în acea zi un principiu care îți poate schimba viața: furia poate fi controlată (vezi „The New Obscenity“, pag. 24).

Învățăturile Domnului

În traducerea versetului 26 din Efeseni capitolul 4 de către Joseph Smith, Pavel pune întrebarea: „Puteți să vă mâniați și să nu păcătuiți?“ Domnul este foarte clar în această privință:

„Cel care are spiritul de ceartă nu este de-al Meu, ci este de-al diavolului, care este tatăl certurilor; și el agită inimile oamenilor ca să se certe cu mânie unul cu altul.

Iată, aceasta nu este doctrina Mea să ațâțe inimile oamenilor la mânie unul împotriva altuia; ci doctrina Mea este ca asemenea lucruri să se termine“ (3 Nefi 11:29–30).

Această doctrină sau poruncă de la Domnul presupune libertatea de a alege și este un apel la mintea conștientă de a lua o hotărâre. Domnul se așteaptă ca noi să facem alegerea de a *nu* ne mânia.

A te mânia nu are justificare. În Matei 5, versetul 22, Domnul spune: „Dar Eu vă spun că orișicine se mânie pe fratele său *fără motiv*, va cădea sub pedeapsa judecății“ (traducerea Bibliei în versiunea King James; s-a adăugat sublinierea). Cât de interesant este că expresia „fără motiv“ nu se găsește în traducerea inspirată a lui Joseph Smith (vezi Matei 5:24), nici în versetul din 3 Nefi 12:22. Când Domnul elimină expresia „fără motiv“, El nu ne mai acordă nici o scuză. „Ci doctrina Mea este ca asemenea lucruri să se termine“ (3 Nefi 11:30). Noi putem „termina“ cu mânia, pentru că El ne-a învățat și ne-a poruncit.

Mânia face loc influenței Satanei

Mânia face loc influenței Satanei prin abandonarea autocontrolului. Este păcatul făcut cu gândul care duce la sentimente ostile sau la o comportare ostilă. Este detonatorul furiei de la ambuteiajele de

pe stradă, a scandalurilor din arenele sportive și a violenței din cămine.

Necontrolată, mânia poate declanșa repede o explozie de cuvinte brutale și alte forme de abuz sentimental care pot produce o cicatrice într-o inimă gingașă. „Ce iese din gură“ a spus Salvatorul, „aceea spurcă pe om“ (Matei 15:11).

David O. McKay a spus: „Soțul și soția să nu vorbească niciodată unul cu celălalt pe un ton ridicat, decât dacă a luat foc casa“ (*Stepping Stones to an Abundant Life*, comp. Llewelyn R. McKay [1971], pag. 294).

Abuzul fizic este mânia la extrem și nu are justificare niciodată și mereu este nedreaptă.

Mânia este o încercare necivilizată de a face pe altcineva să se simtă vinovat sau este un mijloc crud de a încerca să coripezi. Deseori este catalogată ca disciplinare, dar aproape întotdeauna este contraproductivă. De aceea, avertizările din scripturi: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele și nu țineți necaz pe ele“ și „Părinților, nu întărâtați pe copiii voștri, ca să nu-și piardă nădejdea“ (Coloseni 3:19, 21).

„Niciodată nu mă voi mai mânia“

Alegerea și responsabilitatea sunt principii inseparabile. Deoarece mânia este o alegere, avem o avertizare puternică în declarația: „că persoanele... care abuzează de soț, soție sau copiii... într-o zi vor da socoteală înaintea lui Dumnezeu“.

Înțelegerea legăturii dintre libertatea de a alege și mânie este primul pas spre eliminarea mâniei din viața noastră. Putem alege să nu ne mâniem. Și putem face această alegere astăzi, chiar acum. „Niciodată nu mă voi mai mânia“. Reflectați la această hotărâre.

Secțiunea 121 din Doctrină și legăminte este una din cele mai bune surse de unde putem învăța principiile corecte pentru a fi conducători. Poate cea mai importantă aplicare în practică a secțiunii 121 este cea referitoare la soți și părinți. Trebuie să ne conducem familiile prin convingere, prin răbdare îndelungată, prin blândețe și bunătate și prin dragoste sinceră (vezi D&L 121:41–42).

Fie ca visul fiecărui copil de a avea o familie aici pe pământ care să fie bună cu el să devină realitate.

Din cuvântul adresat de elder Robbins la conferința generală a Bisericii din aprilie 1998 (vezi Conference Report, apr. 1998, pag. 105–106; sau *Ensign*, mai 1998, pag. 80–81).

CUM RĂSPUNDEM LA ÎNCERCĂRI PRINTR-O COMUNICARE OPTIMISTĂ

5

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau ambele sugestii:

- În materialul de citit de mai jos, elder Joe J. Christensen notează: „Puțini oameni s-au schimbat în bine ca rezultat al unor critici sau cicăleli permanente. Dacă nu suntem atenți, ceea ce oferim drept o critică *constructivă* este de fapt una *destructivă*. Uneori, este mai bine să lăsăm lucrurile nespuse“ (vezi pag. 19). Săptămâna viitoare, acordați atenție sporită lucrurilor pe care le gândiți și le spuneți despre alții. Faceți un efort de a fi amabili și edificatori în tot ceea ce spuneți.
- Căutați calitățile de admirat la soțul sau soția dumneavoastră. Faceți o listă cu aceste calități și împărtășiți-o cu soțul sau soția dumneavoastră.

MATERIAL DE CITIT

Studiați articolul de mai jos. Dacă sunteți căsătoriți, citiți și discutați cu soțul sau soția despre acest articol.

CĂSĂTORIA ȘI MARELE PLAN AL FERICIRII

Elder Joe J. Christensen
din Cei Șaptezeci

Barbara și cu mine am fost binecuvântați cu șase copii. Cu câțiva ani în urmă, când i-am luat pe toți să-i vizităm pe bunicii lor, tatăl meu a spus: „Joe, cred că tu și Barbara ați declanșat ceva ce nu puteți opri“.

În această perioadă de Paște, declarăm întregii lumi că Isus este Hristosul și că prin preoția Lui sfântă și prin puterea ei de pecetluire, căsătoriile și familiile nu se sfârșesc niciodată – nu ajung la capăt niciodată.

Astăzi, aș dori să vă vorbesc despre căsătorie. Iată opt sugestii practice care cred că pot fi valoroase în întărirea căsătoriilor, acum și în viitor.

Aduceți-vă aminte de importanța căsătoriei

1. Aduceți-vă aminte de importanța principală a căsătoriei. Ascultați aceste cuvinte spuse de elder Bruce R. McConkie despre importanța căsătoriei în „marele plan al fericirii“ al Tatălui nostru Ceresc (Alma 42:8):

„Din momentul intrării în viața muritoare până la căsătoria în templu, tot ceea ce avem de făcut în întreg sistemul Evangheliei este de a ne pregăti și califica să începem rânduiala sfântă a căsătoriei care ne face soț și soție în această viață și în lumea care va veni...“

Nimic din această lume nu este la fel de important decât întemeierea și perfecționarea unităților familiale“ („Salvarea este relație de familie“, *Improvement Era*, iunie 1970, pag. 43–44).

Rugați-vă pentru succesul căsătoriei dumneavoastră

2. Rugați-vă pentru succesul căsătoriei dumneavoastră. Cu ani în urmă, când se obișnuia ca o Autoritate Generală să facă un circuit al unei misiuni și să intervieveze pe toți misionarii, elder Spencer W. Kimball, pe atunci membru al Cvorumului celor Doisprezece, a vizitat pe un elder care era aproape să-și termine misiunea.

„Când vei fi eliberat, elder, care sunt planurile tale?“

„O, am în plan să mă întorc la facultate“. Și apoi cu un zâmbet a adăugat: „Apoi, sper să mă îndrăgostesc și să mă căsătoresc“.

Elder Kimball i-a dat acest sfat înțelept: „Ei bine, nu te ruga doar să te căsătorești cu cea pe care o iubești. *Ci, roagă-te să iubești pe cea cu care te căsătorești*“.

Ar trebui să ne rugăm să devenim mai buni, mai curtenitori, mai umili, mai răbdători, mai iertători și *mai ales*, mai puțin egoiști.

Pentru a recunoaște problemele noastre personale sau slăbiciunile noastre care ne împiedică să fim parteneri mai buni în căsătorie, ar trebui să ne rugăm Domnului și să culegem beneficiile acestei promisiuni din Cartea lui Mormon: „Dacă oamenii vin la

Mine, Eu le voi arăta slăbiciunea lor... căci dacă ei se umilesc în fața Mea și au credință în Mine; atunci Eu voi face ca lucrurile slabe să devină puternice pentru ei“ (Eter 12:27).

De aici nevoia de a vă ruga. Mulți conducători ai Bisericii și consilieri în domeniul căsătoriei arată că nu au văzut nici o familie cu probleme grave, atunci când cuplul se roagă zilnic împreună. Când apar probleme și căsătoria este amenințată, cel mai bun remediu este să vă rugați împreună ca un cuplu.

Ascultați la ce spune celălalt

3. Ascultați. Faceți-vă timp să vă ascultați soțul sau soția, chiar planificați acest lucru cu regularitate. Stați împreună și evaluați cum vă descurcați în calitate de partener în căsătorie.

Fratele Brent Barlow a pus o întrebare unui grup de frați în preoție: „Câți dintre dumneavoastră ați dori să primiți o revelație?“ Toate mâinile s-au ridicat. Apoi el a sugerat ca ei toți să meargă acasă și să-și întrebe soțiile cum pot deveni soți mai buni. El a mai adăugat: „Am urmat și eu propriul meu sfat și am avut o discuție foarte bună pe această temă cu Susan, [soția mea], mai mult de o oră în acea după-amiază!“ („Să zidim o căsătorie mai bună“, *Ensign*, sept. 1992, pag. 7). O conversație ca aceea ar putea fi o revelație pentru fiecare dintre noi.

Fraților, v-a spus soția vreodată ceva asemănător cum am auzit eu de curând: „Joe, mă ascuți?“ Ea nu era singura care se mira dacă eu ascultam. Cu ceva timp în urmă, dormitam și micuța noastră nepoată, Allison, a venit și mi-a ridicat o pleoapă și a spus: „Bunicule, ești aici?“ Ar trebui să fim „aici“ și să răspundem partenerului nostru.

Evitați împunsăturile neîncetate

4. Evitați „împunsăturile neîncetate“. Nu fiți prea duri cu greșelile celuilalt. Recunoașteți că nici unul dintre noi nu este perfect. Cu toții avem un lung drum de parcurs pentru a deveni asemănători lui Hristos, așa cum ne-au îndemnat stăruitor conducătorii noștri.

„Împunsăturile neîncetate“, cum le-a denumit președintele Spencer W. Kimball, pot zdruncina orice căsătorie („Marriage and Divorce“, *1976 Devotional Speeches of the Year* [1977], pag. 148). În general, fiecare dintre noi este dureros de conștient de slăbiciunile noastre și nu avem nevoie să ni se aducă aminte de ele frecvent. Puțini oameni s-au schimbat în bine ca rezultat al unor critici sau cicăleli permanente. Dacă nu suntem atenți, ceea ce oferim drept o critică constructivă este de fapt una distructivă“.

Câteodată, este mai bine să lăsăm unele lucruri nespuse. Fiind recent căsătorită, sora Lola Walters a

citit într-o revistă că pentru a-și întări căsătoria, cuplurile trebuie să discute cu regularitate și să-și împărtășească cu sinceritate orice purtări pe care le găesc supărătoare. Ea a scris:

„Noi trebuia să numim cinci lucruri pe care le-am găsit supărătoare și am început eu... I-am spus că nu mi-a plăcut modul în care a mâncat grapefruit-ul. L-a cojit și l-a mâncat ca pe o portocală! Nu cunoșteam pe nimeni altcineva care mânca grapefruit-ul așa. Era de așteptat ca o fată să-și petreacă toată viața și chiar eternitatea, uitându-se la soțul ei cum mânca grapefruit-ul ca pe o portocală?...”

După ce am terminat [cele cinci puncte], a fost rândul lui să spună lucrurile care nu-i plăceau la mine. [El] a spus: „Păi, ca să spun adevărul, nu cred că există ceva care să nu-mi placă la tine, dragă“.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Repede m-am întors cu spatele, pentru că nu știam cum să explic lacrimile care îmi umpluseră ochii și care îmi curgeau pe față“.

Sora Walters a încheiat: „Ori de câte ori aud că un cuplu căsătorit este incompatibil, mă întreb mereu dacă ei suferă cumva de ceea ce acum numesc Sindromul Grapefruit“ („The Grapefruit Syndrome“, *Ensign*, apr. 1993, pag. 13).

Da, câteodată, este mai bine să lăsăm unele lucruri nespuse.

Continuați să faceți curte

5. Continuați să faceți curte. Rezervați-vă timp pentru a face lucruri împreună – doar voi doi. Tot atât de important precum este să fiți cu copiii ca o familie, la fel de important este să petreceți un timp săptămânal împreună. Programarea aceasta va aduce la cunoștința copiilor că dumneavoastră considerați căsătoria foarte importantă încât este necesar să vă îngrijiți de ea. Pentru aceasta este nevoie de determinare, proiectare și planificare.

Nu trebuie să fie ceva costisitor. Timpul petrecut împreună este cel mai important element.

Odată, când socrul meu a plecat de acasă după prânz pentru a se întoarce la lucrul câmpului, soacra mea a spus: „Albert, întoarce-te imediat aici și spune-mi că mă iubești“. El a rânjit și glumind a spus: „Elsie, când ne-am căsătorit, ți-am spus că te iubesc și dacă se va schimba ceva vreodată, o să-ți spun“. E greu să suprasoliciteți expresia „Te iubesc“. Folosiți-o totuși zilnic.

Spuneți repede: „Îmi pare rău“

6. Spuneți repede: „Îmi pare rău“. Oricât de greu este să-ți aduni cuvintele, spune repede: „Scuză-mă și te rog, iartă-mă“, chiar dacă nu ești tu cel care a

greșit în totalitate. Adevărata dragoste se dezvoltă de către cei care doresc să-și recunoască repede greșelile și jignirile personale.

Atunci când cu adevărat apar diferențe, să poți discuta despre ele și să le rezolvi este important, dar sunt situații când este mai bine să le lași deoparte. Este important să-ți muști limba și să numeri până la zece sau chiar până la o sută. Și câteodată, chiar dacă lași soarele să apună peste mânia ta este posibil să te ajute să te întorci dimineața la problemă mai odihnit, mai calm și cu o șansă mai bună de soluționare.

Câteodată, auzim ceva asemănător cu aceasta: „Suntem căsătoriți de cincizeci de ani și nu am avut niciodată o opinie diferită“. Dacă, într-adevăr, acesta este cazul, atunci ori unul dintre parteneri este dominat de celălalt, ori cum a spus cineva, aceasta este departe de adevăr. Fiecare cuplu dotat cu inteligență va avea unele opinii diferite. Încercarea noastră este să ne asigurăm că știm cum să le rezolvăm. Aceasta face parte din procesul de a face dintr-o căsătorie bună, una și mai bună.

Trăiți în limitele mijloacelor financiare

7. Învățați să trăiți în limitele mijloacelor financiare. Unele dintre cele mai dificile încercări în căsătorie apar din domeniul finanțelor. „Asociația baroului american... a indicat că 89 la sută din toate divorțurile au la bază certuri și acuzații din domeniul banilor“ (Marvin J. Ashton, „One for the Money“, *Ensign*, iulie 1975, pag. 72). Fiți gata să amânați sau să vă rețineți de la unele cumpărături pentru a rămâne în limita bugetului dumneavoastră. În primul rând, plătiți-vă zeciuiala și evitați datoriile, pe cât de mult posibil. Aduceți-vă aminte că a cheltui cincizeci de dolari pe lună mai puțin decât primiți echivalează cu fericirea, iar cheltuirea a cincizeci de dolari mai mult echivalează cu nefericirea. Poate a venit timpul să scoateți foarfecele și cardurile de credit și să faceți ceea ce elder Jeffrey R. Holland a numit „o chirurgie estetică“ („Things We Have Learned – Together“, *Ensign*, iunie 1986, pag. 30).

Împărțiți responsabilitățile în cămin și familie

8. Fiți un adevărat partener în împărțirea responsabilităților din cămin și familie. Nu fiți ca soțul care stă acasă și așteaptă să fie servit, având sentimentul

că treaba lui este să câștige mijloacele de existență ale familiei, iar soția singură este răspunzătoare de casă și de îngrijirea copiilor. Sarcina de a îngriji de casă și de familie depășește responsabilitatea unei singure persoane.

Amintiți-vă că trăiți în acest parteneriat împreună. Barbara și cu mine am descoperit că noi putem să facem patul împreună în mai puțin de un minut și rămâne făcut întreaga zi. Ea spune că mă lasă să fac acest lucru ca să mă simt bine toată ziua și bănuiesc că poate este ceva adevăr în asta.

Rezervați-vă timp să studiați scripturile împreună și să urmați sfatul sănătos al președintelui Kimball: „Când un soț și o soție merg frecvent la sfântul templu, îngenunchează în rugăciune împreună cu familia lor acasă, merg mână în mână la adunările lor religioase, își păstrează viețile caste – mental și trupește,... și când amândoi lucrează împreună pentru consolidarea împărăției lui Dumnezeu, atunci fericirea este la apogeu“ (*Marriage and Divorce* [1976], pag. 24).

Pe scurt:

- Aduceți-vă aminte de importanța principală a căsătoriei.
- Rugați-vă pentru succesul căsătoriei dumneavoastră.
- Ascultați.
- Evitați „împunsăturile neîncetate“.
- Continuați să faceți curte.
- Spuneți repede: „Îmi pare rău“.
- Învățați să trăiți în limitele mijloacelor financiare.
- Fiți un adevărat partener în împărțirea responsabilităților în cămin și familie.

Mărturisesc că Isus este Hristosul, că mormântul a fost gol a treia zi și că „după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hritos“ (1 Corinteni 15:22). Astfel, cu recunoștință pentru puterea de pecetluire din cadrul Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos, putem spune cu încredere împreună cu poeta „Te voi iubi mai bine după moarte“ (Elizabeth Barrett Browning, *Sonnets from the Portuguese*, nr. 43, versul 14).

Din cuvântul adresat de elder Christensen la conferința generală a Bisericii din aprilie 1995 (vezi Conference Report, apr. 1995, pag. 84–87; sau *Ensign*, mai 1995, pag. 64–66).

ÎNTĂRIREA CĂSĂTORIILOR PRIN CREDINȚĂ ȘI RUGĂCIUNE

6

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau ambele sugestii:

- Decideți asupra unui lucru pe care puteți să-l faceți pentru a întări credința dumneavoastră în Tatăl Ceresc și în Isus Hristos.
- Rezervați un timp în fiecare zi pentru a vă ruga împreună cu soțul sau soția dumneavoastră.

MATERIAL DE CITIT

Studiați articolul de mai jos. Dacă sunteți căsătoriți, citiți și discutați cu soțul sau soția despre acest articol.

SĂ GĂSEȘTI BUCURIA DE A TRĂI

Elder Richard G. Scott
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Varietate în constanță

Recent, am stat pe țărmul de nord al unei minunate insule din Oceanul Pacific, privind în depărtare răsăritul pe mare. Eram fascinat de regularitatea cu care valurile uriașe veneau să se spargă consecvent de țărm. Îmi amintea de constanța planului Domnului, cu legile lui fixe, veșnice și cu siguranța de a aștepta dreptatea și blândețea milei Lui câștigate prin suferință. Am observat că fiecare val forma o creastă la un punct diferit la orizont pentru a-și găsi calea unică spre țărm. Unele valuri cădeau în cascade peste stânci, lăsând râulețe de apă albă înspumată. Altele se spărgeau de țărm în tipare individuale. Cu margini jucăușe înspumate, alunecau pe nisipul ud, apoi făceau clăbuci și vârtejuri pe măsură ce se retrăgeau.

M-am gândit la nesfârșita varietate de posibilități pe care Domnul ne-a oferit-o. Avem atât de multă libertate, atât de multe oportunități pentru a ne dezvolta personalitățile și talentele noastre unice, avem amintirile noastre personale, precum și contribuțiile noastre speciale. Deoarece nu mai aveam altă șansă să observ marea maiestuoasă, am încercat să-mi imaginez panorama excepțională pe care soarele strălucitor ar fi creat-o mai târziu. Pe când mă uitam la această scenă magnifică cu pioșenie, o fereastră a apărut printre nori; razele sclipitoare ale soarelui care răsărea au străpuns cerul înnoțat, transformând totul prin lumina, culoarea și viața lui. Era ca și cum Domnul dorea să ne dea o binecuvântare suplimentară, un simbol al luminii învățăturii Lui care dă strălucire și speranță tuturor celor pe care îi atinge.

Mi-au dat lacrimi de recunoștință pentru această lume minunată în care trăim, pentru frumusețea extraordinară pe care Tatăl nostru Ceresc o împărtășește din abundență cu toți cei care doresc s-o vadă. Cu adevărat, viața este minunată.

Apreciați frumusețea vieții

Vă faceți timp pentru a descoperi în fiecare zi cât de minunată poate fi viața dumneavoastră? Cât timp a trecut de când ați privit un apus de soare – razele care se retrag sărutând înaintea de culcare norii, copacii, dealurile și câmpiile joase, câteodată în liniște, câteodată cu izbucniri exuberante de culori și forme?

Dar ce spuneți de minunăția nopții fără nori când Domnul Își dezvăluie minunile cerului Său – stelele licărind și razele lunii – care ne aprind imaginația cu măreția și gloria Sa?

Cât de captivant este să privești cum germinează o sămânță plantată într-un sol fertil, cum își adună puterea și trimite în sus un lăstar micuț, aparent nesemnificativ. Răbdător, începe să crească și să-și dezvolte caracteristicile proprii, condus de un cod genetic pe care Domnul i l-a dat pentru a-i ghida dezvoltarea. Cu grijă, cu siguranță va deveni ceea ce este destinat să fie: un crin, încoronat cu grație și frumusețe; o plantă parfumată de mentă; un piersic; un avocado sau o minunată floare de pom cu o delicatete, nuanță și parfum unice.

Când a fost ultima dată când ați observat cum se formează un bobocel de trandafir? În fiecare zi, își dezvoltă o caracteristică nouă impresionantă, o promisiune de frumusețe până devine un trandafir maiestuos.

Dumneavoastră sunteți una dintre creațiile cele mai nobile ale lui Dumnezeu. Intenția Lui este ca

viața dumneavoastră să fie extrem de frumoasă, indiferent de condiția dumneavoastră. Pe măsură ce sunteți recunoscători și supuși, puteți deveni tot ceea ce Dumnezeu dorește să deveniți.

Bucuria în viață depinde de încrederea în Dumnezeu

Tristețea, dezamăgirea și încercările grele sunt *eventimente* în viață, nu viața însăși. Nu minimalizez cât de grele sunt unele dintre aceste evenimente. Ele pot să dureze o perioadă de timp mai mare, dar nu trebuie să îngăduiți ca să devină centrul limitat a tot ceea ce faceți. Dumnezeu l-a inspirat pe Lehi să declare adevărul fundamental: „Oamenii există ca să poată avea bucurie”¹. „Să poată avea bucurie” este o propoziție secundară de scop. Dar nu depinde de Domnul. Intenția Lui este ca fiecare dintre noi să găsească bucuria. Nu va fi o condiție pentru dumneavoastră atunci când țineți poruncile, aveți credință în Învățător și faceți lucrurile care sunt necesare pentru a avea bucurie aici pe pământ.

Bucuria dumneavoastră în viață depinde de încrederea dumneavoastră în Tatăl Ceresc și în Fiul Său sfânt, convingerea dumneavoastră că planul Lor de fericire cu adevărat vă poate aduce bucurie. Cugetând la doctrina Lor, vă veți putea bucura de frumusețile acestui pământ și vă veți putea dezvolta relațiile dumneavoastră cu ceilalți. Veți fi conduși spre experiențele mângâietoare și întăritoare care decurg din rugăciunea adresată Tatălui din Cer și din răspunsurile pe care El vi le va da în schimb.

Perspectivă și răbdare

O pietricică ținută aproape de ochi apare ca un obstacol uriaș. Aruncată pe pământ, ea este văzută în perspectivă. La fel, problemele sau încercările din viețile noastre trebuie văzute din perspectiva doctrinei scripturale. Altfel, ele pot obstrucționa ușor capacitatea noastră de a vedea lucrurile în perspectivă, absorbindu-ne energia și lipsindu-ne de bucuria și frumusețea pe care Domnul le-a menit pentru noi aici pe pământ. Unii oameni sunt ca stâncile aruncate într-o mare de probleme. Ei se îneacă în ele. Fiți ca o plută. Când sunteți inundați de probleme, luptați să vă eliberați pentru a ieși la suprafață și a sluji din nou cu fericire.

Sunteți aici pe pământ pentru un scop divin. Acesta nu este o distracție nesfârșită, nici nu este căutarea permanentă a plăcerii. Sunteți aici pentru a fi încercați, să dovediți că puteți primi binecuvântările suplimentare pe care le are Dumnezeu pentru dumneavoastră². Este necesar efectul de temperare al răbdării³. Unele binecuvântări vă vor fi date aici în această viață; altele vor veni după văl.

Domnul este atent la creșterea și dezvoltarea dumneavoastră personală. Acest progres este accelerat atunci când Îi permiteți de bună voie să vă conducă în fiecare experiență de creștere pe care o întâlniți, indiferent dacă inițial este sau nu dorința dumneavoastră personală. Când aveți încredere în Dumnezeu, când sunteți dornici să vă lăsați inima și mintea să se concentreze în voința Lui, când cereți să fiți conduși de către Spirit pentru a face voința Lui, vă asigurați de marea fericire de-a lungul drumului și de îndeplinirea celei mai mari realizări din această experiență trecătoare. Dacă puneți mereu sub semnul întrebării ceea ce vi se cere să faceți sau vă împotriviți la orice încercare neplăcută, va fi mai dificil ca Domnul să vă binecuvânteze⁴.

Liberul arbitru sau libertatea de a alege, nu vă este dată ca să obțineți ceea ce doriți. Acest dar divin vă este dat ca să alegeți ceea ce Tatăl Ceresc dorește pentru voi. În acest fel, El poate să vă conducă să deveniți exact ceea ce intenționează să fiți⁵. Această cale vă duce la marea bucurie și fericire.

Trăiți cu bucurie în mijlocul adversității

Învățați de la persoanele inspirate care s-au împăcat cu încercările lor și trăiesc cu bucurie în mijlocul adversității. O femeie singură cu o boală incurabilă în fază terminală a găsit cu consecvență bucuria de a trăi. Ea a înțeles planul fericirii, a primit rânduiețile templului și și-a dat silința să fie la înălțimea binecuvântărilor promise. În jurnalul personal, ea consemnează:

„Este o zi minunată de toamnă. Am luat scrisorile și m-am așezat în scaunul balansoar. Eram atât de fericită în soarele calduț, cu mirosul dulceag al naturii și cu copacii din jurul meu. Stăteam și preamăream faptul că sunt încă în viață pe acest pământ frumos... Domnul este atât de bun cu mine. Cât de mult I-am mulțumit că sunt încă aici și mă simt atât de bine. Sunt atât de fericită că îmi vine să strig și să dansez în această casă frumoasă, în timp ce soarele pătrunde prin ferestrele mari. Îmi place să fiu în viață”.

O mamă minunată a luptat cu mult curaj împotriva unei boli istovitoare, petrecându-și nenumărate ore pentru terminarea unui goblen după o operă de artă de dimensiuni mari. Era un dar pentru un cuplu care trecea printr-o încercare. Pentru acest cuplu, darul reprezintă o comoară de neprețuit, o amintire permanentă a roadelor prețioase ale efortului hotărât în fața adversității, un mesaj nepieritor de speranță prins în legăturile dragostei sincere și ale sacrificiului de bună voie.

Găsiți bucuria în ceea ce aveți

Copiii ne învață cum să găsim bucuria în cele mai grele situații. Copiii nu au învățat încă să fie deprimați din cauza lucrurilor pe care nu le au. Ei își găsesc bucuria în ceea ce au la dispoziție. Îmi aduc aminte de un băiețel care se juca pe malul unui râu. El legase un fir de gută de capetele a două sticle goale de băuturi răcoritoare. El arunca o sticlă peste o cracă, apoi o umplea cu apă. Trăgea de cealaltă sticlă, apoi îi dădea drumul. Greutatea primei sticle trăgea pe a doua în sus în timp ce cădea. Băiatul râdea și dansa cu bucurie.

Experiențe simple, care ne întineresc, ne înconjoară. Ele pot deveni supape de siguranță pentru a ține tensiunea scăzută și pentru a ridica spiritul. Nu vă concentrați asupra a ceea ce nu aveți sau a ceea ce ați pierdut. Domnul a promis celor supuși să împartă cu ei tot ceea ce posedă. Poate aici vă lipsește ceva, dar în viața viitoare, dacă dovediți că sunteți demni printr-o viață curajoasă, binecuvântarea dumneavoastră va fi deplină.

Găsiți binecuvântări compensatorii în viața dumneavoastră, atunci când, în înțelepciunea Domnului, El vă lipsește de ceea ce vă doriți foarte mult. Celor orbi sau surzi, El le ascute celelalte simțuri. Celor bolnavi, El le dă răbdare, înțelegere și o apreciere crescută a bunătății celorlalți. Prin pierderea celui îndrăgit, El adâncește legăturile de dragoste, îmbogățește amintirile și aprinde speranța într-o regăsire în viitor. Veți descoperi binecuvântări compensatorii atunci când veți accepta de bună voie dorința Domnului și veți pune în practică credința în El⁶.

Poporului asuprit al lui Alma, Domnul i-a spus:

„Și Eu, de asemenea, voi ușura poverile... Pentru ca nici măcar să nu le simțiți pe spinările voastre... Și aceasta o voi face Eu pentru ca voi să fiți martori pentru Mine de acum încolo și pentru ca voi să știți cu siguranță că Eu, Domnul Dumnezeu, vizitez poporul Meu în suferințele lui.

Și... poverile... s-au făcut ușoare; da, Domnul i-a întărit pe ei pentru ca să-și poată purta poverile cu ușurință, iar ei s-au supus cu bucurie și cu răbdare voinței Domnului⁷.

Fiți inventivi și aceasta vă va ajuta să vă bucurați de viață

Încercați să fiți inventivi pentru că astfel veți avea bucurie. După ce soții lor bravi au fost chemați acasă (în ceruri), surorile Camilla Kimball, Amelia McConkie și Helen Richards au învățat să picteze. Nu numai că ele au lăsat moștenire opere de artă, dar ele niciodată nu au mai privit un apus de soare, o figură sau un copac cu aceeași ochi. Acum, ele per-

cep nuanțe subtile de culoare și forme și se bucură de frumusețea abundentă din jurul lor.

Alegeți ceva, cum ar fi muzica, dansul, sculptura sau poezia. Dacă sunteți inventivi, acest lucru vă va ajuta să vă bucurați de viață. Acesta produce un spirit de recunoștință. Dezvoltă un talent latent, ascute capacitatea dumneavoastră de a raționa, de a acționa și de a găsi un scop în viață. Risipește singurătatea și durerile inimii. Dă speranță, o sclipire de entuziasm și o dorință de viață.

Slujirea – cheia spre fericire

Slujirea altora de bună voie este cheia spre fericirea de durată. Președintele Spencer W. Kimball a spus: „Dumnezeu ne observă și ne supraveghează. Dar, de obicei, El satisface nevoile noastre printr-un alt om. De aceea, este extrem de important să ne slujim unul pe altul⁸.

Cunosc o femeie care a fost veselă și fericită. În fiecare dimineață, ea îl ruga pe Tatăl Ceresc s-o conducă la o persoană pe care o putea ajuta. Acea rugăciune sinceră primea răspuns din când în când. Poverile multora au fost făcute mai ușoare și viețile lor au fost însoțite. Ea a fost permanent binecuvântată pentru că a fost o unealtă folosită de Domnul.

Dificultățile pot fi folosite pentru dezvoltare

Știu că fiecare dificultate pe care o înfruntăm în viață, chiar și cele care apar din neglijența sau greșelile noastre pot fi folosite de Domnul drept experiențe pentru dezvoltarea noastră, o scară virtuală în sus⁹. Cert însă, nu recomand greșelile ca o cale spre dezvoltare. Este dureros, greu și în întregime inutil. Este mult mai înțelept și mult mai ușor să înaintăm în neprihănire. Dar prin pocăință corespunzătoare, credință în Domnul Isus Hristos și supunere față de poruncile Lui, chiar și dezamăgirea care vine din cauza păcatului poate fi transformată într-o întoarcere la fericire.

Faceți o listă cu lucrurile pe care le puteți face pentru a fi fericiți, cum ar fi:

- cugetați la scripturi pentru a înțelege planul fericirii;
- rugați-vă cu credință în Isus Hristos;
- iubiți-i și slujiți-i pe ceilalți;
- primiți rânduielile templului; binecuvântați pe alții la rândul dumneavoastră;
- ascultați-l pe profet și supuneți-vă sfatului său;
- fiți recunoscători pentru ceea ce aveți;
- zâmbiți mai mult.

Lista dumneavoastră vă va da cheile mulțumirii și ale bucuriei.

Încercarea este trecătoare, dar fericirea este veșnică

Un cântec brazilian celebru repetă un lucru fals pe care mulți îl cred: tristețea nu se termină niciodată, spre deosebire de fericire. Stau martor că având credință în Salvator și că ascultând de învățăturile Lui, fericirea nu se va sfârși niciodată, spre deosebire de tristețe.

Indiferent de câte greutăți întâmpinați dumneavoastră sau cineva iubit de dumneavoastră, acest lucru nu trebuie să vă acapareze viața și să devină punctul central al tuturor preocupărilor dumneavoastră. Încercările sunt experiențe pentru dezvoltare, scene trecătoare care vor fi jucate pe fundalul unei vieți plăcute. Nu vă lăsați absorbiți de un singur eveniment, încât să nu mai puteți să vă gândiți la altceva sau să nu vă îngrijiți pe dumneavoastră sau pe cei care depind de dumneavoastră. Aduceți-vă aminte că la fel cum pentru recuperarea trupului este necesar un timp, vindecarea după unele încercări spirituale sau emoționale durează un timp.

Domnul a spus: „Fii răbdător în suferințe, pentru că vei avea multe; dar îndură-le, căci, iată, Eu sunt cu tine, chiar până la sfârșitul zilelor tale”¹⁰. Dacă sunteți răbdători, veți ajunge să înțelegeți ceea ce

înseamnă declarația: „Eu sunt cu tine”. Dragostea lui Dumnezeu aduce pace și bucurie.

Credința dumneavoastră în Isus Hristos dă vieții un înțeles trainic. Amintiți-vă că sunteți într-o călătorie spre exaltare. Câteodată, aveți unele experiențe care vă aduc mai multă fericire decât altele, dar totul are un scop pentru Domnul¹¹.

Ca martor al Salvatorului, vă implor să-i iertați pe toți cei care considerați că v-au jignit. Dacă păcătuiți, pocăiți-vă, ca Învățătorul să vă poată vindeca.

Mulțumiți Tatălui Ceresc și Fiului Său Preaiubit pentru planul fericirii și pentru principiile Evangheliei pe care se bazează. Fiți recunoscători pentru rânduiețile și legămintele pe care vi le-au oferit. Depun mărturie cu solemnitate că ele au puterea de a încununa viața dumneavoastră cu pace și bucurie, de a-i da scop și sens. Veți învăța că tristețea și dezamăgirea sunt trecătoare. Fericirea este nepieritoare, veșnică, datorită lui Isus Hristos. Mărturisesc solemn că El trăiește, că vă iubește și că vă va ajuta.

Din cuvântul adresat de elder Scott la conferința generală a Bisericii din aprilie 1996 (vezi Conference Report, apr. 1996, pag. 31–35; sau *Ensign*, mai 1996, pag. 24–26).

NOTE

1. 2 Nefi 2:25.
2. Vezi Avraam 3:25.
3. Vezi Mosia 3:19.
4. Vezi 1 Nefi 3:7.
5. Vezi Doctrină și legăminte 58:26–32.
6. Vezi Orson F. Whitney, citat din Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), pag. 98.
7. Mosia 24:14–15.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), pag. 252.
9. Vezi Isaia 40:31.
10. Doctrină și legăminte 24:8.
11. Vezi Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, a 5-a ed. (1939), pag. 177.

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau ambele sugestii:

- Studiați exemplele despre iertare în următoarele pasaje din scripturi: Luca 23:33–34; Faptele apostolilor 7:58–60; 1 Nefi 7:8–21.
- Luați-vă angajamentul de a fi mai iertători și mai demni de a fi iertați de alții.

MATERIAL DE CITIT

Studiați articolul de mai jos. Dacă sunteți căsătoriți, citiți și discutați cu soțul sau soția despre acest articol.

„VOUĂ VI SE CERE SĂ IERTAȚI“

Președintele Gordon B. Hinckley
Primul consilier în Prima Președinție

Un spirit iertător și o atitudine de iubire și compasiune față de cei care poate au greșit față de noi este chiar esența Evangheliei lui Isus Hristos. Fiecare dintre noi are nevoie de acest spirit. Întreaga lume are nevoie de el. Domnul ne-a învățat acest lucru. El ni l-a exemplificat ca nimeni altcineva.

În timpul agoniei Sale pe crucea Golgotei, având în față pe acuzatorii Săi mârșavi și plini de ură, pe cei care îl aduseseră la această groaznică răstignire, El a strigat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!“ (Luca 23:34).

Nici unuia dintre noi nu i se cere să ierte atât de generos, dar fiecare dintre noi are obligația de natură divină de a oferi iertare și milă. Domnul a declarat acest lucru prin cuvintele din revelația următoare: „Ucenicii Mei, din timpurile străvechi, căutau ocazii unii împotriva altora și nu se iertau unul pe altul în inima lor; și pentru acest rău ei au fost năpăstuiți și pedepsiți sever.

De aceea, Eu vă spun vouă că trebuie să iertați unul altuia; pentru că acela care nu iartă fratelui său greșelile lui este condamnat înaintea Domnului; pentru că rămâne în el păcatul mai mare.

Eu, Domnul, voi ierta pe cine vreau Eu să iert, dar vouă vi se cere să-i iertați pe toți oamenii.

Și voi trebuie să spuneți în inima voastră: să judece Dumnezeu între mine și tine și să te răsplătească după faptele tale“ (D&L 64:8–11).

Cât de mult avem nevoie să aplicăm acest principiu dat de Dumnezeu, precum și principiul însoțitor al pocăinței! Avem nevoie de el în căminele oamenilor, unde molecule mici de neînțelegeri se adună în munți de certuri. Constatăm acest lucru printre vecini, unde diferențele nesemnificative duc la amă-

răciuni nepieritoare. Constatăm acest lucru printre asociații de afaceri care se ceartă și refuză să ajungă la un compromis și să ierte, atunci când de cele mai multe ori, dacă există bunăvoința de a sta împreună și de a vorbi liniștit unul cu altul, problema ar putea fi rezolvată spre binecuvântarea tuturor. În schimb, ei petrec zile în șir nutrind dușmănie și plănuiind revanșa.

Chiar în primul an al organizării Bisericii, atunci când profetul Joseph Smith a fost arestat în mod repetat și judecat pe baza unor acuzații false de către cei care căutau să-i facă rău, Domnul i-a spus într-o revelație: „Și oricine te va duce în fața legii va fi blestemat de lege“ (D&L 24:17). Am remarcat acest lucru în zilele noastre printre unii dintre cei care au urmărit răzbunarea nutrind dușmănie. Chiar și printre cei care câștigă procesele lor, pare să fie puțină pace și deși poate au câștigat bani, au pierdut ceva mai prețios.

Evitați amărăciunea

Guy de Maupassant, scriitorul francez, ne spune povestea unui țăran, numit Hauchecome, care a venit în sat într-o zi de târg. În timp ce trecea printr-o piață publică, ochii i s-au oprit pe o bucată de frânghie care era pe caldarâm. A ridicat-o și a pus-o în buzunar. Acest lucru a fost observat de pielarul satului, cu care avusese o ceartă mai înainte.

Mai târziu, în acea zi, s-a aflat de pierderea unui portofel. Hauchecome a fost arestat fiind acuzat de pielar. El a fost dus la primar, față de care și-a declarat nevinovăția, arătând bucățița de frânghie pe care o ridicase de jos. Dar el nu a fost crezut și a fost luat în derâdere.

A doua zi, portofelul a fost găsit și Hauchecome a fost achitat de orice vină. Dar, plin de nemulțumire de nedreptatea pe care o suferise din cauza acelei acuzații false, el s-a amărât și nu a putut trece peste

acest lucru. Nedorind să ierte și să uite, nu se gândea și nu vorbea de nimic altceva. Și-a neglijat ferma. Oriunde mergea, pe oricine întâlnea, trebuia să-i spună de nedreptatea pățită. Zi și noapte, avea gânduri negre. Obsedat de amărăciunea lui, el s-a îmbolnăvit grav și a murit. În delirul din lupta sa cu moartea, el murmura neîncetat: „O bucată de frânghie, o bucată de frânghie“ (*The Works of Guy de Maupassant* [n.d.], pag. 34–38).

Schimbând personajele și situațiile, acea poveste s-ar putea repeta de multe ori în zilele noastre. Cât de greu este pentru noi toți să iertăm pe cei care ne-au nedreptățit. Cu toții suntem înclinați să lășăm răul să ne macine. Această măcinare este ca o cangrenă care roade și distruge. În timpul nostru, este oare nevoie să se pună în practică o virtute mai mare decât virtutea de a ierta și de a uita? Sunt unii care consideră această virtute ca un semn de slăbiciune. Așa este? Îndrăznesc să afirm că nu este nevoie nici de putere, nici de inteligență ca să te macini de supărare datorită nedreptăților suferite, să treci prin viață cu un spirit de răzbunare, să-ți risipești abilitățile în planificarea unei pedepse. Nu există pace când întreții o dușmănie. Nu există fericire în așteptarea zilei în care poți spune „suntem chit“.

Apostolul Pavel vorbește de „acele învățături slabe și sărăcicioase“ ale vieții noastre (vezi Galateni 4:9). Este ceva mai slab sau mai sărăcicios decât dispoziția de a ne irosi viața în gânduri amare nesfârșite și în gesturi uneltite față de cei care poate ne-au insultat?

Joseph F. Smith a prezidat Biserica într-un timp de multă amărăciune pentru poporul nostru. El a fost ținta unor acuzații răutăcioase, a unei veritabile critici trâmbițate de ziariști chiar în propria lui comunitate. A fost satirizat, caricaturizat și ridiculizat. Ascultați răspunsul lui dat celor care și-au bătut joc de el înjosindu-l: „Lăsați-i în pace. Nu le dați atenție. Dați-le libertatea de a spune ce vor. Lăsați-i să spună versiunea lor și să-și scrie singuri condamnarea“ (*Gospel Doctrine*, ediția a 5-a ed. [1939], pag. 339). Și apoi, cu un spirit de mare iertare și uitare, a continuat marea lucrare pozitivă a conducerii Bisericii înainte spre o nouă dezvoltare și spre realizări remarcabile. Atunci când a murit, mulți dintre cei care l-au ridiculizat au scris omagii la adresa lui.

Îmi aduc aminte că am ascultat pe îndelete un cuplu care a stat de cealaltă parte a biroului meu. Era multă amărăciune între ei. Știu că odată dragostea lor a fost profundă și sinceră. Dar fiecare își crease obiceiul de a vorbi de greșelile celuilalt. Nedorind să ierte felul de greșeli pe care îl facem cu toții și nedorind să le uite și să trăiască deasupra lor cu toleranță, ei s-au criticat unul pe altul până când dragostea lor de odinioară a fost înăbușită. S-a transformat în cenușă prin decretul unui așa-numit divorț, din vina

nimănuu'. Acum există doar singurătate și învinuire. Sunt sigur că dacă ar fi existat măcar într-o mică măsură pocăință și iertare, atunci ei ar fi fost încă împreună, bucurându-se de tovarășia cu care fuseseră binecuvântați din abundență în primii ani.

Pace prin iertare

Dacă este cineva care are în inimă substanța otrăvitoare a dușmăniei față de altcineva, insist să cereți Domnului puterea de a ierta. Această exprimare a dorinței va fi chiar baza pocăirii dumneavoastră. S-ar putea să nu fie ușor și s-ar putea să nu vină rapid. Dar dacă veți căuta cu sinceritate această dorință și o veți cultiva, ea va veni. Și chiar dacă cel pe care l-ați iertat continuă să nu vă lase în pace și vă amenință, veți ști că ați făcut ceea ce ați putut pentru a realiza o împăcare. Va veni în inima dumneavoastră o pace de neatins în alte condiții. Acea pace va fi pacea Celui care a spus:

„Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre.

Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre“ (Matei 6:14–15).

Fiul risipitor

Nu cunosc vreo povestire mai frumoasă în toată literatura decât cea consemnată în al cincisprezecelea capitol din Luca. Este povestea unui fiu care se pocăiește și a unui tată care iartă. Este povestea unui fiu care a risipit moștenirea lui într-o viață de desfrâu, respingând sfatul tatălui și refuzând cu dispreț pe cei care îl iubeau. După ce a cheltuit tot, era înfometat și fără prieteni și când „și-a venit în fire“ (Luca 15:17), s-a întors la tatăl său, care văzându-l de departe „a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult“ (Luca 15:20).

Vă rog să citiți această povestire. Fiecare părinte ar trebui s-o citească de mai multe ori. Ea este destul de cuprinzătoare ca să se poată regăsi în orice cămin și încă și mai mare încât să cuprindă toată omenirea, căci nu suntem cu toții fii și fiice risipitoare care avem nevoie să ne pocăim și să apelăm la mila Tatălui nostru Ceresc și apoi să-I urmăm exemplul?

Fiul Său Iubit, Mântuitorul nostru, ne dă iertarea și mila, dar făcând acest gest El ne poruncește să ne pocăim. Un spirit mărinimos de iertare va deveni o expresie a acestei necesare pocăințe. Domnul a spus – și citez dintr-o revelație dată profetului Joseph:

„De aceea, Eu îți poruncesc să te pocăiești – pocăiește-te ca nu cumva să te lovesc cu toiagul cuvântului Meu și cu furia Mea și cu mânia Mea și ca nu cumva suferințele tale să fie dureroase – și tu nu știi

cât de dureroase sunt, nu știi cât de cumplite sunt, da, nu știi cât sunt de greu de suportat.

Căci iată, Eu, Dumnezeu, am suferit aceste lucruri pentru toți, pentru ca ei să nu sufere, dacă ei se vor pocăi;

Dar dacă nu se vor pocăi, ei trebuie să sufere la fel ca și Mine;

Suferințele care M-au făcut, chiar pe Mine, Dumnezeu, Cel mai mare dintre toți, să tremur de durere și să sufăr atât în trup, cât și în spirit...

Învață de la Mine și ascultă cuvintele Mele; umblă în umilința ce vine din Spiritul Meu și vei avea pace în Mine“ (D&L 19:15–18, 23).

Aceasta este porunca și aceasta este promisiunea Celui care în rugăciunea Sa exemplară, L-a implorat: „Tatăl nostru... ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“ (Matei 6:9, 12).

„Să bandajăm... rănilor“

Nu sunt frumoase cuvintele lui Abraham Lincoln când a vorbit despre tragedia unui groaznic război

civil: „Fără răutate față de nimeni, cu milostenie față de toți... haideti... să bandajăm... rănilor“ (din John Barlett, *Familiar Quotations* [1968], pag. 640).

Dragii mei frați și dragele mele surori, haideti să bandajăm rănilor – o, multele răni care au fost provocate de cuvintele viclene, de suferințele cultivate cu încăpățănare, de planurile șirete de „răzbunare“ față de cei care ne-au nedreptățit. Cu toții avem puțin din acest spirit de revanșă în noi. Din fericire, cu toții avem puterea de a ne ridica deasupra lui, și să ne îmbrăcăm, „precum cu o mantie cu legătura carității, care este legătura perfecțiunii și a păcii“ (D&L 88:125).

„A greși este omenește, a ierta este divin“ (Alexander Pope, *An Essay on Criticism*, 2:1711). Nu este pace când se reflectă asupra durerii vechilor răni. Pacea o găsim în pocăință și iertare. Aceasta este pacea dulce a lui Hristos, care a spus: „Ferice de cei împăciuitori, Căci ei vor fi chemați fiii ai lui Dumnezeu“ (Matei 5:9).

Din *Ensign*, iunie 1991, pag. 2–5.

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau ambele sugestii:

- Faceți o listă cu lucrurile pe care le-ați cumpărat de curând. Scrieți litera *N* în dreptul fiecărui lucru de care ați avut nevoie. Scrieți litera *D* în dreptul fiecărui lucru pe care l-ați dorit, dar care nu era necesar. Folosiți această listă pentru a estima obiceiurile dumneavoastră de a cheltui. Dacă cheltuiți prea mulți bani pe lucruri care nu sunt necesare, gândiți-vă la modalități de a vă folosi banii mai înțelept.
- Împreună cu soțul sau soția, faceți un buget pentru o perioadă de timp viitoare – posibil pentru o săptămână sau două. Propuneți-vă să luați în considerare exemplul de la pagina 31 drept ghid. Cooperati pentru a trăi în limitele bugetului pe care l-ați stabilit.

MATERIAL DE CITIT

Studiați articolul de mai jos. Dacă sunteți căsătoriți, citiți și discutați cu soțul sau soția despre acest articol.

CONSTANȚĂ ÎN SCHIMBARE

Președintele N. Eldon Tanner
Primul consilier în Prima Președinție

Ceea ce aș dori să vă împărtășesc astăzi sunt observațiile mele despre principii constante și fundamentale, care dacă sunt urmate, vor aduce siguranță financiară și pace în suflet în *orice* condiții economice.

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu”

În primul rând, aș dori să pun o bază și să stabilesc o perspectivă din care trebuie să se aplice aceste principii economice.

Într-o zi un nepot de-al meu mi-a spus: „Te-am observat pe tine și pe alți oameni de succes și m-am hotărât să am succes în viața mea. Vreau să iau câte un interviu la mulți oameni de succes pentru a putea determina ce le-a adus succesul. Așa că gândește-te la experiențele tale trecute, bunicule, care crezi că este cel mai important element al succesului?”

I-am spus că Domnul ne-a dat formula celui mai mare succes pe care îl cunosc. „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33).

Unii argumentează că sunt oameni prosperi din punct de vedere financiar și *nu* caută împărăția lui Dumnezeu mai întâi. Și este adevărat. Dar Domnul nu ne promite doar o bogăție materială dacă o să căutăm împărăția Lui mai întâi. Din propria mea experiență, știu că acesta nu este cazul. În cuvintele

lui Henrik Ibsen: „Banii pot fi coaja a multe lucruri, dar nu și miezul. Îți aduc hrană, dar nu și pofta de mâncare; medicamente, dar nu sănătate; cunoștințe, și nu prieteni; slujitori, și nu loialitate; zile de bucurie, dar nu pace sau fericire” (din *The Forbes Scrapbook of Thoughts on the Business of Life* [1968], pag. 88).

Binecuvântările materiale fac parte din Evanghelie dacă lucrurile materiale sunt acumulate în mod coresponsător și pentru un scop drept. Mi-am adus aminte de o experiență a președintelui Hugh B. Brown. Fiind tânăr soldat în Primul Război Mondial, a vizitat pe un prieten mai vârstnic la spital. Acest prieten era multimilionar la vârsta de optzeci de ani, când zăcea pe patul morții. Nici soția de care divorțase, nici unul dintre cei cinci copii nu-l îndrăgiseră îndeajuns ca să vină la spital să-l vadă. Când președintele Brown s-a gândit la aceste lucruri, prietenul lui „pierduse ceea ce banii nu au putut cumpăra și a observat situația lui tragică și adâncimea nenorocirii lui”. El l-a întrebat pe prietenul lui cum ar proceda dacă și-ar putea schimba cursul vieții, dacă ar mai trăi încă o dată.

Bătrânul domn, care a murit la câteva zile după aceea, a spus: „Când mă gândesc în urmă la viața mea, cel mai important și mai prețios bun pe care l-aș fi putut avea, dar pe care l-am pierdut în procesul acumulării de milioane, *a fost credința simplă pe care mama a avut-o în Dumnezeu și în nemurirea sufletului*.”

... M-ai întrebat care este cel mai de preț lucru din viață. Nu-ți pot răspunde mai bine decât folosind cuvintele poetului”. El l-a rugat pe președintele

Brown să-i aducă o cărticică din servieta lui, din care a citit o poezie intitulată „Sunt un străin“.

Străin sunt de credința ce mama m-a 'nvățat

Străin sunt de Domnul ce pe mama a ascultat
când s-a rugat,

Străin sunt față de alinarea ce mi-a dat cântecul
de leagăn „Mă încredințez Ție“

Referindu-se la brațele veșnic întinse ce pe tata
l-au primit când a murit.

Când am crescut și lumea largă m-a chemat, tot
am părăsit și am plecat.

Neobservând în a mea orbire, că din mâna Lui
am alunecat,

Nicicând crezând în zăpăceala mea că spuma
famei goală era,

Că aurul bogăției era o poleială, ce abia acum
eu am aflat.

O viață-ntreagă am pierdut căutând ceea ce
acum când am, disprețuiesc.

M-am luptat și răsplătit am fost în multe curse
câștigate,

Dar *tot* aș da, renume și avere, cât și plăceri deșarte,

Doar dacă aș avea a mamei *credință* când trăia.

„Aceasta a fost mărturia unui om muribund, născut în Biserică, dar care s-a îndepărtat de ea. Acesta a fost strigătul sfâșietor al unui om singur ce ar fi putut avea tot ce banii i-ar fi putut cumpăra, dar care pierduse cele mai importante lucruri ale vieții veșnice strângând bunurile lumești“ (*Continuing the Quest* [1961], pag. 32–35; s-a adăugat sublinierea).

În Cartea lui Mormon, profetul Iacov ne dă sfaturi importante în această privință:

„Dar înainte de a căuta bogății, căutați împărăția lui Dumnezeu.

Și după ce ați căpătat speranță în Hristos, veți căpăta bogății, *dacă le căutați*; și le veți căuta cu intenția de a face bine – de a-i îmbrăca pe cei goi și a-i hrăni pe cei flămânzi, de a-i elibera pe robi și de a aduce alinare celor bolnavi și suferinzi“ (Iacov 2:18–19; s-a adăugat sublinierea).

Atunci, baza și perspectiva sunt acestea: În primul rând trebuie să căutăm împărăția, să lucrăm, să facem planuri și să cheltuim cu înțelepciune, să ne planificăm viitorul și să folosim bogăția cu care suntem binecuvântați pentru a ajuta la zidirea împărăției. Când suntem ghidați de această perspectivă veșnică și zidim pe această temelie solidă, putem să ne înde-

plinim cu încredere sarcinile zilnice ale vieții noastre, care trebuie planificate cu atenție și urmate cu sârguință.

În cadrul acesta, aș dori să vă explic cinci principii pentru o situație economică constantă.

Plățiți o zeciuială cinstită

Principiul constant nr. 1 Plățiți o zeciuială cinstită.
Deseori mă întreb dacă ne dăm seama că plata zeciuiei nu reprezintă daruri pe care le facem Domnului și Bisericii. Plata zeciuiei este achitarea unei datorii față de Domnul. Domnul este sursa tuturor binecuvântărilor, inclusiv a vieții în sine.

Plata zeciuiei este o poruncă, o poruncă cu o promisiune. Dacă respectăm această poruncă, avem promisiunea că vom „prospera în țară“. Această prosperitate constă mai mult decât din bunuri materiale – poate include bucuria unei sănătăți bune și vioiciunea minții. Include solidaritatea familiei și dezvoltarea spirituală. Sper că cei dintre dumneavoastră care în prezent nu plătesc o zeciuială integrală vor găsi credința și tăria de a o face. Pe măsură ce vă achitați de această obligație față de Creator, veți găsi multă, multă fericire, așa cum este cunoscută numai de cei care sunt loiali față de această poruncă.

Trăiți cumpătat

Principiul constant nr. 2 Cheltuiți mai puțin decât câștigați. Am descoperit că nu există cale de a câștiga *mai mult* decât puteți cheltui. Sunt convins că nu suma de bani pe care o persoană o câștigă îi aduce pacea în suflet, ci faptul că are *controlul* banilor săi. Banii pot fi un slujitor ascultător, dar un tiran dur. Cei care își organizează nivelul lor de trai pentru a le permite un mic surplus, controlează situațiile lor. Cei care cheltuiesc puțin mai mult decât câștigă sunt controlați de situații. Ei sunt în sclavie. Președintele Heber J. Grant a spus odată: „Dacă există un lucru care să aducă pace și mulțumire în inima oamenilor și în familie, atunci acela este să trăim în limita mijloacelor noastre financiare. Dacă există un lucru care să aducă chin și descurajare și demoralizare, atunci acela este să avem datorii și obligații care nu pot fi achitate“ (*Gospel Standards*, sel. G. Homer Durham [1941], pag. 111).

Soluția de a cheltui mai puțin decât câștigăm este simplă – se numește disciplină. Fie că e la începutul vieții, fie că e mai târziu, trebuie în cele din urmă să învățăm să ne disciplinăm pe noi, poftele noastre și dorințele noastre. Cât de binecuvântat este acela care învață să cheltuiască mai puțin decât câștigă și pune ceva deoparte pentru zile negre.

Învățați să faceți deosebirea dintre necesități și dorințe

Principiul constant nr. 3 Învățați să faceți deosebirea dintre necesități și dorințe. Pofa consumatorului este artificială. Sistemul nostru bazat pe libera concurență a întreprinderilor produce bunuri și servicii nelimitate pentru a stimula dorința noastră de a avea mai multe facilități și obiecte de lux. Nu critic sistemul sau disponibilitatea acestor bunuri sau servicii. Mă preocupă raționamentul judicios al oamenilor când fac cumpărături. Trebuie să învățăm că sacrificiul este o parte vitală a disciplinei noastre veșnice.

În această țară și în multe alte țări, mulți părinți și copii născuți după cel de-al Doilea Război Mondial au cunoscut doar condiții prospere. Mulți au fost obișnuiți cu o răsplată imediată. Au fost multe oportunități de a avea o slujbă pentru toți cei care erau capabili să muncească. Luxul de ieri, pentru cei mai mulți, astăzi, este considerat o necesitate.

Acest lucru este tipic pentru tinerele familii care se așteaptă să-și mobilizeze căminele și să le doteze cu articole de lux chiar la *începutul* căsătoriei, nu ca părinții lor care au reușit acest lucru după mulți ani de muncă și sacrificii. Dorind prea mult și prea repede, tinerele cupluri pot cu ușurință apela la planuri ușoare de creditare, plonjând astfel în datorii. Acest lucru nu le-ar mai permite să aibă mijloacele financiare necesare de a face precum sugerează Biserica de a depozita alimente și de a urma alte programe de siguranță.

Scăparea din frâu a banilor și proasta lor gestionare pun un stres mare în relațiile dintre soți. Cele mai multe probleme în căsătorie, se pare că își au originea în problemele economice – fie un venit insuficient pentru a întreține familia, fie o gestionare greșită a venitului câștigat“.

Un tânăr tată a venit la episcopul lui pentru a se sfătui cu el în legătură cu situația lui financiară și i-a spus o poveste foarte frecvent auzită: „Frate episcop, am o pregătire bună de inginer și câștig o leafă bună. Se pare că de-a lungul anilor de studiu am fost învățat să fac bani, dar nimeni nu m-a învățat cum să-mi administrez banii“.

Deși noi credem că este de dorit ca fiecare student să urmeze clase despre educația consumatorului, educația aceasta importantă trebuie făcută de părinți. Părinții nu pot lăsa această parte vitală a educației la întâmplare, nici nu pot să transfere total această responsabilitate învățământului școlar și universitar.

O parte importantă din această educație trebuie să explice conceptul de datorii. Pentru cei mai mulți dintre noi sunt două feluri de datorii – datorii pentru consum și datorii în investiții sau afaceri. Datoriile pentru consum se referă la cumpărarea pe

credit a lucrurilor pe care le folosim sau consumăm pentru traiul zilnic. Exemplele includ cumpărarea în rate a hainelor, a bunurilor de larg consum, a mobilierului, etc. Datoriile pentru consum sunt asigurate de ipotecarea viitoarelor noastre câștiguri. Acest lucru poate fi foarte periculos. Dacă rămânem fără serviciu, dacă rămânem invalizi sau apar situații grave urgente, avem probleme în a ne achita de obligațiile noastre. Cumpărarea în rate este modul cel mai scump de a face cumpărături. La costul bunurilor trebuie să adăugăm o dobândă mare și taxe pentru operațiile financiare.

Îmi dau seama că familiile tinere cred că este necesar câteodată să cumpere pe credit. Dar vă atragem atenția să nu cumpărați mai mult decât vă este cu adevărat necesar și să vă achitați datoriile cât de repede posibil. Când banii sunt puțini, evitați o povară în plus prin dobânzi suplimentare.

Datoriile pentru investiții ar trebui să fie pe deplin asigurate, astfel încât să nu atenteze la siguranța familiei. Nu investiți în societăți speculative. Spiritul speculației poate crea dependență. Multe averi s-au risipit din cauza unei pofte necontrolate de a acumula din ce în ce mai mult. Să învățăm din nenorocirile trecutului și să evităm înrobirea timpului, energiei și sănătății noastre în pofa nesățioasă de a achiziționa tot mai multe bunuri materiale.

Președintele Spencer W. Kimball ne-a dat acest sfat care ne pune pe gânduri:

„Domnul ne-a binecuvântat ca popor cu o prosperitate neegalată în trecut. Resursele care ne-au fost încredințate sunt bune și necesare muncii noastre pe pământ. Dar mă tem că mulți dintre noi ne-am îmbuibat cu turme și cirezi, acrii și hambare, precum și alte averi și am început să ne închinăm lor ca la falși dumnezei și aceștia au putere asupra noastră. Avem mai multe lucruri bune decât credința noastră poate să le suporte? Mulți oameni petrec cea mai mare parte a timpului lor pentru a-și crea o imagine care să includă destui bani, acțiuni, titluri, portofolii de investiții, proprietăți, cărți de credite, mobilier, automobile și altele asemănătoare pentru a-și *garanta* securitatea materială, sperată, pe tot parcursul unei vieți lungi și fericite. Se uită faptul că datoria noastră este de a folosi aceste multe resurse în familiile noastre și în cvorumurile noastre pentru a zidi împărăția lui Dumnezeu“ („The False Gods We Worship“, *Ensign*, iunie 1976, pag. 4).

Permiteți-mi să adaug mărturia mea la această declarație a președintelui Kimball. Nu cunosc nici o situație în care fericirea și pacea sufletească s-au mărit prin acumularea de proprietăți peste nevoia rațională și necesitățile familiei.

Alcătuiți-vă bugetul cu înțelepciune

Principiul constant nr. 4 Alcătuiți un buget și trăiți în limita lui. Un prieten de-al meu are o fiică ce a fost plecată peste ocean cu un proiect de la BYU timp de un semestru. Ea scria mereu acasă să ceară mai mulți bani. Îngrijorarea lui a fost atât de mare, încât a făcut o convorbire la distanță mare și a întreat-o de ce avea nevoie de fonduri suplimentare. La un moment dat, în timpul conversației, fata i-a explicat: „Dar, tată, pot să-ți spun pe ce am cheltuit fiecare bănuț“.

El a răspuns: „Nu ai înțeles ce vreau să spun. Mă interesează bugetul tău – un plan de cheltuieli – nu un jurnal cu lucrurile pe care s-au dus banii“.

Poate părinții ar trebui să fie ca tatăl băiatului de la colegiu care a telegrafiat acasă: „Nici un ban, nici o distracție, fiul tău“. Tatăl i-a răspuns cu o telegramă: „Ce trist, îmi pare rău, tata“.

De-a lungul anilor, am observat la interviuarea oamenilor că mult prea mulți nu au un buget care să funcționeze și nu s-au disciplinat pentru a urma planificarea făcută. Mulți oameni cred că un buget le fură libertatea. Dimpotrivă, oamenii de succes au învățat că un buget face posibilă o adevărată libertate economică.

Stabilirea bugetului și managementul financiar nu trebuie să fie prea complicate sau să-ți ia mult timp. Se spunea povestea despre tatăl unui imigrant care își ținea conturile de plată într-o cutie, conturile primite pe un cui și banii lichizi într-un registru de casă.

„Nu știi cum poți să-ți conduci afacerea în acest mod“, a spus fiul lui. „Cum știi care este profitul tău?“

„Fiule“, a răspuns omul de afaceri, „când am coborât de pe vapor, am avut doar pantalonii pe care îi purtam“. Astăzi, sora ta este o profesoară de arte, fratele tău e doctor și tu ești contabil. Am o mașină, o casă și o afacere bună. Totul este achitat. Așa că adună totul, scade pantalonii și obții profitul meu“.

Consilierii financiari înțelepți ne învață că sunt patru elemente diferite la orice buget bun. În *primul* rând, trebuie făcută previziunea pentru necesitățile de bază, cum ar fi hrană, îmbrăcăminte, etc.; în al

doilea rând, întreținerea casei, în al *treilea* rând, pentru necesități urgente cum ar fi economii, asigurări de viață și în al *patrulea* rând, pentru investiții înțelepte și pentru un program de păstrare a alimentelor pentru viitor.

Pot comenta despre două din aceste elemente. Nimic nu e mai sigur decât lucrurile neașteptate în viața noastră. Ținând cont de creșterea costurilor medicale, asigurarea de sănătate este singurul mod prin care cele mai multe familii pot face față accidentelor grave, îmbolnăvirilor, cheltuielilor pentru maternitate, în special pentru nașterile premature. Asigurarea de viață oferă continuarea venitului când a avut loc o moarte prematură. Fiecare familie ar trebui să facă previziuni pentru o sănătate bună și o asigurare pe viață.

După ce s-au îndeplinit cerințele de bază, ar trebui printr-o administrare regulată să creăm fonduri pentru investiții. Am observat că puțini oameni au avut succes cu investițiile fără a-și fi creat mai întâi obiceiul de a economisi cu regularitate. Acest lucru necesită disciplină și o judecată preferențială. Sunt multe modalități de a investi. Singurul meu sfat este să vă alegeți cu înțelepciune consilierii care se ocupă de investiții. Asigurați-vă că merită încrederea dumneavoastră prin păstrarea unei evidențe a investițiilor de succes.

Fiți cinștiți

Principiul constant nr. 5 Fiți cinștiți în toate afacerile financiare. Idealul integrității nu se va demoda niciodată. Se aplică în tot ce facem. Ca membri și conducători ai Bisericii, trebuie să atingem culmea integrității.

Dragi frați și surori, prin aceste cinci principii, am încercat să schițez ceea ce ar putea fi caracterizat ca modelul adevărat în administrarea financiară și a resurselor.

Sper ca fiecare dintre noi să putem beneficia din aplicarea lor. Îmi depun mărturia că ele sunt adevărate și că această Biserică și lucrarea în care suntem angajați sunt adevărate.

Din cuvântul adresat de președintele Tanner la sesiunea generală de bunăstare din oct. 1979 a conferinței generale a Bisericii (vezi Conference Report, oct. 1979, pag. 117–121; sau *Ensign*, nov. 1979, pag. 80–82).

Buget pentru perioada de la _____ data _____ la _____ data _____

VENIT	PLANIFICAT	REAL
Chenzina sau salariul după achitarea taxelor și impozitelor		
Alte venituri		
Venitul total		
CHELTUIELI	PLANIFICATE	REALE
Zeciuiala		
Alte donații pentru biserică		
Economii pe termen lung		
Economii pentru situații neprevăzute		
Alimente		
Rata la casă sau chiria		
Întreținere		
Transport		
Plata datoriilor		
Asigurare		
Cheltuieli în domeniul medical		
Îmbrăcăminte		
Altele		
Altele		
Altele		
Totalul cheltuielilor		

PARTEA B RESPONSABILITATEA PĂRINȚILOR ÎN ÎNTĂRIREA FAMILIILOR

„FIII SUNT O MOȘTENIRE DE LA DOMNUL“ 9

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau ambele sugestii:

- Luați-vă angajamentul de a petrece un timp cu fiecare dintre copiii dumneavoastră sau cu un copil al familiei dumneavoastră lărgite. Când vorbiți cu fiecare copil, căutați să aflați ceva nou despre el sau despre ceea ce-l interesează, nevoile și încercările lui.
- Faceți-vă timp să vorbiți despre copiii dumneavoastră cu soțul sau soția dumneavoastră. Gândiți-vă la punctele tari și la cele slabe ale copilului. Stabiliți ce puteți face pentru a satisface nevoile fiecărui copil.

MATERIAL DE CITIT

Studiați articolul de mai jos. Dacă sunteți căsătoriți, citiți și discutați cu soțul sau soția despre acest articol.

COPII SCUMPI – UN DAR DE LA DUMNEZEU

Președintele Thomas S. Monson
Primul consilier în Prima Președinție

Din Evanghelia după Matei, aflăm că după ce Isus și ucenicii Săi au coborât de pe muntele transfigurării, ei au trecut prin Galilea și apoi au mers la Capernaum. Ucenicii I-au zis lui Isus: „Cine este mai mare în Împărăția cerurilor?”

„Isus a chemat la El un copil, l-a pus în mijlocul lor,

și le-a zis: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.

De aceea, oricine se va smeri ca acest copil, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor.

Și oricine va primi un copil ca acesta în Numele Meu, Mă primește pe Mine”.

„Dar oricine va face să păcătuiească pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecat în adâncul mării”.¹

Eu cred că este semnificativ că Isus a iubit atât de mult pe cei mici care au părăsit de curând existența premuritoare pentru a veni pe pământ. Copiii de atunci ca și copiii de acum ne binecuvântează viețile, ne înflăcărează dragostea și ne îndrumă să facem fapte bune.

Este oare de mirare că poetul Wordsworth vorbește astfel despre nașterea noastră: „Nori ai gloriei trecători venim / de la Dumnezeu, care este al nostru cămin”².

Cei mai mulți dintre acești micuți vin la părinții care așteaptă sosirea lor cu nerăbdare, mame și tați care se bucură să participe la acest miracol pe care îl numim naștere. Nici un sacrificiu nu este prea mare, nici o durere prea puternică, nici o așteptare prea îndelungată.

Nu-i de mirare că suntem șocați când o știre telegrafiată dintr-un oraș din America ne anunță că „o fetiță nou născută care a fost pusă într-o pungă de hârtie și aruncată la lada de gunoi se află la spital sub observație atentă. Copilul se simte bine. „Este, într-adevăr, o fetiță frumoasă și sănătoasă”, purtătorul de cuvânt al spitalului a declarat miercuri. Poliția a spus că nou născutul a fost descoperit după ce gunoierii au golit lada cu gunoi în partea din spate a mașinii lor și au văzut că ceva se mișcă printre resturi. Autoritățile caută acum mama”.

Este datoria noastră solemnă, privilegiul nostru prețios – chiar ocazia noastră sfântă – de a ura bun venit copiilor în căminele noastre și în inimile noastre, care ne binecuvântează viețile.

Copiii noștri beneficiază de trei etape de învățare care sunt foarte deosebite una de cealaltă. Mă refer la etapa de învățare la școală, etapa de învățare la biserică și etapa de învățare acasă.

Etapa de învățare la școală

Biserica a avut mereu un interes viu pentru educația publică și încurajează pe membrii ei să participe la activitățile părinte-învățător și alte activități menite să îmbunătățească educația tineretului nostru.

Nici un aspect al educației publice nu este mai important decât învățătorul care are ocazia de a iubi, de a învăța și de a inspira pe cei dornici, băieți și

fete, tineri și tinere. Președintele David O. McKay a spus: „Învățătorii au profesia cea mai nobilă din lume. De educația corespunzătoare a tineretului depind permanența și puritatea căminului, siguranța și perpetuarea națiunii. Părintele dă copilului ocazia de a trăi; învățătorul îi dă posibilitatea de a trăi bine”³. Am încredere că vom recunoaște importanța și misiunea vitală a învățătorilor oferindu-le echipamente adecvate, cele mai bune cărți și salarii care să arate recunoștința și încrederea noastră.

Fiecare dintre noi își aduce aminte cu dragoste de învățătorii din tinerețe. Cred că este amuzant că învățătoarea mea de muzică de la școala elementară a fost domnișoara Sharp. Ea a avut capacitatea de a transmite copiilor ei dragoste pentru muzică și ne-a învățat să identificăm instrumentele muzicale și sunetele lor. Îmi aduc bine aminte de domnișoara Ruth Crow care ne-a predat despre sănătate. Deși erau vremurile marii crize, ea s-a asigurat ca fiecare elev din clasa a șasea să aibă o fișă a sănătății denturii. Ea, personal, verifica dantura fiecărui copil și se asigura că prin mijloace publice sau particulare, nici un copil nu rămânea fără o îngrijire corespunzătoare a danturii. Când domnișoara Burkhaus, care ne predă geografia, își desfășura hărțile lumii și cu bățul indicator marca orașele capitale ale statelor și trăsăturile caracteristice ale fiecărei țări, limbi și culturi, nu anticipam sau visam că într-o zi voi vizita aceste țări și popoare. O, cât sunt de importanți învățătorii în viețile copiilor noștri, ei îi înalță spiritual, le ascult mintea și chiar le motivează viețile!

Etapa de învățare la biserică

Învățarea la biserică adaugă o dimensiune vitală la educarea fiecărui copil și tânăr. În acest cadru, fiecare învățătoare poate să ofere o înălțare spirituală celor care ascultă lecțiile ei și simt influența mărturiei ei. La adunările de la Societatea Primară, de la Școala de duminică, de la Tinerele Fete și de la Preoția Aaronică, învățătorii bine pregătiți, chemați prin inspirație de către Domnul, pot influența pe fiecare copil, fiecare tânăr și îi pot îndemna să „caute... în cele mai bune cărți cuvintele de înțelepciune; căutați să învățați, chiar prin studiu și, de asemenea, prin credință”⁴. Un cuvânt de încurajare de aici și un gând spiritual de acolo pot influența o viață prețioasă și pot lăsa o amprentă de neșters pe un suflet nemuritor.

Cu mulți ani în urmă, la un banchet de premiere a unei reviste a Bisericii, stăteam alături de președintele și sora Harold B. Lee. Președintele Lee a spus fiicei noastre adolescente, Ann: „Domnul te-a binecuvântat cu o față și un corp frumos. Păstrează frumusețea la interior ca la exterior și vei fi

binecuvântată cu adevărata fericire”. Acest învățător i-a lăsat Ann-ei un ghid inspirat pentru împărăția celestă a Tatălui nostru Ceresc.

Învățătorul umil și inspirat din etapa de învățare de la Biserică poate instila copiilor dragostea pentru scripturi. Învățătorul poate aduce pe apostolii din vechime și pe Salvatorul lumii nu numai în sala de clasă, ci și în inimile, mințile și sufletele copiilor noștri.

Etapa de învățare acasă

Poate cea mai importantă etapă dintre toate etapele este cea de acasă. În căminele noastre ne formăm comportamentele, crezurile cele mai înrădăcinate. În căminele noastre speranța este prețuită sau distrusă. Căminele noastre sunt laboratoarele vieților noastre. Ceea ce facem acolo determină cursul vieții noastre când plecăm de acasă. Dr. Stuart E. Rosenberg a scris în cartea sa *The Road to Confidence* (Drumul către încredere): „În pofida noilor invenții și a imaginii moderne a ceva ce este în vogă pentru scurt timp și a obsesiilor, nimeni nu a inventat încă, și nici nu va inventa, un înlocuitor mai bun pentru propria familie”⁵.

Un cămin fericit este un fel de rai timpuriu. Președintele George Albert Smith a întrebat: „Vrem să avem cămine fericite [?] Dacă da, permiteți-le să fie loc de rugăciune, de mulțumire și recunoștință”⁶.

Sunt situații când copiii vin pe lume cu un handicap fizic sau mental. Oricât am încerca, este imposibil să știm de ce sau cum se produc aceste lucruri. Îi felicit pe părinții care fără să se plângă iau un astfel de copil în brațele și în viețile lor, oferind un surplus de sacrificiu și de dragoste unuia dintre copiii Tatălui Ceresc.

Într-o vară, la Tabăra familiilor din Grove, Aspen, am remarcat o mamă care își hrănea fiica adolescentă handicapată din naștere, total dependentă de mamă. Mama îi dădea fiecare lingură de mâncare, fiecare înghițitură de apă în timp ce îi ținea capul și gâtul fiicei ei. Am reflectat în tăcere: *De 17 ani, mama i-a făcut fiicei ei acest serviciu, precum și toate celelalte, niciodată gândindu-se la confortul ei personal, la plăcerea sau la propria ei mâncare.* Dumnezeu să binecuvânteze asemenea mame, asemenea tați, asemenea copii. Și El îi va binecuvânta.

Inocența copiilor

Părinții de pretutindeni își dau seama că cea mai puternică combinație de emoții din lume nu este cea datorată unui eveniment cosmic măreț, nici nu se poate găsi în romane sau cărți de istorie, ci pur și simplu, în felul în care un părinte veghează somnul unui copil.

Atunci, îmi vine în minte adevărul din cuvintele lui Charles M. Dickinson:

*Ei sunt idolii inimilor și ai căminelor!
Ei sunt îngerii travestiți ai lui Dumnezeu;
Lumina soarelui încă se află în pletele lor,
Slava Lui strălucește încă în ochii lor;
Acești vagabonzi de acasă și din cer,
M-au făcut mai tandru și mai blând;
Și acum știu de ce Isus a putut să asemene
Împărăția lui Dumnezeu cu un copil⁷.*

În experiențele noastre zilnice cu copiii, descoperim că ei sunt foarte pătrunzători și, deseori, spun adevăruri profunde. Charles Dickens, autorul operei clasice *A Christmas Carol* (Un colind de Crăciun), a ilustrat acest lucru când a descris familia umilă a lui Bob Cratchit unită la o cină cam săracă de Crăciun, dar care fusese îndelung așteptată. Bob, tatăl, se întorsese acasă cu fiul său cam sensibil, Tiny Tim, pe umeri. Tiny Tim „avea o mică cârjă și picioarele îi erau susținute de un cadru de fier“. Soția lui Bob l-a întrebat: „Și cum s-a comportat micuțul Tim?“.

„Cuminte ca un mielușel“, a spus Bob, „chiar mai cuminte. Stând așa de mult singur, câteodată cade pe gânduri și se gândește la cele mai năstrușnice lucruri pe care le-ai auzit vreodată. Venind spre casă, mi-a spus că spera ca oamenii să-l vadă la biserică, pentru că fiind beteag era, probabil, plăcut ca ei să-și amintească în ziua de Crăciun cine a făcut pe cerșetorii schilozi să meargă și pe orbi să vadă“⁸.

Chiar Charles Dickens a spus: „Îi iubesc pe acești micuți și nu este puțin, când ei, care au venit de scurt timp de la Dumnezeu, ne iubesc“.

Copiii își exprimă dragostea în moduri originale, nemaiîntâlnite. Cu ceva timp în urmă, de ziua mea de naștere, o fetiță scumpă mi-a prezentat o felicitare scrisă de mâna ei și a pus în plic un lăcățel de jucărie care-i plăcea și ea s-a gândit că îmi va face plăcere să primesc un asemenea dar.

„Dintre toate imaginile scumpe din lume, nimic nu este mai frumos decât un copil când dăruiește ceva. Cu orice lucrușor pe care ți-l dă, un copil îți dăruiește lumea lui. Îți deschide o lume ca și cum ar fi o carte pe care niciodată nu ai putut s-o citești. Dar când trebuie să găsească un cadou, acesta este întotdeauna un lucru mic, oarecum absurd, lipit strâmb... un înger încovoiat care arată ca un clovn. Un copil are atât de puțin de dat, pentru că nu știe niciodată că îți dă totul“⁹.

Așa a fost și darul lui Jenny pentru mine.

Copiii par a fi înzestrați cu credința stăruitoare în Tatăl lor Ceresc și în capacitatea și dorința Lui de a răspunde la rugăciunile lor dragi. Personal, am avut o experiență că atunci când un copil se roagă, Dumnezeu îl ascultă.

Permiteți-mi să vă împărtășesc experiența cu Barry Bonnell și Dale Murphy, renumiți jucători profesioniști de baseball care au jucat mai înainte la clubul de baseball Atlanta Braves. Fiecare din ei este convertit la Biserica noastră, Dale Murphy fiind botezat de Barry Bonnell.

„În anul 1978 a avut loc o experiență pe care Barry a descris-o drept „cotitura vieții“. El se chinuia mult să obțină o lovitură de 3 puncte. Din cauza performanțelor sale slabe, își pierduse încrederea în sine și se simțea groaznic. Într-adevăr, nu a vrut să îl însoțească pe Dale Murphy la spital, dar totuși s-a dus. Acolo l-a întâlnit pe Ricky Little, un tânăr înfocat suporter al echipei [Atlanta] Braves, dar care suferea de leucemie. Era foarte clar că Ricky nu mai avea mult de trăit. Barry a simțit o dorință profundă să găsească ceva alinător să-i spună, dar nimic nu i se părea potrivit. În cele din urmă, el l-a întrebat dacă ei puteau face ceva pentru el. Tânărul a ezitat, dar apoi a întrebat dacă ar putea ca fiecare dintre ei să marcheze pentru el în următorul joc. Barry a spus [mai târziu]: „Acea rugămintă nu a fost un lucru prea greu pentru Dale, care a înscris, de fapt, de două ori în acea seară, dar eu mă chinuisem și nu reușisem aceasta tot anul. Atunci am simțit cum m-a cuprins o căldură și i-am spus lui Ricky că poate să se bazeze pe noi“. În seara aceea, Barry a avut singura sa reușită de acest gen din acel sezon¹⁰. Răspunsul la rugăciunea unui copil fusese dat, dorința unui copil fusese împlinită.

Nevoia de siguranță

Și dacă toți copiii ar avea părinți iubitori, cămine sigure și prieteni grijulii, cât de minunată ar fi lumea lor! Din nefericire, nu toți copiii sunt atât de mult binecuvântați. Unii copii sunt de față când tații le bat mamele cu sălbăcie, în timp ce alții sunt supuși aceluiași tratament abuziv. Câtă lașitate, câtă depravare și ce rușine!

Spitalele locale de pretutindeni îi primesc pe acești micuți, învinețiți și zdrobiți, însoțiți de minciuni sfruntate cum ar fi copilul „s-ar fi lovit de o ușă“ sau „ar fi căzut pe scări“. Mincinoșii, bătaușii care abuzează de copii, într-o zi, vor culege roadele faptelor lor rele. Copiii tăcuți, răniți, jigniți, victime ale abuzurilor și, câteodată, și ale incestului trebuie să primească ajutor.

Un judecător al districtului, mi-a declarat într-o scrisoare: „Abuzul sexual al copiilor este unul din cele mai depravate, distrugătoare și demoralizatoare delictе într-o societate civilizată. Există o creștere alarmantă a rapoartelor de abuzuri fizice, psihice și sexuale asupra copiilor. Curțile noastre de judecată sunt inundate de acest comportament respingător“.

Biserica nu scuză asemenea comportament odios și abject. Ci, noi condamnăm în termenii cei mai duri acest tratament al copiilor dragi ai lui Dumnezeu. Haideți să salvăm copiii, să-i îngrijim, să-i iubim și să-i vindecăm. Haideți să aducem în fața justiției pe incriminați, să-i tragem la răspundere pentru faptele lor și să primească un tratament adecvat pentru a stopa asemenea comportament rău și diavolesc. Atunci când dumneavoastră și cu mine avem cunoștință despre un asemenea comportament și nu acționăm pentru stoparea lui, devenim complici. Avem partea noastră de vină. Avem partea noastră de pedeapsă.

Am credința că nu am vorbit prea dur, dar îi iubesc pe acești micuți și știu că Domnul îi iubește, de asemenea. Nicăieri nu se poate găsi o relatare mai emoționantă a acestei iubiri decât cea în care Isus i-a binecuvântat pe copilași așa cum se descrie în 3 Nefi. Se spune despre vindecarea de către Isus a bolnavilor, despre învățarea oamenilor și despre rugăciunea adresată Tatălui Ceresc pentru ei. Dar acum, permiteți-mi să citez din cuvintele prețioase:

„[Isus] i-a luat pe pruncii lor, unul câte unul, și i-a binecuvântat și S-a rugat Tatălui pentru ei.

Și atunci când El a făcut aceasta, El iarăși a plâns;

Și a spus mulțimii, zicându-le: Iată-i pe cei mici ai voștri.

Și cum ei s-au uitat ca să vadă, ei și-au aruncat ochii către cer și au văzut cerul deschizându-se și au văzut îngeri pogorându-se din cer ca și cum ar fi fost în mijlocul focului;... iar îngerii le-au slujit lor¹¹.

Ați putea întreba: *Se întâmplă astfel de lucruri și astăzi?* Îngăduiți-mi să vă spun o relatare minunată despre o bunică și un bunic care au slujit într-o misiune cu mulți ani în urmă și despre cum micuțul lor nepot a fost binecuvântat. Bunicul misionar a scris:

„Soția mea, Deanna și cu mine slujim acum într-o misiune în Jackson, Ohio. Una din grijile noastre când am acceptat să slujim în misiune a fost familia noastră. N-am fi prezenți atunci când ei ar avea probleme.

„Chiar înainte să plecăm în misiune, nepotul nostru, R. J., care avea doi ani și jumătate, a trebuit să facă o operație pentru corectarea strabismului la un ochi. Mama lui m-a rugat să merg cu ei pentru că R. J. și cu mine eram buni prieteni. Operația a decurs bine, dar R. J. a plâns înainte și după operație pentru că nimeni din familie nu a putut fi în sala de operație și lui i-a fost frică.

„Aproximativ șase luni mai târziu, în timp ce eram încă în misiune, lui R. J. a trebuit să i se facă corecția celuilalt ochi. Mama lui mi-a telefonat și și-a exprimat dorința de a fi acolo pentru a merge cu ei la a doua operație. Desigur, distanța și misiunea m-au împiedicat de a fi cu el. Deanna și cu mine am postit și ne-am rugat ca Domnul să-l aline pe nepotul nostru în timpul operației.

Am sunat la scurt timp după ce s-a terminat operația și am aflat că R. J. își adusese aminte de experiența anterioară și nu a dorit să-și părăsească părinții. Dar imediat ce a intrat în sala de operație, el s-a liniștit. S-a întins pe masa de operație, și-a scos ochelarii și a stat calm în timpul operației. Noi am fost foarte recunoscători; rugăciunile noastre au primit răspuns.

Câteva zile mai târziu, am sunat pe fiica noastră și am întrebat-o de R. J. El se simțea bine și ea ne-a povestit acest incident: În după-amiaza acelei zile, după operație, R. J. s-a trezit și i-a spus mamei lui că bunicul a fost acolo în timpul operației. El a spus: „Bunicul a fost acolo și totul a fost bine”. Înțelegeți, Domnul a făcut ca anestezistul să apară băiețelului ca și cum ar fi fost bunicul lui, dar bunicul și bunica lui erau în misiune la 1.800 de mile depărtare“.

Bunicul poate nu a fost alături de patul tău, R. J., dar tu ai fost în rugăciunile lui și în gândurile lui. Ai fost legănat în brațele Domnului și binecuvântat de Tatăl nostru al tuturor.

Dragii mei frați și surori, fie ca râsul copiilor să ne bucure inimile. Credința copiilor să ne aline sufletele. Iubirea copiilor să ne inspire faptele. „Fiii sunt o moștenire de la Domnul¹². Fie ca Tatăl nostru Ceresc să binecuvânteze aceste suflete scumpe, acești prieteni deosebiți ai Învățătorului.

Din *Ensign*, iunie 2000, pag. 2-5.

NOTE

1. Matei 18:1–6.
2. „Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood“.
3. *Gospel Ideals* (1954), pag. 436.
4. Doctrină și legăminte 88:118.
5. *The Road to Confidence* (1959), pag. 121.
6. Din Conference Report, apr. 1944, pag. 32.
7. Din *The Children*, în ed. Jack M. Lyon și alții, *Best-Loved Poems of the LDS People* (1996), pag. 21.
8. *A Christmas Carol and Cricket on the Hearth*, pag. 50–51.
9. Margaret Lee Runbeck, *Bits and Pieces*, 20 sept. 1990.
10. James L. Ison, *Mormons in the Major Leagues* (1991), pag. 21.
11. 3 Nefi 17:21–24.
12. Psalmii 127:3.

ROLUL SFÂNT AL TAȚILOR ȘI AL MAMELOR

10

PARTEA 1: ROLUL TAȚILOR

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau ambele sugestii:

- Revedeți rolurile taților și ale mamelor așa cum sunt descrise în al șaptelea paragraf din „Familia: O declarație oficială către lume”, (vezi pag. iv). Prin rugăciune determinați ce sfat se aplică în căminul dumneavoastră și ce veți face ca să-l urmați.
- Scrieți o scrisoare tatălui sau unuia dintre bunici.

MATERIAL DE CITIT

Studiați articolul de mai jos. Dacă sunteți căsătoriți, citiți și discutați cu soțul sau soția despre acest articol.

TAȚILOR DIN ISRAEL

Președintele Ezra Taft Benson
al treisprezecelea președinte al Bisericii

Dragi frați, sunt recunoscător să fiu aici cu dumneavoastră în această măreață adunare a preoției lui Dumnezeu. Mă rog ca Spiritul Domnului să fie cu mine și cu dumneavoastră în timp ce vă vorbesc despre un subiect foarte important. În această seară, aș dori să mă adresez atât taților adunați aici, cât și celor din Biserica din toată lumea, despre chemările lor sfinte.

Sper că dumneavoastră, cei tineri, veți asculta cu atenție și pentru că vă pregătiți să deveniți tați în viitor.

O chemare veșnică

Tați, chemarea dumneavoastră este veșnică și din ea nu sunteți eliberați niciodată. Chemările în Biserică, oricât de importante ar fi chiar prin natura lor, sunt doar pe o perioadă de timp și apoi, urmează o eliberare corespunzătoare. Dar chemarea de tată este veșnică și importanța ei depășește timpul. Este o chemare atât pentru timpul vieții, cât și pentru eternitate.

Președintele Harold B. Lee a declarat că „cea mai importantă parte din lucrarea Domnului pe care dumneavoastră [tații] o veți face vreodată va fi între pereții propriilor dumneavoastră cămine. Învățământul de acasă, lucrarea episcopală și alte îndatoriri în Biserică sunt toate importante, dar cea mai importantă lucrare este cea din cadrul pereților căminului dumneavoastră” (*Strengthening the Home* [broșură, 1973], pag. 7).

Atunci, care este responsabilitatea specifică a tatălui în cadrul pereților sacri ai căminului său? Permiteți-mi să vă sugerez două responsabilități ale fiecărui tată în Israel.

Satisfacerea nevoilor materiale

În primul rând, aveți o responsabilitate sfântă de a satisface nevoile materiale ale familiei dumneavoastră.

Domnul a definit clar rolurile de aprovizionare și de creștere a urmașilor neprihăniți. La început, Adam, și nu Eva, a fost instruit să câștige pâinea cu sudoarea frunții sale.

Apostolul Pavel sfătuiește soții și tații: „Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios” (1 Timotei: 5:8).

La începuturile istoriei Bisericii restaurate, Domnul le-a dat bărbaților obligația de a avea grijă de femeile și familiile lor. În luna ianuarie 1832, El a spus: „Și din nou, adevărat vă spun vouă, fiecare om care este obligat să aibă grijă de familia lui, să aibă grijă și el nu-și va pierde în nici un caz coroana lui” (D&L 75:28). Trei luni mai târziu, Domnul a spus din nou: „Femeile au dreptul la sprijin din partea soților până când ei sunt luați de pe pământ” (D&L 83:2). Acesta este dreptul divin al soției și al mamei. În timp ce ea îngrijește și hrănește copiii acasă, soțul ei câștigă existența familiei, care face posibilă hrănirea lor.

Într-un cămin în care soțul este apt trupește, el este cel de la care se așteaptă câștigarea pâinii. Câteodată, auzim de un soț care, din cauza condițiilor economice, și-a pierdut slujba și așteaptă ca soția să plece de acasă și să lucreze, chiar dacă soțul este încă capabil de a-și aproviziona familia sa. În aceste cazuri, îndemnăm soțul să facă tot ce-i stă în putere pentru a îngădui soției să rămână acasă să aibă grijă de copii, în timp ce el continuă să aprovizioneze familia cât de bine poate, chiar dacă slujba pe care o are nu este una ideală și bugetul familiei s-ar putea să fie mai mic.

De asemenea, necesitatea educației sau a lucrurilor materiale nu justifică neglijarea copiilor pentru ca soția să poată lucra ca susținător al familiei.

Sfatul președintelui Kimball

Îmi aduc aminte de sfatul iubitului nostru profet Spencer W. Kimball dat studenților căsătoriți. El a spus: „Am spus zecilor de mii de tineri că atunci când se căsătoresc nu trebuie să aștepte să aibă copii până când și-au terminat studiile și și-au îndeplinit dorințele financiare... Ei trebuie să trăiască normal împreună și să lase copiii să vină...”

„Nu cunosc nici o scriptură”, a continuat președintele Kimball, „în care se autorizează tinerele femei să nu aibă copii și să meargă la muncă pentru a le da posibilitatea soților să studieze. Sunt mii de soți care și-au croit un drum în viață, făcându-și studiile și dezvoltându-și familiile în același timp” („Marriage Is Honorable”, din *Speeches of the Year, 1973* [1974], pag. 263).

Rolul mamei în cămin

Frați în preoție, continui să accentuez importanța mamelor care stau acasă pentru a-și hrăni, îngriji și educa copiii conform principiilor neprihănitului.

Călătorind în locurile unde este Biserica, am sentimentul că cea mai mare parte a mamelor, sfinte din zilele din urmă, își doresc cu sinceritate să urmeze acest sfat. Dar noi știm că, uneori, mama lucrează, în afara căminului la încurajarea și chiar insistența soțului ei. El este cel care dorește articolele care creează comoditatea pe care un venit suplimentar le poate aduce. Frați, nu doar familia va suferi în aceste situații, ci și dezvoltarea și progresul dumnezeoasă spiritual vor fi stânjenite. Vă spun vouă că Domnul a dat bărbaților responsabilitatea de a asigura cele necesare traiului familiilor lor, astfel încât soției să i se permită să-și îndeplinească rolul de mamă în cămin.

Pregătirea familiei este mai stringentă astăzi

Tați, un alt aspect important al satisfacerii nevoilor materiale ale familiei dumnezeoasă este prevederea pe care trebuie s-o aveți pentru familia dumnezeoasă în caz de necesitate. Pregătirea familiei este un principiu al bunăstării stabilit de multă vreme. Este chiar mai stringentă astăzi.

Vă întreb cu seriozitate, ați pregătit pentru familia dumnezeoasă provizii de alimente, îmbrăcăminte și acolo unde este posibil, de combustibil pentru un an de zile? Revelația de a produce și depozita alimente poate fi la fel de necesară pentru bunăstarea noastră temporară din zilele noastre așa cum a fost pregătirea arcai în zilele lui Noe.

De asemenea, trăiți în limitele venitului dumnezeoasă și economisiți ceva?

Sunteți cinstiți față de Domnul în plata zeciuiei dumnezeoasă? Dacă trăiți conform acestei legi divine, veți primi binecuvântări, atât spirituale, cât și materiale.

Da, frați, ca tați în Sion, aveți o mare responsabilitate de a satisface nevoile materiale ale familiei dumnezeoasă și de a avea proviziile necesare în caz de necesitate.

Oferiți o conducere spirituală

În al doilea rând, aveți o responsabilitate sfântă de a oferi o conducere spirituală în familia dumnezeoasă.

Într-o broșură publicată cu câțiva ani în urmă de către Consiliul celor Doisprezece, am spus următoarele: „A fi tată înseamnă a fi conducător – cel mai important fel de conducător. Întotdeauna a fost așa; întotdeauna va fi așa. Taților, cu ajutorul, sfatul și încurajarea partenerului dumnezeoasă veșnic, dumnezeoasă prezidați asupra căminului” (*Father, Consider Your Ways* [broșură, 1973], pag. 4–5).

Totuși, o dată cu poziția aceasta de a prezida, vin și cele mai importante obligații. Câteodată, auzim relatări despre bărbați, chiar în Biserică, care cred că fiind capul familiei, au un rol oarecum superior și le permite să dicteze și să pretindă familiei lor.

Apostolul Pavel a scos în evidență că „bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii” (Efeseni 5:23; s-a adăugat sublinierea). Acesta este modelul pe care noi trebuie să-l urmăm în rolul nostru de a prezida în cămin. Nu-L vedem pe Salvator conducând Biserica cu o mână dură sau nedreaptă. Nu-L vedem pe Salvator tratând Biserica Sa nerespectuos sau neglijent. Nu-L vedem pe Salvator folosind forța sau constrângerea în a-și realiza scopurile. Nicăieri, nu-L vedem pe Salvator făcând altceva decât ceea ce zidește, înalță, alină și preamărește Biserica. Stimați frați, vă spun cu toată seriozitatea, El este modelul pe care trebuie să-l urmăm atunci când preluăm conducerea spirituală a familiilor noastre.

Acest lucru este valabil în special, în relația dumnezeoasă cu soția.

Iubiți-vă soția

Iată că din nou sfatul apostolului Pavel este cel mai minunat și la obiect. El a spus simplu: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica” (Efeseni 5:25).

În revelația din zilele din urmă, Domnul vorbește din nou despre această obligație. El a spus: „Iubește-ți nevasta cu toată inima ta și lipește-te de ea și de

nimeni altul“ (D&L 42:22). După câte știu, nu există decât o singură ființă în toate scripturile pe care ni se poruncește să-o iubim cu toată inima și aceea este Dumnezeu Însuși. Gândiți-vă ce înseamnă aceasta!

Acest fel de dragoste poate fi arătat soției dumneavoastră în foarte multe moduri. Înainte de orice, nimic în afară de Dumnezeu Însuși nu are prioritate în viața dumneavoastră înaintea soției – nici munca, nici odihna, nici alte pasiuni. Soția dumneavoastră este tovarășa dumneavoastră scumpă, ajutorul veșnic – partenera dumneavoastră.

Ce înseamnă să iubești pe cineva cu toată inima? Înseamnă să iubești în totalitate și cu tot devotamentul. Cu siguranță, atunci când vă iubiți soția cu toată inima, nu puteți s-o înjosiți, s-o criticați, să-i găsiți neajunsuri sau s-o jigniți prin cuvinte, comportament sau fapte aspre.

Ce înseamnă să se „likească de ea“? Înseamnă să stea aproape de ea, să-i fie loial și credincios, să comunice cu ea și să-și exprime dragostea față de ea.

Dragostea înseamnă să fii sensibil la sentimentele și nevoile ei. Ea dorește să fie remarcată și prețuită. Ea dorește să i se spună că o vedeți încântătoare, atrăgătoare și importantă pentru dumneavoastră. Dragostea înseamnă să faceți din bunăstarea și stima ei cea mai mare prioritate din viața dumneavoastră.

Ar trebui să-i fiți recunoscători că ea este mama copiilor dumneavoastră și regina căminului dumneavoastră, recunoscători că ea a ales să devină gospodină și mamă – să nască, să hrănească, să iubească și să educe pe copiii dumneavoastră – având cea mai nobilă chemare dintre toate.

Soți, recunoașteți inteligența soției și capacitatea ei de a se sfătui cu dumneavoastră ca un adevărat partener în privința planurilor, activităților și bugetului familiei. Nu fiți zgârciți cu timpul sau cu mijloacele dumneavoastră financiare.

Acordați-i ocazia de a se dezvolta intelectual, emoțional și social, cât și spiritual.

Aduceți-vă aminte, frați, dragostea poate fi cultivată și hrănită cu mici simboluri. Florile la ocazii speciale sunt minunate, dar la fel este și dorința dumneavoastră de a ajuta la spălatul vaselor, la schimbarea scutecelor, la legănatul copilului când țipă în toiul nopții și la părăsirea televizorului sau a ziarului pentru a ajuta la cină. Acestea sunt moduri mărunte de a spune „Te iubesc“ prin fapte. Acestea aduc multe dividende cu puțin efort.

Acest fel de conducere a preoției cu dragoste se aplică copiilor, cât și soției.

Rolul tatălui în cămin

Mamele joacă un rol important fiind inima căminului, dar acest lucru nu știrbește în nici un fel rolul la fel de important al tatălui, drept cap al căminului, în hrănirea, educarea și iubirea acordată copiilor.

Ca patriarh în căminul dumneavoastră, trebuie să vă asumați o mare responsabilitate de conducător în lucrul cu copiii. Trebuie să ajutați la crearea unui cămin în care Spiritul Domnului să poată rămâne. Rolul dumneavoastră este să dați îndrumare în toate aspectele vieții de familie. Trebuie să participați activ la stabilirea disciplinei și a regulilor în familie.

Căminul dumneavoastră trebuie să fie un rai al păcii și al bucuriei pentru familie. Cu certitudine, nici un copil nu trebuie să se teamă de propriul tată – mai ales un tată deținător al preoției. Datoria unui tată este să facă din cămin un loc de fericire și bucurie. El nu poate realiza acest lucru dacă există gâlceavă, ceartă, dispută sau comportament incorect. Efectul puternic al taților drepecți în stabilirea unui exemplu, în disciplinare și educare, îngrijire și dragoste este vital pentru bunăstarea spirituală a copiilor.

Oferiți o conducere spirituală

Cu dragoste în inimă pentru tații din Biserică, permiteți-mi să vă sugerez zece modalități specifice prin care tații pot conduce spiritual pe copiii lor:

1. Dați binecuvântări copiilor dumneavoastră. Botezați și confirmați pe copiii dumneavoastră. Rânduți pe fiii dumneavoastră în preoție. Acestea vor deveni repere spirituale în viețile copiilor dumneavoastră.

2. Personal indicați cine să spună rugăciunile în familie, ce citiți zilnic din scripturi și conduceți săptămânal serile de familie. Implicarea dumneavoastră personală va dovedi copiilor dumneavoastră cât de importante sunt aceste activități.

3. Oricând este posibil, mergeți la adunările Bisericii împreună cu familia. Rugăciunea în familie sub conducerea dumneavoastră este esențială pentru bunăstarea spirituală a copiilor dumneavoastră.

4. Stabiliți activități tată-fiică și tată-fiu cu copiii dumneavoastră. Ca o familie, mergeți cu cortul și la picnicuri, la jocuri cu mingea și la recitaluri, la programele organizate de școală etc. Să fii cu tata este cu totul altceva.

5. Creați tradiții de vacanțe, excursii și ieșiri în oraș cu familia. Aceste amintiri nu vor fi uitate niciodată de copiii dumneavoastră.

6. Organizați cu regularitate activități cu câte unul dintre copiii dumneavoastră. Lăsați-i să vorbească

despre ce doresc. Învățați-i principiile Evangheliei. Învățați-i adevăratele valori. Spuneți-le că îi iubiți. Timpul petrecut cu copiii dumneavoastră le indică ce prețuiește mai mult tata.

7. Învățați-vă copiii să muncească și arătați-le valoarea muncii cu un scop demn. Stabilirea fondurilor pentru misiune și a fondurilor pentru educația copiilor le arată că tata le consideră importante.

8. Încurajați muzica, arta și literatura bună în căminele dumneavoastră. Căminele în care există un spirit de rafinament și frumusețe vor binecuvânta viețile copiilor dumneavoastră pentru totdeauna.

9. În funcție de distanță, mergeți cu regularitate la templu cu soția. Copiii dumneavoastră vor înțelege atunci mai bine importanța căsătoriei în templu și a jurămintelor făcute în templu, precum și a unității familiei veșnice.

10. Arătați copiilor dumneavoastră bucuria și satisfacția pe care o aveți în slujirea în Biserică. Acest lucru poate deveni contagios, astfel încât vor dori și ei să slujească în Biserică și vor iubi Împărăția Domnului.

Chemarea dumneavoastră cea mai importantă

O, soți și tați în Sion, puteți să faceți atât de multe lucruri pentru salvarea și exaltarea familiilor dumneavoastră! Responsabilitățile dumneavoastră sunt foarte importante.

Amintiți-vă de chemarea dumneavoastră sfântă de tată în Sion – cea mai importantă chemare din viață și eternitate – o chemare din care niciodată nu veți fi eliberat.

Fie ca întotdeauna să satisfaceți nevoile materiale ale familiei dumneavoastră și împreună cu partenera eternă alături să îndepliniți responsabilitatea dumneavoastră sfântă de a oferi conducere spirituală în cămin.

Din cuvântul adresat de președintele Benson la sesiunea preoției din oct. 1987 a conferinței generale a Bisericii (vezi Conference Report, oct. 1987, pag. 59–63; sau *Ensign*, nov. 1987, pag. 48–51).

ROLUL SFÂNT AL TAȚILOR ȘI AL MAMELOR

11

PARTEA 2: ROLUL MAMELOR

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau ambele sugestii:

- În declarația despre familie, se spune că „tații și mamele sunt obligați să se ajute unul pe celălalt ca parteneri egali” (vezi pagina iv din acest ghid de studiu). Împreună cu soțul sau soția, revedeți cele 10 sugestii ale președintelui Ezra Taft Benson pentru tați de la paginile 41–42 ale acestui ghid de studiu și cele 10 sugestii pentru mame, de la paginile 45–47. Discutați modalitățile prin care puteți să lucrați împreună și să vă sprijiniți reciproc în îndeplinirea acestor responsabilități.
- Scrieți o scrisoare mamei sau uneia dintre bunici.

MATERIAL DE CITIT

Studiați articolele de mai jos. Dacă sunteți căsătoriți, citiți și discutați cu soțul sau soția despre acest articol.

„PENTRU CĂ EA ESTE MAMĂ”

Elder Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Omagiu adus mamelor

Sunt câteva rânduri atribuite lui Victor Hugo, care spun:

„Ea a rupt pâinea în două bucăți și le-a dat-o copiilor ei, care au mâncat cu lăcomie. Ea nu a păstrat nici o bucată pentru ea’, a mormăit sergentul.

„Pentru că nu-i este foame’, a spus un soldat.

„Nu’, a spus sergentul, „pentru că este mamă’ “.

În anul în care sărbătorim credința și valoarea celor care au traversat Iowa, Nebraska și Wyoming, doresc să-mi exprim omagiul replicilor moderne ale acelor mame pioniere care au îngrijit, s-au rugat și deseori îngropat copilașii lor de-a lungul drumului lung. Femeilor, care pot auzi vocea mea, care doresc nespuse de mult să devină mame, dar nu sunt, le spun că, printre lacrimile dumneavoastră și ale noastre din această cauză, Dumnezeu va aduce, totuși, în viitor, „speranță celor cu inima tristă”¹. Așa cum profeții ne-au învățat în repetate rânduri de la acest pupitru, în cele din urmă „nici o binecuvântare nu va fi reținută de la cele credincioase, chiar dacă aceste binecuvântări nu au venit imediat”². Între timp, să ne bucurăm că chemarea de a îngriji nu este limitată doar la cei din propria noastră ființă.

Vorbind despre mame, nu neglijez rolul hotărâtor și stringent al taților, în special datorită faptului că din cauza căminelor contemporane lipsite de tați, există „problema socială majoră a timpului nostru”³. Într-

adevăr, lipsa tatălui poate fi o problemă chiar într-un cămin unde tatăl este prezent, adică, la masă și la culcare, și totuși „foarte departe”. Dar acesta este mesajul preoției pentru altă dată. Astăzi, doresc să laud mâinile acelor mame care au legănat copilașii și care printr-o educație bună dată copiilor, sunt chiar în centrul scopurilor Domnului pentru noi în viața muritoare.

Vorbind astfel, mă fac ecoul lui Pavel care a scris laudând „credința neprefăcută” a lui Timotei, ... care s-a sălășluit întâi în bunica ta, Lois și în mama ta, Eunice”⁴. „Din pruncie cunoști”, a spus Pavel, „sfințele scripturi”⁵. Aducem mulțumiri tuturor mamelor și bunicii de la care au fost preluate aceste adevăruri la vârste foarte fragede.

Sacrificiile făcute de mamele tinere

Vorbind despre mame, în general, doresc să laud și să încurajez, mai ales, mamele *tinere*. Munca unei mame este grea, de multe ori o muncă netrâmbițată. Anii de tinerețe sunt, adesea, cei în care soțul ori soția – ori amândoi – pot fi încă studenți ori în primele etape cu cele mai mici salarii de la începutul dezvoltării carierii. Finanțele fluctuează zilnic între cele scăzute și inexistente. Apartamentul este, de obicei, mobilat conform celor două soluții ingenioase – din magazinele de mâna a doua sau din vechiturile familiei. Mașina, dacă există una, merge pe anvelope netede și cu rezervorul gol. Dar din cauza alăptării nocturne și a nesomnului din cauza apariției dinților la bebeluși, cea mai grea încercare a unei mame tinere este, pur și simplu, oboseala. În timpul acestor ani, față de celelalte perioade ale vieții, mamele mai mult nu dorm și oferă celorlalți fără să se recupereze, mai mult decât oricine altcineva în

oricare altă perioadă a vieții. Nu este de mirare că cearcănele de sub ochi devin foarte mari.

Desigur, ironia este că, deseori, tocmai aceasta este sora pe care am dori s-o chemăm – sau pe care trebuie s-o chemăm – să slujească în organizațiile auxiliare ale episcopiei și ale țărâșului. E de la sine înțeles. Cine nu și-ar dori o influență exemplară ca a acestor tinere Loise și Eunice în devenire? Fiți înțelepți. Aduceți-vă aminte că familiile sunt cea mai mare prioritate dintre toate, în special în acești ani de început. Chiar și așa, tinerele mame vor găsi, totuși, modalități minunate de a sluji cu credință în Biserică, așa cum și ceilalți le slujesc și le întăresc pe ele și familiile lor într-un fel asemănător.

În timpul acestor ani, dați ce-i mai bun din dumneavoastră, și orice altceva ați face, prețuiți acest rol care este doar al dumneavoastră și pentru care și cerurile vă trimit îngeri să vă vegheze pe dumneavoastră și pe copilașii dumneavoastră. Soți – mai ales soții – dar și conducătorii Bisericii și prietenii din toate părțile, fiți de ajutor, sensibili și înțelepți. Amintiți-vă: „Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui”⁶.

Mame, recunoaștem și stimăm credința dumneavoastră la fiecare pas. Să știți că merită ce ați făcut atunci, ce faceți acum și mereu. Și dacă, dintr-un motiv oarecare, faceți acest efort curajos singure, fără un soț alături de dumneavoastră, atunci rugăciunile noastre vor fi mai mari pentru dumneavoastră și hotărârea noastră de a vă da o mână de ajutor va fi și mai fermă.

Mamele fac lucrarea lui Dumnezeu

O tânără mamă mi-a scris recent că nerăbdarea ei tindea să vină de pe trei fronturi. În primul rând, ori de câte ori auzea discuțiile sfințelilor din zilele din urmă despre calitățile mamelor, era îngrijorată pentru că simțea că nu se putea compara cu ele sau că, oarecum, nu avea să fie la înălțimea cerințelor. În al doilea rând, simțea că lumea se aștepta de la ea să-și învețe copiii să citească, să scrie, să facă decorațiuni interioare, să calculeze, să-i învețe limba latină și să navigheze pe Internet – toate înainte de a spune copilașul ceva extrem de obișnuit, cum ar fi „îngî, îngî”. În al treilea rând, deseori simțea că oamenii o priveau câteodată de sus, de cele mai multe ori fără să-și dea seama, pentru că sfaturile pe care le primea sau chiar complimentele pe care le primea nu păreau să reflecte gândirea profundă, efortul spiritual și afectiv, nopțile albe și zilele prelungite, cerințe care depășesc limitele și care câteodată sunt necesare în încercarea și în dorința ei de a fi o mamă așa cum speră Dumnezeu să fie.

Dar un singur lucru”, a spus ea, „mă face să merg mai departe: De bine, de rău și din când în când, cu toate greutatea, cu toate lacrimile trecătoare, știu în

adâncul sufletului meu că fac lucrarea lui Dumnezeu.

Știu că în calitatea mea de mamă sunt într-un parteneriat veșnic cu El. Sunt foarte mișcată de faptul că Dumnezeu are ca ultim scop și însemnătate să fii părinte, chiar dacă unii dintre copiii Săi Îl mai fac să verse lacrimi.

„Chiar acest lucru pe care l-am înțeles”, spune ea, „încerc să mi-l amintesc în acele inevitabile zile grele, când totul poate fi un pic copleșitor. Poate este exact această incapacitate și nerăbdare care ne îndeamnă să ne îndreptăm către El, și de aici, capacitatea Lui de a ajunge înapoi la noi. Poate, în secret, El speră că vom fi nerăbdătoare” a spus ea, „și că Îi vom cere ajutorul. Apoi, cred, că El poate să-și învețe copiii direct, prin noi, și fără nici o rezistență care să I se opună. Îmi place această idee”, încheie ea. „Îmi dă speranță. Dacă voi fi dreaptă în fața Tatălui meu Ceresc, poate îndrumarea Lui către copiii noștri nu poate fi împiedicată. Poate atunci, lucrarea Lui și gloria Lui pot exista într-un sens foarte real”⁷.

Copiii dumneavoastră vă vor socoti binecuvântată

În lumina acestei expresii de bunătate, este clar că unele dintre cearcănele acelea mari nu vin doar de la schimbatul scutețelor și de la împinsul căruciorului, ci de la cel puțin câteva nopți nedormite petrecute în cercetarea sufletului, cercetare sinceră pentru a găsi capacitatea de a crește acești copii pentru a deveni ceea ce Dumnezeu dorește ca ei să devină. Impresionat de acest fel de devotament și hotărâre, permiteți-mi să spun tuturor mamelor, în numele Domnului, sunteți extraordinare. Vă descurcați extrem de bine. Chiar faptul că vi s-a dat această responsabilitate este o dovadă nepieritoare a încrederii Tatălui Ceresc în dumneavoastră. El știe că faptul de a da naștere unui copil nu vă împinge imediat în cercul atotcunoscătorilor. Dacă dumneavoastră și soții dumneavoastră vă veți strădui să-L iubiți pe Dumnezeu și să trăiți conform Evangheliei; dacă veți implora îndrumarea și alinarea Spiritului Sfânt, promițând să fiți credincioși; dacă veți merge la templu atât pentru a face, cât și pentru a cere promisiunile legămintelor cele mai sfinte pe care un bărbat și o femeie le pot face în această lume; dacă veți arăta celorlalți, inclusiv copiilor dumneavoastră, aceeași inimă grijulie, miloasă, iertătoare, ca cea pe care o doriți din partea cerului; dacă vă străduiți să fiți cei mai buni părinți, veți fi făcut tot ce este omenește posibil și tot ce Dumnezeu așteaptă de la dumneavoastră.

Câteodată decizia unui copil sau a unui nepot vă va rupe inima. Câteodată, speranțele nu vor fi îndeplinite imediat. Fiecare mamă și fiecare tată își face griji din această cauză. Chiar și acel iubit părinte cu succese minunate, președintele Joseph F. Smith a implorat: „O, Dumnezeule, nu permite să-i pierd pe

ai mei⁴⁸. Acesta este strigătul fiecărui părinte și în el se găsește ceva din teama fiecărui părinte. Dar nimeni nu dă greș atunci când continuă să încerce și continuă să se roage. Aveți tot dreptul să primiți încurajări și să știți că, în cele din urmă, copiii dumneavoastră vă vor numi binecuvântate, la fel cum generațiile mamelor dinaintea dumneavoastră au sperat și au avut aceleași sentimente de teamă ca ale dumneavoastră.

Dumneavoastră continuați marea tradiție a Evei, mama întregii familii omenеști, cea care a înțeles că ea și Adam *trebuia* să cadă pentru ca „oamenii să poată fi⁴⁹ și să poată avea bucurie. Dumneavoastră continuați marea tradiție a Sarei, a Rebecii și a Rahelei, fără de care nu ar fi putut exista acele promisiuni patriarhale minunate date lui Avraam, Isaac și Iacov, care ne binecuvântează pe noi toți. Dumneavoastră continuați marea tradiție a lui Lois și a Euniceii și a mamelor celor 2.000 de soldați tineri. Dumneavoastră continuați marea tradiție a Mariei, aleasă și rânduită, dinaintea existenței acestei lumi, să-L zămislească, să-L poarte în pântec și să-L nască chiar pe Fiul lui Dumnezeu. Vă mulțumim tuturor, inclusiv mamelor noastre, și vă spunem că nimic nu este mai important în această lume decât participarea atât de directă la lucrarea și slava lui Dumnezeu de a înfăptui viața pământească a fiicelor și a fiilor Săi, astfel încât nemurirea și viața veșnică să poată veni în acele tărâmurile cerești din înalturi.

Bazați-vă mereu pe Salvator

Când veniți la Domnul cu umilință și smerenia inimii și, așa cum a spus o mamă, „ciocăniți la ușa cerurilor pentru a cere, a implora, a solicita îndrumare, înțelepciune și ajutor pentru această sarcină minunată“, acea ușă se deschide larg pentru a vă oferi influența și ajutorul întregii veșnicii. Solicitați promisiunile Salvatorului lumii. Cereți balsamul vindecător al Ispășirii pentru orice vă necăjește pe

dumneavoastră sau pe copiii dumneavoastră. Să știți că în credință lucrurile vor fi îndreptate în ciuda faptelor dumneavoastră sau, mai corect spus, datorită dumneavoastră.

Nu puteți să faceți acest lucru singure, dar primiți *cu adevărat* ajutor. Stăpânul cerurilor și al pământului este gata să vă binecuvânteze – El este Cel care cu fermitate merge după oaia rătăcită, care mătură cu atenție să găsească moneda pierdută, care așteaptă la nesfârșit întoarcerea fiului rătăcitor. A dumneavoastră este lucrarea de salvare și de aceea, veți fi întărite, veți primi compensații, vă veți depăși și veți deveni mai bune decât ați fost vreodată, pe măsură ce încercați să faceți un efort onest, oricât de slabe v-ați simți câteodată.

Amintiți-vă, amintiți-vă toate zilele de maternitate: „Căci voi nu ați fi ajuns atât de departe, decât dacă nu ar fi fost prin cuvântul lui Hristos, cu credință nestrămutată în El, bazându-vă cu totul pe meritele Lui care are puterea de a salva⁵⁰“.

Bazați-vă pe El. Bazați-vă mult pe El. Bazați-vă mereu pe El. Și „înaintați cu fermitate în Hristos, având o strălucire perfectă a speranței⁵¹“. Faceți lucrarea lui Dumnezeu. O faceți extraordinar de bine. El vă binecuvântează și vă va binecuvânta, chiar – nu, *mai ales* – atunci când zilele și nopțile vi se par cele mai grele. La fel ca femeia care anonim, cu smerenie și poate, chiar cu ezitare și jenă, a luptat să-și facă loc prin mulțime doar pentru a atinge poalele veșmântului Învățătorului, la fel și Hristos va spune femeilor care se îngrijorează și ne întrebă și câteodată plâng din cauza responsabilităților lor ca mame: „Îndrăznește, fiică! Credința ta te-a tămăduit⁵²“. Și-i va tămădui și pe copiii tăi, de asemenea.

Din cuvântul adresat de elder Holland la conferința generală a Bisericii din aprilie 1997 (vezi Conference Report, apr. 1997, pag. 46–49; sau *Ensign*, mai 1997, pag. 35–37).

NOTE

1. „Mântuitorul Israelului“, *Imuri și cântece pentru copii*, pag. 6; vezi, de asemenea, 3 Nefi 22:1.
2. Vezi Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, compilat de Bruce R. McConkie, vol. 3, (1954–1956), 2:76; Harold B. Lee, *Ye Are the Light of the World: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1974), pag. 292; și Gordon B. Hinckley, din Conference Report, apr. 1991, pag. 94.
3. Tom Lowe, „Fatherlessness: The Central Social Problem of Our Time“, Claremont Institute Home Page Editorial, ian. 1996.
4. 2 Timotei 1:5.
5. 2 Timotei 3:15.
6. Eclesiastul 3:1.
7. Corespondență personală.
8. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, a 5-a ed. (1939), pag. 462.
9. 2 Nefi 2:25.
10. 2 Nefi 31:19.
11. 2 Nefi 31:20.
12. Matei 9:22.

MAMELOR DIN SION

Președintele Ezra Taft Benson
al treisprezecelea președinte al Bisericii

Mame din Sion, rolurile dumneavoastră date de Dumnezeu sunt esențiale pentru propria dumneavoastră exaltare, dar și pentru salvarea și exaltarea familiei dumneavoastră. Un copil are nevoie de mamă mai mult decât de toate lucrurile care se pot cumpăra cu bani. Petrecerea timpului cu copiii dumneavoastră este cel mai mare dar dintre toate.

Cu dragoste în inimă pentru mamele din Sion, aș dori, acum, să sugerez zece modalități specifice prin care mamele pot să-și petreacă timpul cu folos împreună cu copiii lor.

Să fiți în miezul lucrurilor. În primul rând, faceți-vă timp să fiți în miezul lucrurilor când copiii vin sau pleacă – când pleacă sau se întorc de la școală, când pleacă și se întorc de la întâlniri, când aduc prieteni acasă. Să fiți în miezul lucrurilor indiferent că aveți copii de șase sau de șaisprezece ani. În Proverbe citim: „Copilul lăsat de capul lui face rușine mamei sale” (Proverbe 29:15). Printre cele mai mari griji în societatea noastră sunt miile de copii cu cheia de gât care vin acasă zilnic în case goale, nesupravegheați, părinții fiind plecați la muncă.

Să fiți cu adevărat o prietenă. În al doilea rând, mame, faceți-vă timp să fiți cu adevărat o prietenă pentru copiii dumneavoastră. Ascultați la ce spun copiii dumneavoastră, ascultați cu atenție. Vorbiți cu ei, râdeți și glumiți cu ei, cântați cu ei, jucați-vă cu ei, plângeți cu ei, îmbrățișați-i, lăudați-i cu sinceritate. Da, cu regularitate petreceți un timp liniștit cu fiecare dintre copii. Fiți cu adevărat o prietenă pentru copiii dumneavoastră.

Să citiți copiilor dumneavoastră. În al treilea rând, faceți-vă timp să citiți copiilor dumneavoastră. Chiar de când sunt în leagăn, citiți-le fiilor și fiicelor dumneavoastră. Aduceți-vă aminte de ce a spus poetul:

Puteti avea nespuse bogății;
Cufere cu aur, casete cu bijuterii.
Mai bogat ca mine, niciodată, nu veți fi -
Că am avut o mamă ce mult i-a plăcut a-mi citi.
(Strickland Gillilan, „The Reading Mother“)

Veți sădi dragostea pentru o literatură de calitate și dragostea pentru scripturi, dacă le veți citi copiilor dumneavoastră cu regularitate.

Să vă rugați cu copiii dumneavoastră. În al patrulea rând, faceți-vă timp să vă rugați cu copiii dumneavoastră. Rugăciunile cu familia, sub îndrumarea tatălui, trebuie să se facă dimineața și seara. Faceți în așa fel încât copiii dumneavoastră să simtă credința dumneavoastră când implorați binecuvântările ceru-

lui asupra lor. Parafrazând cuvintele lui Iacov:... „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5:16). Rugați copiii să participe la rugăciunile din familie și la cele personale și bucurați-vă de exprimările lor dragălașe față de Tatăl Ceresc.

Să țineți săptămânal serile de familie. În al cincilea rând, faceți-vă timp pentru a avea seri de familie bogate în conținut. Împreună cu soțul care prezidează, participați la o seară de familie spirituală înălțătoare în fiecare săptămână. Implicați copiii în activități. Învățați-i principii corecte. Faceți din seara de familie una din minunatele tradiții de familie. Amintiți-vă de extraordinara promisiune făcută de președintele Joseph F. Smith, când s-au introdus serile de familie în Biserică pentru prima dată: „Dacă sfinții ascultă sfatul acesta, noi promitem că vor rezulta mari binecuvântări. Dragostea în casă și supunerea față de părinți va crește. Credința se va dezvolta în inimile tinerilor din Israel și ei vor acumula putere ca să combată influențele rele și ispitele care îi vor asalta” (din James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, vol. 6, [1965–1975], 4:339). Această promisiune minunată este încă valabilă și astăzi.

Să fiți împreună la timpul meselor. În al șaselea rând, faceți-vă timp să fiți împreună la timpul meselor cât de des este posibil. Acest lucru este din ce în ce mai greu pe măsură ce copiii cresc și devin mai ocupați. Dar o conversație veselă, împărtășirea planurilor și activităților zilnice și momentele speciale de învățare au loc la masă pentru că mamele și tații își dau silința în acest sens.

Să citiți zilnic din scripturi. În al șaptelea rând, faceți-vă timp să citiți din scripturi zilnic cu familia. Citirea individuală din scripturi este importantă, dar citirea din scripturi cu familia este esențială. Cititul din Cartea lui Mormon împreună cu familia, va aduce, în mod special, o spiritualitate mai mare în cămin și va da atât părinților, cât și copiilor, puterea de a rezista tentațiilor, iar Duhul Sfânt va fi însoțitorul lor permanent. Vă promit că cititul din Cartea lui Mormon va schimba viețile familiei dumneavoastră.

Să faceți lucruri împreună cu familia. În al optulea rând, găsiți timp să faceți lucruri împreună cu familia. Ieșiți la plimbare și la picnic cu familia, sărbătoriți zilele de naștere, faceți excursii împreună și aceste ocazii vor constitui amintiri minunate. Ori de câte ori este posibil, luați parte cu întreaga familie la evenimente în care un membru al familiei este protagonistul, cum ar fi o piesă de teatru, un joc sportiv, o cuvântare sau un recital. Mergeți la Biserică împreună și stați alături întreaga familie, atunci când este posibil. Mamele care ajută membrii familiei să se roage și să se joace împreună vor rămâne împreună și vor binecuvânta viețile copiilor pentru totdeauna.

Să vă învățați copiii. În al nouălea rând, rezervați-vă timp să vă învățați copiii. Profitați de momentele de învățare. Acest lucru se poate realiza în orice parte a zilei – în timpul meselor, în situații obișnuite sau speciale când stați împreună, la capătul patului, la sfârșitul zilei sau dis-de-diminează la o plimbare împreună. Mame, dumneavoastră sunteți cea mai bună învățătoare a copiilor dumneavoastră. Nu treceți această responsabilitate prețioasă căminelor și grădinițelor sau bonelor. Dragostea și grija unei mame pentru copiii ei, realizate prin rugăciuni, sunt cele mai importante componente ale procesului ei de predare.

Învățați copiii principiile Evangheliei. Învățați-i că merită să fie buni. Învățați-i că nu există nici o siguranță în păcat. Învățați-i iubirea pentru Evanghelia lui Isus Hristos și mărturia despre divinitatea ei.

Învățați-vă fiii și fiicele să fie modești, învățați-i să respecte pe cei maturi. Învățați-vă copiii despre puritatea sexuală, despre standardele adecvate la întâlniri, despre căsătoria în templu, despre slujirea misionară, precum și despre importanța acceptării și muncii sânguinoase în chemările din Biserică.

Învățați-i dragostea de muncă și valoarea unei bune educații.

Învățați-i importanța unei distracții de bună calitate, incluzând filmele, casetele video, muzica, cărțile și revistele potrivite. Discutați despre relele pornografiei și drogurilor, învățați-i valoarea unei vieți pure.

Da, mame, învățați-vă copiii Evanghelia în căminul dumneavoastră, în propriul dumneavoastră locaș. Aceasta este cea mai eficientă educație pe care copiii dumneavoastră o vor primi vreodată. Acesta este modul de învățare al Domnului. Biserica nu vă poate învăța copiii precum o faceți dumneavoastră. Nici școala. Nici căminul sau grădinița. Dar dumneavoastră puteți și Domnul vă va sprijini. Copiii dumneavoastră își vor aduce aminte de învățăturile dumneavoastră mereu și când vor fi maturi nu se vor îndepărta de ele. Ei vă vor socoti binecuvântată – mama lor, un înger, cu adevărat.

Mame, acest fel de educație cerească prin mame ia timp – mult timp. Nu poate fi făcută eficient cu o jumătate de normă. Trebuie făcută tot timpul pentru

a vă salva și exalta copiii. Aceasta este chemarea dumneavoastră divină.

Să vă iubiți copii cu adevărat. În al zecelea rând și ultimul, mame, să vă faceți timp să vă iubiți copiii cu adevărat. Dragostea unei mame neinstruite se apropie de dragostea asemănătoare cu cea a lui Hristos.

Iată un omagiu frumos adus unei mame de către băiatul ei: „Nu-mi aduc aminte multe despre părerile ei la vot, nici de prestigiul ei social; și nici nu-mi pot aminti despre ideile ei despre educarea copilului, dietă și teoria despre creșterea copilului. Principalul lucru care acum mi se strecoară în minte din ceața groasă a anilor trecuți este că m-a iubit. Îmi făcea plăcere să stea întinsă în iarbă cu mine și să-mi spună povești sau să se joace de-a v-ați ascunselea cu noi, copiii. Întotdeauna mă strângea în brațe. Și mie îmi făcea plăcere. Avea o față zâmbitoare. Pentru mine era precum Dumnezeu, așa cum toți sfinții fericiți spun despre El. Și cântă! Dintre toate senzațiile plăcute din viața mea, nimic nu se poate compara cu încântarea de a mă ghemui în poala ei și să adorm în timp ce se leagăna în scaun și îmi cânta. Gândindu-mă la acest lucru, mă întreb dacă femeia din zilele noastre, cu toate cunoștințele și planurile ei nemai-pomenite, își dă seama ce factor atotputernic este în modelarea copilului ei la bine și la rău. Mă întreb dacă își dă seama cât de mult contează dragostea și atenția acordată pentru viața unui copil“.

Mame, și copiii dumneavoastră adolescenți au nevoie de același fel de dragoste și atenție. Pentru multe mame și tați pare mai ușor să-și exprime dragostea pentru copiii lor când aceștia sunt mici, dar mai dificil când ei au crescut. Stăruieți prin rugăciuni să vă arătați dragostea. Nu trebuie să fie nici o prăpastie între generații. Și cheia este dragostea. Tinerii noștri au nevoie de dragoste și atenție, nu de indulgență. Au nevoie de empatie și înțelegere, nu de indiferență din partea mamelor și taților. Ei au nevoie de timpul acordat de părinți. Învățăturile făcute cu bunătatea și dragostea mamei, precum și încrederea ei în fiul sau fiica adolescenți îi pot salva literalmente din ghearele lumii rele.

Din cuvântul adresat de președintele Benson la activitatea „La gura sobei“ pentru părinți, la 22 februarie 1987.

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau ambele sugestii:

- Cugetați la nevoile copiilor dumneavoastră sau la nevoile nepoților, nepoatei sau ale altor copii pe care îi cunoașteți. Planificați ocaziile de a învăța copiii pe prin fapte și cuvinte.
- Revedeți materialul despre învățarea în familie care se găsește în *Teaching, No Greater Call* (36123), pag. 127–143 și în *Family Guidebook* (31180), pag. 4–10. Dacă sunteți căsătoriți, citați și discutați despre acest material cu soțul sau soția.

MATERIAL DE CITIT

Studiați articolele de mai jos. Dacă sunteți căsătoriți, citați și discutați cu soțul sau soția despre acest articol.

CEA MAI MARE ÎNCERCARE DIN LUME – A FI UN PĂRINTE BUN

Elder James E. Faust
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

A fi părinte este o chemare divină

Simt imboldul de a discuta despre un subiect pe care l-am numit cea mai mare încercare din lume. Este vorba de privilegiul și responsabilitatea de a fi părinți buni. Despre acest subiect, sunt aproape tot atâtea păreri cât părinți, și totuși, puțini sunt cei care pretind că dețin toate răspunsurile. Cu siguranță, eu nu sunt unul dintre aceștia.

Simt că în prezent, sunt mai mulți tineri și tinere remarcabile printre membrii noștri decât în orice altă perioadă a vieții mele. Acest lucru presupune că cei mai mulți dintre acești tineri minunați provin din cămine bune și au părinți buni, devotați. Chiar și așa, cei mai conștiințioși părinți simt că au făcut unele greșeli. Odată, când am făcut un lucru negândit, îmi aduc aminte chiar de mama mea că exclama: „Unde am greșit?”

Domnul ne-a îndrumat: „Creșteți copiii în lumină și adevăr” (D&L 93:40). Pentru mine, nu există efort omenesc mai important.

Să fii tată sau mamă nu este numai o mare încercare, este o chemare divină. Este un efort care necesită consacrare. Președintele David O. McKay a declarat că a fi părinți este „cea mai mare încredere care a fost dată oamenilor” (*The Responsibility of Parents to Their Children* [broșură, n.d.], pag. 1).

Crearea căminelor de succes

În timp ce puține sunt încercările umane mai mari decât acelea de a fi părinți buni, puține sunt ocaziile

care oferă un potențial mai mare de bucurie. Desigur, nu există o lucrare mai importantă de făcut în această lume decât pregătirea copiilor noștri să fie temători de Dumnezeu, fericiți, cinstiți și productivi. Părinții nu vor afla o fericire mai satisfăcătoare decât să aibă copii care să-i cinstească pe ei și învățăturile lor. Aceasta este gloria părintească. Ioan a mărturisit: „Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr” (3 Ioan 1:4). După părerea mea, învățarea, creșterea și instruirea copiilor necesită mai multă inteligență, înțelegere intuitivă, umilință, putere, înțelepciune, spiritualitate, perseverență și muncă grea decât oricare altă încercare pe care am putea-o avea în viață. Mai ales atunci când bazele morale ale cinstei și decenței sunt erodate în jurul nostru. Pentru a avea cămine de succes, trebuie predate valori și trebuie să fie reguli, trebuie să fie standarde și ele trebuie să fie categorice. Multe societăți dau părinților un sprijin foarte mic în predarea și cinstirea valorilor morale. În multe națiuni, pur și simplu, nu mai există valori și mulți dintre tinerii din aceste societăți devin cinici din punct de vedere moral.

Deoarece societăți în întregime au decăzut și și-au pierdut identitatea morală și foarte multe cămine s-au dezmembrat, cea mai bună speranță este să dăm o atenție mai mare și să depunem un efort mai mare pentru învățarea următoarei generații – copiii noștri. Pentru a realiza acest lucru, trebuie, în primul rând, să fortificăm învățătorii copiilor de la Societatea Primară. Importanți sunt părinții și alți membri ai familiei și cel mai bun mediu de învățare trebuie să fie căminul. Într-un anumit fel, trebuie să ne străduim mai mult să întărim căminele noastre, astfel încât ele să fie sanctuare împotriva pecinginei morale nesănătoase care se răspândește în jurul nostru. Armonia, fericirea, pacea și dragostea din cămin

pot da copiilor puterea interioară necesară să facă față încercărilor vieții. Barbara Bush, soția președintelui [Statelor Unite] George Bush Sr., acum câteva luni a spus absolvenților de la Wellesley College:

„Dar indiferent de epocă, indiferent de timpuri, un lucru nu se va schimba niciodată: Tați și mame, dacă aveți copii, ei trebuie să fie pe prim plan. Trebuie să le citiți copiilor dumneavoastră și trebuie să-i îmbrățișați și trebuie să vă iubiți copiii. Succesul dumneavoastră în familie, succesul nostru în societate, nu depinde de ceea ce se întâmplă la Casa Albă, ci de ceea ce se întâmplă în interiorul căminului dumneavoastră” (*Washington Post*, 2 iunie 1990, pag. 2).

Pentru a fi buni ca mamă și tată, este nevoie ca părinții să renunțe la multe din propriile lor necesități și dorințe în favoarea necesităților copiilor lor. Ca urmare a acestui sacrificiu, părinții devotați dezvoltă un caracter nobil și învață să pună în practică adevărurile altruiste propovăduite chiar de Salvator.

Am cel mai mare respect pentru părinții singuri care se luptă și se sacrifică, încercând cu eforturi supraomenești să mențină familia laolaltă. Ei ar trebui cinstiți și ajutați în eforturile lor eroice. Dar datoria mamei sau a tatălui este mult mai ușoară dacă cei doi părinți își aduc aportul în cămin. Deseori, copiii pun la încercare și suprasolicită puterea și înțelepciunea ambilor părinți.

Cât de des faceți rugăciuni cu familia?

Acum câțiva ani, episcopul Stanley Smoot a fost intervievat de președintele Spencer W. Kimball. Președintele Kimball l-a întrebat: „Cât de des faceți rugăciuni cu familia?”

Episcopul Smoot a răspuns: „Încercăm să avem rugăciuni cu familia de două ori pe zi, dar în medie avem cam o dată pe zi”.

Președintele Kimball a răspuns: „În trecut, să faci o rugăciune cu familia o dată pe zi ar fi fost în regulă. Dar în viitor, nu va fi de ajuns dacă intenționăm să ne salvăm familiile”.

Mă întreb dacă serile de familie ocazionale, puțin frecvente, vor fi suficiente, în viitor, pentru a-i fortifica pe copiii noștri cu destulă tărie morală. În viitor, studiul rar al scripturilor cu familia va fi neadecvat pentru a ne înarma copiii cu virtuțile necesare să reziste la decadența morală a mediului în care vor trăi. Unde în lume vor învăța copiii despre castitate, integritate, cinste și decența elementară, dacă nu acasă? Aceste valori vor fi, desigur, întărite la Biserică, dar învățăturile părintești sunt permanente.

Părinții trebuie să dea exemplu

Când părinții încearcă să-și învețe copiii să evite pericolul, este un răspuns nepotrivit să spună copiilor: „Noi avem experiența și înțelepciunea acumu-

lată de-a lungul vieții și putem să ne apropiem mai mult de marginea prăpastiei decât voi”. Ipocrizia părinților poate să-i facă pe copii cinici și să nu mai creadă în ceea ce sunt învățați acasă. De exemplu, când părinții stau la filme pe care le interzic copiilor, credibilitatea părinților este diminuată. Dacă ne așteptăm să avem copii cinstiți, părinții trebuie să fie cinstiți. Dacă ne așteptăm să avem copii virtuoși, părinții trebuie să fie virtuoși. Dacă vă așteptați să aveți copii de onoare, dumneavoastră trebuie să aveți onoare.

Printre alte valori, copiii trebuie învățați respectul pentru ceilalți, începând cu proprii lor părinți și rude; respectul pentru simbolurile credinței și a sentimentelor patriotice ale celorlalți; respectul față de lege și ordine; respectul față de proprietatea celorlalți; respectul pentru autorități. Pavel ne amintește că ar trebui să-i învățăm pe copii „să se deprindă să fie evlavioși întâi față de cei din casa lor” (1 Timotei 5:4).

Disciplinarea copiilor

Una dintre cele mai dificile încercări ale părinților este disciplinarea copiilor într-un mod corespunzător. Creșterea copiilor este foarte individualizată. Fiecare copil este diferit și unic. Ceea ce este potrivit pentru unul poate să nu fie potrivit pentru altul. Nu știu cine este destul de înțelept să spună că disciplina este prea dură sau că este prea îngăduitoare în afară de părinții copiilor respectivi, care îi iubesc cel mai mult. Este o chestiune de discernământ din partea părinților care se obține prin rugăciune. Cu siguranță, principiul general este că disciplinarea copiilor trebuie să fie motivată mai mult cu dragoste decât prin pedeapsă. Brigham Young ne-a sfătuit: „Dacă sunteți chemat vreodată să pedepsiți o persoană, niciodată să n-o pedepsiți mai mult decât puteți repara cu leacul pe care îl aveți pentru a-l vindeca”. John A. Widtsoe [1954], pag. 278). Îndrumarea și disciplina sunt, totuși, cu siguranță indispensabile pentru creșterea copiilor. Dacă părinții nu-și disciplinează copiii, atunci societatea îi va disciplina într-un fel neplăcut părinților. Fără disciplină, copiii nu vor respecta nici regulile de acasă, nici pe cele din societate.

Un scop principal al disciplinei este învățarea supunerii. Președintele David O. McKay a menționat: „Părinții care nu reușesc să-i învețe pe copii supunerea, dacă în căminele lor nu se dezvoltă supunerea, societatea o va cere și o va obține. De aceea, este mai bine ca acasă, cu blândețe, duioșie și înțelegeri să obișnuim copilul cu supunerea, decât să-l lăsăm cu cruzime în seama disciplinării brutale și neplăcute pe care societatea o va impune, dacă căminul nu și-a îndeplinit această obligație” (*The Responsibility of Parents to Their Children*, pag. 3).

Să-i învățăm pe copii să muncească

O parte esențială în învățarea copiilor să fie disciplinați și responsabili este să-i puneți să învețe să muncească. Pe măsură ce creștem, mulți dintre noi suntem ca omul care a spus: „Îmi place munca; mă fascinează. Pot să stau și să mă uit la ea ore în șir“.

(Jerome Klapka Jerome, în *The International Dictionary of Thoughts*, comp. John P. Bradley, Leo F. Daniels și Thomas C. Jones [1969], pag. 782). Din nou, cei mai buni învățători ai principiului muncii sunt chiar părinții. Pentru mine, munca a devenit o bucurie când am muncit pentru prima dată alături de tata, de bunicul, unchi și frații mei. Sunt sigur că deseori am fost mai mult o piedică decât un ajutor, dar amintirile sunt plăcute și lecțiile învățate sunt valoroase. Copiii au nevoie să învețe ce este responsabilitatea și independența. Își iau părinții din timpul lor pentru a arăta, demonstra și explica astfel încât copiii să poată învăța, așa cum Lehi a spus: „a acționa pentru ei înșiși, și nu... pentru a se acționa asupra lor“ (2 Nefi 2:26).

Luther Burbank, unul dintre cei mai mari horticultori din lume, a spus: „Dacă nu am fi acordat mai multă atenție plantelor noastre așa cum am acordat copiilor noștri, am fi trăit acum într-o junglă de buruieni“ (din *Elbert Hubbard's Scrap Book* [1923], pag. 227).

Încercări speciale pentru părinți

Copiii sunt, de asemenea, beneficiarii libertății de a alege datorită căreia ne putem bucura cu toții de oportunitatea de a progresa, crește și dezvolta. Această libertate de a alege le permite, de asemenea, copiilor să urmeze alegeri alternative cum ar fi egoismul, risipa, îngăduința prea mare față de sine și autodistrugerea. Deseori, copiii își exprimă această libertate când sunt foarte mici.

Părinții, care au fost devotați, iubitori și preocupați, care au trăit conform principiilor dreptății cât de bine au putut, să fie alinați prin a ști că sunt părinți buni, în ciuda unor fapte reprobabile ale unora dintre copiii lor. Chiar copiii au responsabilitatea de a asculta, de a se supune, de a învăța ceea ce li s-a predat. Părinții nu pot, întotdeauna, să răspundă pentru comportamentul greșit al copiilor lor, pentru că ei nu pot garanta buna comportare a copiilor lor. Câțiva copii ar putea pune la încercare chiar și înțelepciunea lui Solomon și răbdarea lui Iov.

Adesea, este o încercare specială pentru acei părinți care sunt avuți sau exagerat de indulgenți. În acest sens, unii copii, în aceste situații, îi fac pe părinți ostatecii lor prin refuzul de a sprijini regulile părinților, dacă părinții nu cedează la cererile copiilor. Elder Neal A. Maxwell a spus: „Cei care fac prea mult pentru copiii lor, în scurt timp, vor afla că nu

mai pot face nimic cu copiii lor. Foarte multor copii li s-a dat atât de mult, încât acum sunt distruși“ (din Conference Report, apr. 1975, pag. 150; sau *Ensign*, mai 1975, pag. 101). Se pare că ține de natura umană ca să nu apreciem pe deplin lucrurile materiale pe care nu le-am câștigat noi înșine.

Este, cu siguranță, o ironie faptul că unii părinți doresc mult ca să aibă copii care sunt acceptați și renumiți printre colegii lor; totuși aceiași părinți se tem ca lucrurile pe care le fac colegii să nu le facă și copiii lor.

Să ajutăm copiii să-și însușească valorile

În general, acei copii care decid ei înșiși, ajungând la concluzia că trebuie să se abțină de la droguri, băuturi alcoolice și sex ilegal sunt aceia care au adoptat și însușit valorile solide ale căminului lor în timp ce au locuit cu părinții lor. În perioadele în care trebuie să ia hotărâri dificile, probabil, ei vor urma învățăturile părinților lor, mai degrabă decât exemplul colegilor sau ale reclamelor mediatizate care slăvesc consumul de băuturi alcoolice, sexul ilegal, infidelitatea, necinstea și alte vicii. Ei sunt precum cei două mii de tineri ai lui Helaman care „fuseseră învățați de către mamele lor că dacă ei nu se vor îndoi, atunci Dumnezeu îi va elibera“ de la moarte (Alma 56:47). „Și ei mi-au repetat mie cuvintele mamei lor, zicând: Noi nu ne îndoim că mamele noastre au știut aceasta“ (Alma 56:48).

Ceea ce pare să ajute la cimentarea învățăturilor și valorilor părinților în viețile copiilor este o credință fermă în Dumnezeu. Când această credință devine parte chiar din sufletele lor, ei au putere launtrică. Deci, dintre toate lucrurile importante de învățat, ce ar trebui părinții să-i învețe? Scripturile ne spun că părinții trebuie să-și învețe copiii „credința în Hristos, Fiul Dumnezeului cel Viu, și a botezului și a darului Duhului Sfânt“ și „doctrina pocăinței“ (D&L 68:25). Aceste adevăruri trebuie să fie învățate acasă. Acestea nu pot fi învățate în școlile publice, nici nu vor fi încurajate de guvern sau de societate. Desigur, programele Bisericii pot fi de ajutor, dar învățarea cea mai eficientă are loc în cămin.

O mie de fire de iubire

Nu e necesar ca timpul de predare al părinților să fie lung, dramatic sau autoritar. Învățăm acest lucru de la Marele Învățător. Charles Henry Parkhurst a spus:

„Întreaga frumusețe a vieții lui Hristos este doar frumusețea adunată a faptelor mici frumoase care nu sar în ochi – discuția cu femeia la fântână;... Dovedirea ambiției secrete din inima tânărului conducător care îl îndepărta de împărăția Cerurilor;... învățarea unui grup mic de discipoli cum să se roage;... Întreținerea focului și frigerea peștelui pen-

tru ca ucenicii Săi să aibă pregătită o masă când vor veni la țărnam înfrigurați, obosiți și descurajați după o noapte de pescuit. Toate aceste lucruri, ne permit să intrăm în lumea reală a calității și nuanțelor intereselor [lui Hristos] atât de specifice, foarte la obiect, ușor de încadrat în fapte mărunte, foarte legate de detalii mici“ (“Kindness and Love“, în *Leaves of Gold* [1938], pag. 177).

Și la fel se întâmplă și cu părinții. Lucrurile mici fac lucrurile mari țesute în tapiseria familiei prin mii de fire de iubire, credință, disciplină, sacrificiu, răbdare și muncă.

Copiii legământului

Sunt unele promisiuni spirituale minunate care pot ajuta pe părinții credincioși din această Biserică.

Copiii născuți după pecetluirea eternă pot beneficia de promisiunile divine făcute bravilor lor strămoși care și-au ținut legămintele. Legămintele ținute de părinți vor fi ținute și de Dumnezeu. Copiii pot deveni astfel beneficiarii și moștenitorii acestor mărețe legăminte și promisiuni. Acest lucru se întâmplă pentru că ei sunt copiii legământului (vezi Orson F. Whitney, în *Conference Report*, apr. 1929, pag. 110–111).

Dumnezeu binecuvântează lupta și sacrificiul părinților cinstiți din această lume. Fie ca El să cinstescă în special legămintele ținute de părinții credincioși dintre membrii noștri și să vegheze asupra acestor copii ai legământului.

Din cuvântul adresat de elder Faust la conferința generală a Bisericii din octombrie 1990 (vezi *Conference Report*, oct. 1990, pag. 39–43; sau *Ensign*, nov. 1990, pag. 32–35).

O MASĂ ÎNCONJURATĂ CU DRAGOSTE

Elder LeGrand R. Curtis
din Cei Șaptezeci

S-a scris mult despre importanța căminului. Elder Marion G. Romney ne-a spus că „la baza bolii fatale a societății este instabilitatea familiei“¹. Recunoaștem că unele cămine sunt mari, elegant mobilate, chiar luxoase. Altele sunt foarte mici și umile, cu mobilă puțină. Totuși fiecare „cămin poate fi un rai pe pământ când suntem plini de dragoste,... unde dorim să fim“, așa cum unul dintre imnurile noastre îndrăgite ne amintește².

Piesa cea mai importantă din cele mai multe cămine este masa din bucătărie. Acum ea poate fi mică, poate fi mare sau sub forma unui bar în care abia ai unde să pui mâncarea și tacâmurile. Funcția sa principală pare să fie un loc unde diferiți membri ai familiei primesc hrana.

Cu această ocazie specială, dorința mea este să vă atrag atenția la funcția mai profundă, mai importantă a mesei de bucătărie, unde putem primi mult mai mult decât hrană pentru bunăstarea noastră fizică.

Discuțiile despre Evanghelie în jurul mesei

În general, o familie are doi sau mai mulți membri de vârstă diferite, dar familia trebuie să se întâlnească – de preferat nu doar ca să mănânce, ci și ca să se roage, să discute, să asculte, să povestească, să învețe și să se dezvolte împreună. Președintele Gordon B. Hinckley a declarat acest lucru foarte bine:

„Rugămintea mea – și aș fi dorit să fiu mai elocvent în a o spune – este o rugămintea de a salva copiii. Prea mulți dintre ei trec prin suferință și frică, singurătate și disperare. Copiii au nevoie de lumina soarelui. Au nevoie de fericire. Ei au nevoie de iubire și îngrijire. Au nevoie de bunătate, hrană și afecțiune. Fiecare cămin, indiferent de costul casei, poate oferi o ambianță de iubire care va fi o ambianță salvatoare“³.

Cei mai mulți membri ai familiei sunt supuși multor influențe din lumea exterioară căminului, cât și influenței puternice a radioului, televiziunii, casetelor video și a multor lucruri pe care le aducem acasă.

Imaginați-vă o familie adunată în jurul mesei, poate masa de bucătărie, vorbind despre Evanghelie, despre adunările de împărtășanie, despre mesaje, despre ediția actuală a revistei *Liahona* sau a ziarului *New Era*, vorbind despre școală cu toate conexiunile posibile, vorbind despre conferința generală, despre lecțiile de la Școala de duminică, despre audierea de muzică bună, despre Isus Hristos și învățăturile Lui. Această listă ar putea fi extinsă. Ar fi înțelept ca nu doar părinții, ci toți membrii familiei să se asigure că fiecare persoană prezentă are șansa să vorbească și ocazia să participe intens.

Rugăciunea cu familia în jurul mesei

Gândiți-vă la potențialul unei familii care îngenunchează în jurul mesei (fără televizor), rugându-se, implorând ajutor, mulțumind Tatălui pentru binecuvântări – învățând pe cei de toate vârstele importanța unui Tată iubitor în Cer. Rugăciunea cu familia împreună cu cei mici poate să fie un exemplu pentru ca atunci când vor fi mai în vârstă, să se roage cu membrii familiilor lor proprii.

Elder Thomas S. Monson a menționat acest lucru foarte bine:

„Domnul ne-a îndrumat să avem rugăciuni cu familia atunci când a spus: ‚Rugați-vă în familiile voastre la Tatăl, întotdeauna în numele Meu, pentru ca nevestele și copiii voștri să poată fi binecuvântați‘ “ (3 Nefi 18:21).

Vreți să mă însoțiți și să ne uităm la o familie tipică de sfinți din zilele din urmă care se roagă Domnului? Tatăl, mama și fiecare copil îngenunchează, își apleacă capul și își închid ochii. Un spirit dulce de iubire, unitate și pace umple căminul. Atunci când un tată ascultă cum fiul lui micuț se roagă la Dumnezeu ca tăticul lui să facă lucrurile bine și să fie supus față de rugămintele Domnului, credeți că acest tată va găsi dificil să onoreze rugăciunea scumpului său fiu? Când o fiică adolescentă ascultă pe scumpa ei mămică că se roagă Domnului ca fiica ei să fie inspirată în alegerea prietenilor ei, ca ea să fie pregătită pentru căsătoria în templu, nu credeți că o astfel de fiică va căuta să cinstească această implorare umilă a mamei ei, pe care o iubește atât de mult? Când tatăl, mama și fiecare copil se roagă cu sinceritate ca acești fii buni din familie să trăiască demn ca să poată primi la momentul potrivit o chemare de a sluji ca ambasadori ai Domnului în câmpul misionar al Bisericii, nu începem noi să vedem cum acești fii cresc până la vârsta majoratului cu o copleșitoare dorință de a sluji ca misionari?

Așa după cum mulți au spus: „Cum ați putea oare să trimiteți pe părinții voștri și pe copiii voștri în lume, în fiecare zi, fără a-i fi adunat laolaltă și fără să fi discutat cu Domnul?“ Părinții înțelepți vor examina programele lor și vor planifica cel puțin o dată pe zi să adune familia pentru a primi binecuvântările rugăciunii. În scurt timp, membrii tineri vor învăța cum să spună pe rând rugăciunea și vor învăța valorile prețioase ce se găsesc în rugăciunea cu familia.

Faceți din cămin un loc fericit

Am mai menționat înainte că acest „cămin trebuie să fie un loc fericit pentru că toți muncesc să-l păstreze în acest fel. Se spune că fericirea se face acasă și ar trebui să ne străduim să avem cămine fericite și locuri plăcute pentru noi și copiii noștri. Un cămin fericit este cel ce pivotează în jurul învățăturilor Evangheliei. Acest lucru necesită un efort atent permanent din partea tuturor celor implicați“⁴⁵.

Un adolescent ocupat dintr-o familie cam mare s-a plâns că timpul dedicat rugăciunii cu familia era prea lung. Când mama înțeleaptă s-a rugat a doua zi, ea nu l-a menționat în mod intenționat pe adolescent în rugăciune. La încheierea rugăciunii, copilul ocupat a spus: „Mamă, nu m-ai inclus în rugăciune!“ . Mama iubitoare a explicat că ea nu făcuse

decât să răspundă doleanței adolescentului. Copilul ocupat s-a plâns: „Să nu mă mai excluzi“.

Studiul scripturilor în jurul mesei

Imaginați-vă o familie în jurul unei mese cu scripturile deschise, discutând despre multele adevăruri și lecții de acumulat. Într-adevăr aceasta este o masă înconjurată de dragoste!

Educatorii sunt de părere că toți copiii trebuie să citească mai mult în afara școlii. Noi putem să binecuvântăm pe copiii noștri citind din scripturi împreună cu ei în fiecare zi – la masa din bucătărie.

A rezerva timp pentru ca familia să se întâlnească la masa din bucătărie necesită o considerabilă sistematizare și planificare cu grijă, dar ce ar putea fi mai important decât unitatea familiei, decât creșterea spirituală a familiei, decât legăturile dintre membrii familiei care se stabilesc în timp ce ei discută, ascultă și răspund, înconjurați de dragoste? Succesul nostru depinde, pur și simplu, de a încerca – iar și iar.

Întărirea legăturilor de familie

Sunt multe forțe în lumea de astăzi care caută să distrugă familia și căminul. Părinții înțelepți se vor strădui să întărească legăturile de familie, să crească spiritualitatea în cămin și să-și concentreze atenția asupra lui Isus Hristos și a activității din templu. Președintele Howard W. Hunter ne-a spus:

„Mă rog ca să puteți să vă tratați cu mai multă bunătate, mai multă politețe, mai multă umilință și răbdare și iertare...“

În al doilea rând și în același spirit, invit membrii Bisericii să stabilească templul Domnului ca minunatul simbol al calității lor de membru și locul divin pentru legămintele lor cele mai sacre. Dorința mea cea mai arzătoare ar fi ca fiecare membru al Bisericii să fie demn de a intra în templu.

Îndrumarea dată de președintele Hunter poate fi accentuată mai mult prin ceea ce are loc în jurul mesei de bucătărie.

Ar trebui să exersăm în căminele noastre cum să-i tratăm pe ceilalți. După cum Goethe a spus atât de bine: „Dacă tratezi pe cineva așa cum este, el va rămâne așa cum este, dar dacă îl tratezi așa... cum ar putea fi, el va deveni [ceea ce ar trebui să fie]“⁴⁷.

Să faceți din cămine locuri de rugăciuni

Elder Boyd K. Packer a declarat: „Să aduci câteva lucruri din cer în cămin înseamnă să te asiguri că membrii familiei vor trece clasa la participarea la adunările Bisericii. Seara de familie este, desigur, perfectă pentru acest lucru – o adunare acasă care poate fi organizată după nevoi și este la fel ca o adunare la Biserică, sau poate fi ca cele ținute la capelă“⁴⁸.

Acest sfat este în concordanță cu ceea ce ne-a spus elder Dean L. Larsen: „Clădirile Bisericii noastre nu sunt singurul loc unde ne putem ruga. Căminele noastre trebuie să fie, de asemenea, locuri de rugăciuni. Ar fi foarte bine dacă în fiecare zi am putea ‚merge acasă la biserică‘. Nu ar mai fi alte locuri unde Spiritul Domnului este mai bine primit și mai ușor accesibil decât în propriile noastre cămine”⁹.

Pe măsură ce ne străduim să realizăm acest lucru în căminele noastre, vom face bine să ne amintim

de declarația importantă a președintelui Harold B. Lee: „Amintiți-vă că cea mai importantă parte din lucrarea Domnului pe care dumneavoastră și cu mine o vom face vreodată va fi... între pereții căminelor noastre proprii”¹⁰.

Rugămintea mea, astăzi, este ca fiecare dintre noi să se uite cu atenție la căminul propriu și la masa de bucătărie și să continue să se străduiască să aducă raiul în cămin și să vină la Isus Hristos.

Din cuvântul adresat de elder Curtis la conferința generală a Bisericii din aprilie 1995 (vezi Conference Report, apr. 1995, pag. 109–111; sau *Ensign*, mai 1995, pag. 82–83).

NOTE

1. „Scriptures As They Relate to Family Stability“, *Ensign*, febr. 1972, pag. 57.
2. „Home Can Be a Heaven on Earth“, *Hymns*, nr. 298.
3. Din Conference Report, oct. 1994, pag. 74–75; sau *Ensign*, nov. 1994, pag. 54.
4. *Pathways to Perfection* (1973), pag. 26–27.
5. Din Conference Report, oct. 1994, pag. 74–75; sau *Ensign*, nov. 1990, pag. 12.
6. În „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church“, *Ensign*, iulie 1994, pag. 4–5.
7. În Emerson Roy West, *Vital Quotations* (1968), pag. 171.
8. „Begin Where You Are—At Home“, *Ensign*, febr. 1972, pag. 71.
9. Din Conference Report, oct. 1989, pag. 78; sau *Ensign*, nov. 1989, pag. 63.
10. *Strengthening the Home* (broșură, 1973), pag. 7.

SĂ PREDĂM COPIILOR PRINCIPIILE EVANGHELIEI

13

PARTEA 1

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau ambele sugestii:

- Citiți Doctrină și legăminte 68:25–28. Pe măsură ce citiți, identificați principiile și rânduielele pe care Domnul le-a poruncit părinților să-i învețe pe copiii lor. Planificați câteva lucruri pe care le puteți face pentru a predă aceste principii și rânduielele copiilor sau nepoților și nepoatele dumneavoastră sau altor copii pe care îi cunoașteți.
- Când citiți următorul articol, concentrați-vă atenția asupra a cel mult două sugestii date de elder Robert D. Hales. Pe măsură ce se ivesc diferite ocazii, concentrați-vă atenția asupra altor sugestii din articol.

MATERIAL DE CITIT

Studiați articolul de mai jos. Dacă sunteți căsătoriți, citiți și discutați cu soțul sau soția despre acest articol.

ÎNTĂRIREA FAMILIILOR: DATORIA NOASTRĂ SFÂNTĂ

Elder Robert D. Hales
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Spiritul ne întărește familiile

Întărirea familiilor este datoria noastră sfântă ca părinți, copii, rude, conducători, învățători și membri individuali ai Bisericii.

Importanța întăririi spirituale a familiilor este propovăduită clar în scripturi. Tatăl Adam și mama Eva și-au învățat fiii și fiicele despre Evanghelie. Sacrificiile lui Abel au fost acceptate de Domnul, pentru că el L-a iubit. Cain, pe de altă parte, „l-a iubit mai mult pe Satana decât pe Dumnezeu” și a săvârșit păcate grave. Adam și Eva „se jeleau înaintea Domnului din cauza lui Cain și a fraților lui”, dar ei nu au încetat niciodată să le propovăduiască Evanghelia copiilor lor (vezi Moise 5:12, 18, 20, 27; 6:1, 58).

Trebuie să înțelegem că fiecare dintre copiii noștri are daruri și talente diferite. Unii, la fel ca Abel, par să fi primit darurile credinței la naștere. Alții se luptă la fiecare hotărâre pe care trebuie s-o ia. Ca părinți, n-ar trebui să permitem ca lupta și căutările copiilor noștri să ne slăbească sau să ne facă să pierdem credința în Domnul.

Alma cel Tânăr, când era „sfâșiat de chin, în timp ce era chinuit de aducerea aminte a păcatelor [sale] multe”, și-a amintit că l-a auzit pe tatăl său propovăduind despre venirea lui „Isus Hristos, un Fiul al lui Dumnezeu, ca să ispășească pentru păcatele lumii”

(Alma 36:17). În mod asemănător, copiii noștri își vor aminti de învățăturile și mărturia noastră.

Cei 2.000 de tineri luptători din armata lui Helaman au mărturisit că mamele lor neprihănite i-au învățat cu tărie principiile Evangheliei (vezi Alma 56:47–48).

Într-o perioadă de mari căutări spirituale, Enos a spus: „Cuvintele pe care le-am auzit deseori spuse de tatăl meu despre viața veșnică... au coborât adânc în inima mea” (Enos 1:3).

În Doctrină și legăminte, Domnul spune că părinții trebuie să-și învețe copiii „când au opt ani, să înțeleagă doctrina pocăinței, a credinței în Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel Viu și a botezului și a darului Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor”...

„Și ei își vor învăța, de asemenea, pe copiii lor să se roage și să umble în dreptate înaintea Domnului” (D&L 68:25, 28).

Propovăduirea Evanghelia întărește familiile

Pe măsură ce îi vom învăța pe copiii noștri Evanghelia prin cuvinte și exemple, familiile noastre se vor întări și fortifica spiritual.

Cuvintele profeților în viață sunt clare în legătură cu datoria noastră sfântă de a întări spiritual familiile noastre. În 1995, Prima Președinție și Consiliul celor Doisprezece au declarat lumii cu solemnitate spunând „familia este esențială pentru planul Creatorului cu privire la destinul etern al copiilor Lui... Soțul și soția au o responsabilitate sacră, aceea

de a se iubi și de a se îngriji unul pe altul și pe copiii lor... Părinții au datoria sacră de a-și crește copiii cu dragoste și dreptate, de a satisface nevoile lor fizice și spirituale, de a-i învăța să se iubească și să se slujească unul pe altul, să respecte poruncile lui Dumnezeu“ („Familia – O declarație oficială către lume“, *Liahona*, oct. 1998, pag. 24).

În luna februarie 1999, Prima Președinție a adresat o chemare tuturor părinților „să depună toate eforturile de a-i învăța și crește pe copiii lor conform principiilor Evangheliei care îi vor ține aproape de Biserică. Căminul este baza unei vieți drepte și nimic altceva nu-i poate lua locul, nici nu-i poate îndeplini funcțiile principale în a duce pe mai departe această responsabilitate dată de Dumnezeu“.

În scrisoarea din luna februarie 1999, Prima Președinție ne-a învățat că prin învățarea și creșterea copiilor conform principiilor Evangheliei, părinții pot să-și protejeze familiile împotriva elementelor distrugătoare. În continuare, părinții și copiii au fost sfătuiți „să acorde cea mai mare prioritate rugăciunii în familie, serilor de familie, studiului Evangheliei și educației în spiritul Evangheliei și în general, tuturor activităților cu familia. Oricât de demne și corecte ar fi alte necesități sau activități, ele nu trebuie să înlocuiască însărcinările primite de la Dumnezeu pe care doar părinții și familiile le pot face în mod corespunzător“ (scrisoarea Primei Președinții, 11 febr. 1999; citat în ziarul *Church News*, 27 febr. 1999, pag. 3).

Cu ajutorul Domnului și a doctrinei Lui, toate efectele dureroase ale încercărilor pe care familia le poate avea pot fi înțelese și depășite. Oricare ar fi nevoile membrilor familiei, noi putem să ne întărim familiile pe măsură ce urmăm sfatul dat de profeți.

Cheia prin care întărim familiile noastre este să avem Spiritul Domnului în căminele noastre. Scopul familiilor noastre este de a fi pe calea strămtă și îngustă.

Idei pentru a întări familiile

Nenumărate lucruri se pot face înăuntrul pereților căminului nostru pentru a întări familia. Permiteți-mi să vă împărtășesc câteva idei care să vă ajute să identificați domeniile din familiile noastre care necesită întărire. Le ofer drept încurajare, știind că fiecare familie este unică – și fiecare membru al familiei – este unic.

Căminele trebuie să fie un loc sigur

- Să facem din căminele noastre un loc sigur unde fiecare membru să se simtă iubit, având sentimentul că îi aparține. Conștientizați că fiecare copil are diferite daruri și capacități; fiecare are nevoie de o iubire și o îngrijire specială.

- Amintiți-vă, „un răspuns blând potolește mânia“ (Proverbe 15:1). Când eu și iubita mea am fost pecetluite în templul Salt Lake City, elder Harold B. Lee ne-a dat un sfat înțelept: „Când ridicăți glasul la mânie, Spiritul pleacă din căminul dumneavoastră“. Niciodată nu trebuie, ca la mânie, să zăvorâm ușa căminului sau a inimilor noastre față de copii. La fel ca fiul risipitor, copiii noștri au nevoie să știe că atunci când își revin, ei se pot întoarce la noi după iubire și sfaturi.
- Petreceți un timp singuri cu copiii [dumneavoastră], lăsându-i să aleagă activitatea și subiectul conversației. Izolați-vă pentru ca să nu fiți deranjați.

Să învățați copiii să se roage, să citească scripturi și să asculte muzică de calitate

- Încurajați-vă copiii să aibă un comportament religios personal, cum ar fi studiul personal din scripturi, rugăciuni și postul cu un anumit scop. Măsurați creșterea lor spirituală prin observarea conduitei, a limbajului și comportării lor față de alții.
- Să ne rugăm zilnic cu copiii noștri.
- Să citim din scripturi împreună. Îmi aduc aminte de mama și tata că ne citeau din scripturi în timp ce noi stăteam pe jos și ascultam. Câteodată întrebau: „Ce înseamnă această scriptură pentru voi?“ sau „Ce sentimente vă stârnește această scriptură?“. Apoi, ne ascultau cum răspundeam cu propriile noastre cuvinte.
- Citiți copiilor, tinerilor și adulților din cuvintele profeților în viață și din alte articole înălțătoare din revistele Bisericii.
- Putem să facem căminul nostru să răsună de muzică bună în timp ce noi cântăm cu toții din cartea de imnuri și din *Children's Songbook* (*Cartea de cântece pentru copii*).

Să țineți seri de familie și consilii de familie

- Țineți seri de familie în fiecare săptămână. Ca părinți, câteodată, suntem prea intimidați să le propovăduim sau mărturisim copiilor noștri. Și eu m-am simțit vinovat de acest lucru în viața mea. Copiii noștri au nevoie să le împărtășim sentimentele noastre spirituale, învățându-i și spunându-le mărturia noastră.
- Țineți consilii de familie pentru a discuta despre planurile și grijile familiei. Unele dintre cele mai eficiente consilii de familie sunt cele ținute cu fiecare membru al familiei în parte. Să ne ajutăm copiii să știe că ideile lor sunt importante. Ascultați-i și învățați de la ei.

Să împărtășiți Evanghelia, să susțineți conducătorii Bisericii și să acționați ca o familie

- Să invităm misionarii în căminele noastre să povăduiască unor membri mai puțin activi sau unor prieteni care nu sunt membri.
- Să arătăm că susținem și sprijinim conducătorii Bisericii.
- Să mâncăm împreună și să avem discuții semnificative în timpul mesei.
- Să lucrăm împreună cu familia, chiar dacă ar fi mai rapid și mai ușor să facem lucrarea noi înșine. Să vorbim cu fiii și fiicele noastre în timp ce lucrăm împreună. Am avut această ocazie cu tatăl meu în fiecare sâmbătă.

Să ne învățăm copiii să fie prieteni buni și să se pregătească pentru viitor

- Să ne ajutăm copiii să învețe cum se dezvoltă prietenii bune și cum să-și facă prietenii să se simtă bineveniți în căminele noastre. Să cunoaștem părinții prietenilor copiilor noștri.
- Să ne învățăm copiii prin exemplu cum să-și drămuiască timpul și banii. Să-i ajutăm să învețe să se bizuie pe propriile lor puteri, precum și importanța pregătirii pentru viitor.

Să împărtășiți moștenirea și tradițiile familiei

- Să ne învățăm copiii despre istoria strămoșilor noștri și cea a propriei noastre familii.
- Să înscăunăm tradiții în familie. Să facem planuri de vacanțe împreună și să le îndeplinim, luând în considerare nevoile, talentele și posibilitățile copiilor noștri. Să-i ajutăm să-și creeze amintiri frumoase, să-și îmbunătățească talentele și să dezvolte o părere bună despre sine.

Să-i învățăm importanța de a se supune poruncilor și de a primi rânduiești

- Prin cuvinte și exemplu, învățați-i valorile morale și datoria de a se supune poruncilor.
- După botezul și confirmarea mea, mama m-a tras deoparte și m-a întrebat: „Ce simți?”. Am descris cât de bine am putut sentimentul cald de pace, alinare și fericire ce-l aveam. Mama mi-a explicat că ceea ce simțeam era darul pe care tocmai îl primisem, darul Duhului Sfânt. Ea mi-a spus că dacă trăiam demn de el, voi avea acel dar cu mine permanent. Acela a fost un moment de predare pe care l-am avut cu mine toată viața.

Să ne învățăm copiii despre semnificația botezului și a confirmării, despre primirea darului Duhului

Sfânt, despre împărtășanie, despre cinstirea preoției și despre a face legăminte în templu și de a le păstra. Ei trebuie să știe importanța de a trăi demn pentru a obține o recomandare de templu și de a se pregăti pentru căsătoria în templu.

- Dacă nu ați fost încă pecetluit în templu cu soția sau soțul și copiii, lucrați împreună pentru a primi binecuvântările din templu. Stabiliți-vă scopul de a merge la templu cu întreaga familie.
- Frați, fiți demni de preoția pe care o dețineți și folosiți-o pentru a binecuvânta viețile celor din familia dumneavoastră...

Să cunoașteți activitățile din comunitate, de la școală și de la Biserică

Surse de inspirație sunt disponibile și în afara căminului. Să le folosim cu înțelepciune pentru a ne întări familiile.

- Să ne încurajăm copiii să slujească în Biserică și în comunitate.
- Să discutăm cu învățătorii, antrenorii, consilierii copiilor noștri, precum și cu conducătorii din Biserică despre grijile noastre și necesitățile copiilor noștri.
- Să aflăm ce fac copiii noștri în timpul lor liber. Să-i influențăm în alegerea filmelor, a programelor TV și a casetelor video. Dacă sunt pe Internet, să știm ce fac. Să-i ajutăm să conștientizeze importanța distracțiilor în general.
- Să încurajăm activitățile școlare meritore. Să cunoaștem ce studiază copiii noștri. Să-i ajutăm la teme. Să-i ajutăm să-și dea seama de importanța educației și a pregătirii pentru a fi angajați în serviciu și pentru a deveni independenți.
- Tineri fete: Să participați la Societatea de Alinare când ați împlinit vârsta de 18 ani. Poate unele dintre dumneavoastră vă împotriviți acestei tranziții. Să nu vă temeți că nu vă veți găsi locul acolo. Tineretele mele surori, nu este cazul. Sunt multe lucruri pentru dumneavoastră în Societatea de Alinare. Acest lucru poate fi o binecuvântare pentru dumneavoastră de-a lungul vieții.
- Tineri băieți: Să cinstiți Preoția Aaronică. Ea este preoția care vă pregătește pentru Preoția lui Melhisedec. Să fiți activi la cvorumurile vârstnicilor, atunci când sunteți rânduiești la Preoția lui Melhisedec. Frăția, îndrumările cvorumului și ocaziile de a sluji pe alții vă vor binecuvânta pe dumneavoastră și familia dumneavoastră de-a lungul vieții.

Să urmăm exemplul de iubire al Domnului

Fiecare familie poate fi întărită într-un anume fel, dacă Spiritul Domnului este adus în căminul nostru și noi propovăduim conform exemplului Său.

- Acționați cu credință; nu acționați cu teamă. Când adolescenții noștri încep să pună la încercare valorile familiei, părinții trebuie să se adreseze Domnului pentru îndrumare în ceea ce privește nevoile specifice ale fiecărui membru al familiei. Acum este momentul pentru mai multă dragoste și sprijin, de a pune mai mult accentul pe învățăturile despre cum se fac alegerile. Este înspăimântător să lăsăm copiii noștri să învețe din greșelile pe care le pot face, dar dorința lor de a alege calea Domnului și valorile familiei este mai mare atunci când alegerea vine din interiorul lor, decât când încercăm noi să le impunem aceste valori. Calea Domnului de iubire și acceptare este mai bună decât calea Satanei de forță și constrângere, în special în creșterea adolescenților.
- Amintiți-vă de cuvintele profetului Joseph Smith: „Nimic nu este mai potrivit pentru a determina oamenii să se lepede de păcat decât faptul de a-i lua de mână și de a veghea asupra lor cu blândețe. Când persoanele manifestă bunătate și iubire față de mine, fie și în cel mai mic grad, o, ce putere are asupra minții mele, în timp ce opusul are tendința de a aduna toate sentimentele dezagreabile și de a mă deprima“ (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, selecții de Joseph Fielding Smith [1976], pag. 240).

Copiii care o apucă pe un drum greșit se vor întoarce

- După ce am făcut tot posibilul, s-ar putea să fim disperați că unii dintre copiii noștri deviază de la calea dreptății și atunci cuvintele lui Orson F. Whitney ne pot alina: „Deși este posibil ca unele dintre oi să se rătăcească, ochiul Păstorului le veghează și, mai devreme sau mai târziu, ele vor simți că mâinile Providenței Divine ajung la ele și le trag înapoi la turmă. Fie în această viață, fie în viața viitoare, ele se vor întoarce. Ele vor trebui să plătească pentru păcate conform dreptății; vor suferi pentru păcatele lor și este posibil să meargă pe o cale spinoasă, dar dacă aceasta îi va duce, ca pe un fiu risipitor plin de pocăință, către inima și căminul unui tată iubitor și iertător, dureroasa experiență nu va fi fost în zadar. Rugați-vă pentru copiii dumneavoastră iresponsabili și neascultători, țineți-vă aproape de ei cu credința dumneavoastră. Continuați să sperați, până când veți dobândi salvarea lui Dumnezeu“ (citată din Joseph Smith, raport la conferința din apr. 1929, pag. 110).

Adulții necăsătoriți și rudele pot ajuta la întărirea familiilor

- Ce faceți dacă sunteți necăsătorit sau necăsătorită sau dacă nu ați fost binecuvântați cu copii? Trebuie să vă preocupe sfaturile referitoare la familie? Da. Este ceva ce cu toții avem nevoie să învățăm în această viață pământească. Membrii adulți necăsătoriți pot oferi un anumit fel de tărie familiei, devenind o sursă extraordinară de sprijin, acceptare și dragoste pentru familiile lor și pentru familiile celor din jurul lor.
- Mulți membri adulți din familia lărgită fac multe acțiuni părintești în felul lor corect. Bunicii, mătușile și unchii, frații și surorile, nepoatele și nepoții, verii și verișoarele, precum și alți membri ai familiei pot avea o mare influență asupra familiei. Doresc să-mi exprim aprecierea față de cei din familia mea lărgită care m-au îndrumat prin exemplul și mărturia lor. Câteodată, membrii familiei lărgite pot spune lucruri pe care părinții nu le pot spune fără să dea naștere la o ceartă. După o îndelungată discuție sinceră cu mama ei, o tânără a spus: „Ar fi îngrozitor să vă spun ție și tatei că am făcut ceva rău. Dar ar fi și mai rău să-i spun mătușii Susan. N-aș putea s-o dezamăgesc“.

Nu sunt familii perfecte

Știind că suntem în viața pământească pentru a învăța și pentru a ne dezvolta credința, trebuie să înțelegem că trebuie să fie o opoziție în toate lucrurile. În timpul unui consiliu de familie din propriul meu cămin, soția a spus: „Dacă ai impresia că cineva are o familie perfectă, înseamnă că n-o cunoști destul de bine“.

Să faceți ordine în casă și în familie

Dragi frați și surori, ca părinți, permiteți-ne să atragem atenția asupra avertismentului, chiar a mustrării, date de Domnul lui Joseph Smith și conducătorilor Bisericii în 1833: „pune-ți în ordine casa ta“ (D&L 93:43). „V-am poruncit să vă creșteți copiii în lumină și în adevăr“ (D&L 93:40). „Să pună în ordine familia sa și să vadă ca ea să fie mai sânguinoasă și preocupată acasă și să se roage totdeauna, sau ea va fi mutată din locul ei“ (D&L 93:50).

Profeții din zilele noastre au dat o povață și un avertisment similar părinților de a-și pune ordine în familie. Putem fi binecuvântați cu inspirație și iubire pentru a înfrunța cu credință opoziția în propriile noastre familii. Atunci vom cunoaște că avem încercări pentru a ne apropia mai mult față de Domnul și unul față de celălalt. Să ascultăm de glasul profetului și să punem ordine în propriile noastre cămine (vezi D&L 93:41–49). Familia este întărită pe măsură ce ne

apropiem de Domnul și fiecare membru al familiei este întărit pe măsură ce ne înălțăm, ne întărim, ne iubim și ne îngrijim unul de celălalt. „Înalță-mă și te voi înălța și împreună ne vom ridica“ (proverb quaker).

Fie ca noi să fim în stare să urăm bun-venit Spiritului Domnului și să-L păstrăm în căminele noastre pentru a ne întări familiile. Mă rog ca fiecare

membru al familiei noastre să poată rămâne pe „calea strâmtă și îngustă care duce la viața veșnică“ (2 Nefi 31:18).

Din cuvântul adresat de elder Hales la conferința generală a Bisericii din aprilie 1999 (vezi Conference Report, apr. 1999, pag. 39–44; sau *Ensign*, mai 1999, pag. 32–34).

SĂ PREDĂM COPIILOR PRINCIPIILE EVANGHELIEI

14

PARTEA 2

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau mai multe din următoarele sugestii:

- Împreună cu familia, planificați o activitate în care vă veți sluji reciproc.
- Faceți o treabă în gospodărie cu unul dintre copiii dumneavoastră sau cu un nepot, o nepoată sau cu alt copil din familia dumneavoastră. Vorbiți cu copilul în timp ce lucrați. Profitați de ocaziile de predare fără a fi critici față de eforturile copilului de a vă ajuta.
- Citiți următoarele secțiuni din broșura *Pentru întărirea tineretului* (34285): „Divertismentul și Mass-media“ (pag. 17–19), „Muzica și dansul“ (pag. 20–21) și „Puritate sexuală“ (pag. 26–28). După ce ați revăzut acest material, hotărâți care dintre copiii dumneavoastră ar beneficia dacă ați citi și ați discuta împreună despre acest material.

MATERIAL DE CITIT

Studiați următorul articol: Dacă sunteți căsătoriți, citiți și discutați cu soțul sau soția despre acest articol.

ÎNVĂȚAȚI-VĂ COPIII

Președintele Boyd K. Packer
Președinte în exercițiu al Cvorumului celor
Doisprezece Apostoli

Numărul de oameni adunați aici și în alte părți dovedesc setea de nestăvilire după adevăr care este printre membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Pe când mă rugam ca să aflu despre ce să vorbesc ca să vă fie cât mai de folos, m-am gândit că în trei săptămâni voi împlini 75 de ani și voi trece în ceea am ales să numesc *vârsta medie superioară*.

Am fost învățător mai mult de 50 de ani. Cu siguranță că am învățat ceva care să vă fie de ajutor.

Am învățat acest lucru din experiență: Viața ne va învăța unele lucruri pe care nu credeam că vrem să le cunoaștem. Aceste lecții dure pot fi dintre cele mai valoroase.

Am aflat și altceva despre învățătură în drumul meu către *vârsta medie superioară*. Gândiți-vă la această conversație dintre un doctor și un pacient:

Doctorul: „Cu ce vă pot ajuta? Ce vi se pare că este în neregulă?“

Pacientul: „E vorba de memoria mea, domnule doctor. Citesc ceva și nu-mi pot aminti. Nu pot să-mi amintesc de ce intru într-o cameră. Nu pot să-mi amintesc unde pun lucrurile“.

Doctorul: „Ei bine, spune-mi, de câtă vreme te deranjează acest lucru?“

Pacientul: „De câtă vreme mă deranjează care lucru?“

Și dacă acest lucru v-a amuzat, ori sunteți sub 60 de ani, ori râdeți de dumneavoastră.

Învățarea copiilor când sunt mici

Pe măsură ce îmbătrâniți, nu puteți învăța, memora sau studia la fel ca la tinerețe. Oare nu din acest motiv profetul Alma a dat acest sfat: „Învăță înțelepciune în tinerețea ta; da, învață în tinerețea ta să ții poruncile lui Dumnezeu“¹

Pentru mine este din ce în ce mai greu să memorez scripturi și versuri din poezii. În tinerețe, puteam repeta o dată sau de două ori și îmi aminteam. Dacă spuneam acel lucru de multe ori, în special dacă îl notam, mi se înregistra în minte pentru totdeauna.

Tinerețea este timpul pentru a învăța cu ușurință. De aceea, învățătorii copiilor și tinerilor au fost aleși cu grijă de conducătorii Bisericii încă de la începuturile ei.

Este extrem de important să propovăduiți Evanghelia și să dați lecții de viață copiilor și tineretului.

Domnul le dă părinților în primul rând această responsabilitate și îi avertizează:

„Dacă sunt părinți care au copii în Sion... Care nu îi învață, când au opt ani, să înțeleagă doctrina

pocăinței, a credinței în Hristos, Fiul Dumnezeuului cel Viu, și a botezului și a darului Duhului Sfânt prin așezarea mâinilor, păcatul va fi asupra capetelor părinților².

Scopul principal al acestei Biserici este să-i învețe pe tineri: întâi acasă și apoi la Biserică.

Înmagazinarea de cunoștințe

Un alt lucru pe care l-am învățat are de-a face cu aducerea aminte a ceea ce am învățat când am fost tineri. Cunoștințele înmagazinate în mințile tinere pot aștepta mulți ani momentul în care este nevoie de ele.

Permiteți-mi să dau un exemplu. Sunt foarte preocupat de tendința membrilor de a trece cu vederea sfatul episcopului sau în cealaltă extremă, să devină dependent de acesta.

M-am hotărât să vorbesc la conferința generală despre episcop.

M-am pregătit rugându-mă și mi-a venit în minte o conversație de acum 50 de ani. Era potrivită nevoii mele de învățător – se potrivea perfect. Citez acum acea conversație așa cum am făcut și la conferința generală:

„Cu ani în urmă, am slujit într-un înalt consiliu de țară împreună cu Emery Wight. De 10 ani, Emery slujise ca episcop în episcopia Harper de la țară. Soția lui, Lucille, devenise președinta Societății noastre de Alinare la nivel de țară.

Lucille mi-a spus că într-o dimineață de primăvară, un vecin a venit la ușa ei și a întrebat de Emery. Ea i-a spus că el era la arat. Atunci vecinul a vorbit foarte îngrijorat. Mai devreme în acea dimineață, el trecuse pe câmp și observase atelajul de cai a lui Emery stând pe o brazdă pe jumătate terminată, cu frâiele peste plug. Emery nu putea fi văzut. Vecinul nu a dat atenție la asta până când mai târziu, el a trecut din nou pe câmp și atelajul nu se deplasase. El s-a cățărat pe gard și s-a dus pe câmp la cai. Emery nu era de găsit nicăieri. El s-a grăbit să ajungă acasă să verifice situația cu Lucille.

Lucille i-a răspuns calm: „O, nu vă alarmați. Fără îndoială, cineva are probleme și a venit să-l ia pe episcop’.

Imaginea atelajului de cai stând pe câmp simbolizează cât de dedicați sunt episcopii Bisericii și cât de apropiați de ei sunt consilierii lor. Fiecare episcop și fiecare consilier, figurativ vorbind, își lasă atelajul să rămână pe brazda pe jumătate terminată când cineva are nevoie de ajutor³.

Nu mai folosisem niciodată acea experiență într-o cuvântare – niciodată nu m-am gândit la ea.

Am vrut s-o fixez în minte înainte de a vorbi la conferință, așa că am localizat o fiică lui Emery

Wight. Ea a fost de acord să se întâlnească cu mine la casa lor veche și să-mi arate câmpul pe care tatăl ei l-a arat în acea zi.

Unul dintre fiii mei m-a condus acolo într-o duminică, dis-de-diminează. El a făcut câteva fotografii.

Era o dimineață frumoasă de primăvară. Câmpul era proaspăt arat, la fel cum fusese cu mulți ani în urmă. Pescărușii ciuguleau în pământul proaspăt răsturnat.

Acea revenire a amintirilor rapid în memorie, așa cum a fost amintirea acelei conversații, nu este un lucru neobișnuit pentru mine. Ea afirmă din nou adevărul din scriptura, pe care am memorat-o, din întâmplare, în tinerețe:

„Nu vă îngrijați mai dinainte cu privire la ceea ce veți vorbi; dar, păstrați continuu în inima voastră ca pe o comoară, cuvintele vieții și vă va fi dată chiar în ceasul acela partea care trebuie atribuită fiecărui om⁴.

Apoi, urmează o promisiune pentru cei care prețuiesc cunoștințele:

„Și acolo unde vă primește pe voi, Eu, de asemenea, voi fi, pentru că Eu voi merge în fața voastră. Voi fi la dreapta voastră și la stânga voastră și Spiritul Meu va fi în inima voastră și îngerii Mei în jurul vostru pentru a vă susține⁵.

A fost o lecție bună pentru mine, dar lecția mea nu s-a încheiat acolo.

În tinerețe, am pictat și am sculptat în lemn. În mare măsură am fost un autodidact. În timp ce copiii creșteau, mi-am devotat timpul să-i învăț lucruri pe care le învățasem despre viață și despre sculptat și pictat când eram copil.

După ce ei au crescut, am continuat sculptatul în lemn ca un mijloc de relaxare. Am sculptat păsări și mi-am petrecut multe ore la o sculptură. Când eram întrebat: „Câte ore ți-a luat să sculptezi asta?“. Răspundeam mereu: „Nu știu. Dacă aș afla, aș renunța“.

În timpul acelor ore lucrând cu mâinile, am cugețat la minunățiile creației și inspirația îmi venea din abundență. În timp ce modelam lemnul, îmi modelam discursurile.

Sculptatul era odihnitor pentru mine. Câteodată, când eram cam stresat și irascibil, soția mea îmi spunea: „Ei, mai bine te-ai apuca de o altă sculptură“.

Presupun că dacă memoria *vârstei mele medii superioare* s-ar ascuți un pic, aș putea indica una dintre acele sculpturi și v-aș spune ce cuvântare reprezintă. Am învățat că în acele momente de liniște puteam face două lucruri deodată.

Culegerea roadelor datorate învățaturii

Nu mai sunt în stare să fac astfel de sculpturi. Lucrul acesta este acum prea delicat pentru mine care am ochelari trifocali, iar articulațiile încheieturilor sunt anchilozate puțin din cauza unei poliomielite din copilărie. În plus, presiunea crescândă a chemării mele îmi limitează timpul pe care îl pot devota atât sculpturii, cât și pregătirii discursurilor mele.

Abilitatea de a sculpta am pierdut-o în mare măsură, dar ea continuă prin copiii noștri. I-am învățat când erau tineri.

Imagina a celui atelaj stând pe câmp mi-a rămas întipărită în minte. M-am gândit că poate aș putea să fac o pictură a atelajului episcopului stând pe câmp cu frâiele puse pe plug.

Am ezitat pentru că trecuseră nouă ani de când făcusem un tablou. Doi prieteni cu talent și inspirație neobișnuite s-au oferit să mă ajute să pictez atelajul episcopului și deoarece în luna iulie am avut o pauză de călătorii, am început.

Am învățat multe de la acei doi prieteni și într-un mod real ei sunt în tabloul meu. Dar am primit mai mult ajutor de la fiii mei. Un fiu a făcut fotografiile ale câmpului arat, pentru că întotdeauna încerc să fiu foarte precis când descriu ceva în *lemn*, pe *pânză* sau *în cuvinte*.

Aceasta este o altă lecție. Aș putea prelua ceva de la copiii noștri, ceea ce au învățat când erau tineri.

Celălalt fiu s-a hotărât să facă o sculptură a atelajului episcopului pentru a fi turnată în bronz, ca să fie alături de pictura mea. Am petrecut multe ore valoroase, ajutându-ne unul pe celălalt.

El a luat din grajdul nostru un harnașament care atârna acolo neatins de peste 50 de ani. L-a șters de praf și l-a adus acasă. A pus harnașamentul pe un cal de călărie foarte cuminte. Acesta a stat liniștit în timp ce i s-a aranjat harnașamentul în ordinea adecvată, precum și în timpul efectuării detaliate a schițelor.

Vecinul lui strânsese niște pluguri vechi. Printre ele era un plug de o vechime corespunzătoare pe care l-a schițat, de asemenea.

Și astfel, s-a întors ceea ce dădusem acelor fii în tinerețe. Așa cum s-a întâmplat și cu ceilalți copii ai noștri, ei au progresat în ceea ce noi ca părinți i-am învățat când erau foarte tineri. Și dacă ni se prelungește zilele pe pământ, va veni a doua recoltă – nepoții noștri – și poate și o a treia.

Redeșteptarea talentelor latente

Am mai învățat ceva. Odată, mai de mult, pictasem un tablou inspirat de comentariile pe care le auzisem când eram copil. Reprezenta Willard Peaks (Vârfurile Willard). Auzisem pe oamenii bătrâni referindu-se la ele ca la *Președinția*. Aceste trei uriașe vârfuri masive, profilate pe fundalul cerului simbolizau conducătorii Bisericii.

Acest lucru s-a întâmplat cu nouă ani în urmă. Fiul meu mă dusese la Willard, Utah și fotografiase vârfurile. Am mai revenit și a doua oară când erau mai multe umbre și un contrast mai mare.

După acei ani, a trebuit să trezesc în mine ceea ce lăsasem să dormiteze. La început, a fost o luptă teribilă. Am amenințat de mai multe ori că renunț. Unul dintre prietenii mei m-a îndemnat spunându-mi: „Mergi înainte! Sunt destui cei care rămân în urmă”.

Nu am renunțat, pur și simplu, pentru că soția mea nu m-a lăsat să fac acest lucru. Acum, mă bucur că n-am făcut-o. Poate, că acum, datorită faptului că am revenit, voi face o altă pictură în viitor – cine știe.

Presupun că încercarea de a reveni la pictură nu este diferită de situația în care cineva inactiv în Biserică de mulți ani, se hotărăște să se întoarcă la turmă. Este perioada aceea de luptă pentru a avea sentimentul că ceea ce a rămas latent nu s-a pierdut cu adevărat. Și este de ajutor să ai unul sau doi prieteni.

Acesta este un alt principiu al învățării – primim lecții din experiențe obișnuite de viață.

Pictura aceea a *Atelajului episcopului* va fi în curând terminată. Sculptura fiului meu este la turnătorie în stadiul de turnare în bronz.

Sculptura lui, pentru că veni vorba, este mult mai bună decât pictura mea. Așa și trebuie să fie. Degetele și mintea sa tânără răspund mult mai repede decât ale mele.

Pe măsură ce înaintăm spre *vârsta medie superioară*, învățăm că oasele bătrâne nu se îndoaie cu ușurință, articulațiile bătrâne nu se mișcă așa de repede. Nu este ușor să-ți legi pantofii, odată ce ai trecut de vârsta de 60 de ani – atunci se fac podele mai joase.

Din nou vine lecția aceea: „Învață înțelepciune în tinerețea ta; da, învață în tinerețea ta să-ți poruncile lui Dumnezeu”⁶.

„Slava lui Dumnezeu este inteligența sau, cu alte cuvinte, lumina și adevărul”⁷.

„V-am poruncit să vă creșteți copiii în lumină și în adevăr”⁸.

Darul ceresc al Duhului Sfânt este conferit copiilor când au doar opt ani.

„Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu“⁹.

Observați cuvintele *învăța* și *aduce aminte*.

A învăța copiii aduce cu sine propria răsplată. Nu ați învățat deja că atunci când propovăduiți învățați mai mult decât învața copiii?

Învățarea din amintirile spirituale

Este o diferență între a acumula cunoștințe lumești și a acumula cunoștințe spirituale. Studenții învață acest lucru în ziua de examen. Este extrem de greu să-ți amintești ceva ce nu ai învățat mai întâi.

Acest lucru este adevărat în privința cunoștințelor trecătoare, dar din punct de vedere spiritual, putem readuce în memorie ceea ce a fost înainte de naștere. Putem dezvolta o sensibilitate la lucrurile care nu au fost înțelese când eram mai tineri.

Poetul Wordsworth a intuit ceva despre viața premuritoare când a scris:

*Nașterea noastră e doar un somn și o uitare:
Sufletul care se ridică cu noi, Steaua vieții noastre,
Își are în altă parte locul,
Și vine de departe:
Nu într-o totală uitare,
Și nu într-o totală lipsă de apărare,
Ci pe nori ai gloriei trecători
De la Dumnezeu venim, Casa noastră eternă cinstim*¹⁰.

Am extras aceste versuri din memorie, acolo unde le-am înmagazinat în timpul orei de literatură engleză, din anii de liceu.

Cele mai importante lecții vin din evenimentele obișnuite ale vieții.

Unii așteaptă experiențe spirituale ieșite din comun pentru a le confirma mărturia lor. Nu se întâmplă astfel. Imboldurile liniștite și impresiile din lucrurile obișnuite ne dau siguranța identității noastre drept copii ai lui Dumnezeu. Avem mult mai multe binecuvântări decât merităm ca să mai căutăm semne și evenimente minunate, pentru că nu suntem decât „un abur, care se arată puținel“¹¹.

Suntem copiii lui Dumnezeu, pentru că am trăit cu El în existența premuritoare. Din când în când, perdeaua se desparte. Prin ea ne apare înțelegerea a cine suntem și a locului nostru în schema veșnică a lucrurilor. Numiți acest lucru memorie sau percepție spirituală, este una dintre mărturiile că Evanghelia

lui Isus Hristos este adevărată. Astfel de revelații vin atunci când noi propovăduim.

Odată, l-am auzit pe președintele Marion G. Romney (1897–1988) zicând: „Întotdeauna știu când vorbesc sub influența Duhului Sfânt, pentru că întotdeauna învăț ceva din ceea ce am spus“.

Domnul le-a spus vârstnicilor:

„Voi nu sunteți trimiși pentru a fi instruiți, ci pentru a-i învăța pe copiii oamenilor lucrurile pe care Eu le-am pus în mâinile voastre prin puterea Spiritului Meu;

Și voi trebuie să fiți învățați de sus. Sfințiți-vă voi înșivă și veți fi înzestrați cu putere, pentru ca să puteți da chiar așa cum am spus“¹².

Chiar atunci când recolta de convertiți este slabă pentru misionari, o putere spirituală vine asupra lor și asupra Bisericii, pentru că ei învață din propovăduirea lor.

Președintele cvorumului diaconilor trebuie să facă parte din consiliu și să-i învețe pe diaconi¹³. Președintele cvorumului vârstnicilor trebuie să-i învețe pe membrii cvorumului în conformitate cu legămintele¹⁴.

Pavel i-a spus lui Timotei: „Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții“¹⁵.

El a explicat în puține cuvinte cum procesul de propovăduire devine o răsplată pentru sine:

„Tu deci, care înveți pe alții, pe tine însuși nu te înveți? Tu, care propovăduiești: ‚Să nu furi, furi?

Tu care zici: ‚Să nu preacurvești‘, preacurvești?“¹⁶.

Să înveți cu tragere de inimă

Zilele trecute, am primit o scrisoare de scuze, așa cum primesc cu diferite ocazii. A venit de la cineva necunoscut. Această scrisoare îmi spunea cât de jignit și supărat fusese pe mine acel membru timp de o mare perioadă de timp din cauza unei cuvântări ținute de mine. Scrisoarea era o cerere de iertare.

Eu iert repede. Sunt doar un intermediar, atât atunci când țin o cuvântare, cât și când dau iertare.

Scripturile conțin multe referințe care dezvăluie cât de „greu“¹⁷ de suportat au fost învățăturile profeților și apostolilor pentru evrei și pentru nefiți. Este ușor să te împotrivești învățăturii și să te simți jignit de învățător. Cu acest gen de lucruri s-au confruntat profeții și apostolii de la început.

Una din fericiri ne învață:

„Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oame-
nii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul
de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!

Bucurați-vă și veseliți-vă, Pentru că răsplata voas-
tră este mare în ceruri; căci tot așa au prigonit pe
proorocii care au fost înainte de voi”¹⁸.

De obicei aceste scrisori de cerere a iertării spun:
„Nu am putut înțelege de ce ați simțit nevoia să mă
faceți să mă simt atât de stingherit și de vinovat”.
Apoi, din lupta interioară iese o intuiție, o inspirație,
o înțelegere a cauzelor și efectelor. În cele din urmă,
ajung să-și dea seama și să înțeleagă de ce
Evanghelia este așa cum este.

Menționez pe unul dintre acești câțiva membri.
O soră poate ajunge, în sfârșit, să-și dea seama de ce
noi accentuăm importanța ca mamele să stea acasă
cu copiii lor. Ea înțelege că nici un serviciu nu ega-
lează șlefuirea înălțătoare care vine din munca
mamei care nu este egoistă. Ea nu trebuie să renunțe
nici la rafinamentele intelectuale, nici la cele cultu-
rale sau sociale. Aceste lucruri își au rostul lor – la
timpul lor – pentru că ele participă la virtutea nepie-
ritoare care vine din învățarea copiilor.

Nici o învățătură nu egalează, nu este răsplătită
spiritual mai mult și nici nu este mai înălțătoare
decât cea a unei mame care își învață copiii. O
mamă se poate simți nelalocul ei în studiul scripturi-
lor pentru că este ocupată cu învățarea familiei ei. Ea
nu va primi însă o răsplată mai mică.

Președintele Grant Bangerter a avut o conversație
despre doctrină cu președintele Joseph Fielding
Smith, care făcea un circuit în misiunea lui din
Brazilia. Sora Bangerter a ascultat și la urmă a spus:
„Domnule președinte Smith, am crescut copii și nu
am avut timp să devin un as în scripturi ca el. Voi
ajunge în împărăția celestială cu Grant?”

Președintele Smith a cugetat cu seriozitate o clipă
și apoi a spus: „Ei bine, poate, dacă îi faci o plăcintă”.

Un bărbat va fi foarte presat să egaleze măsura rafi-
namentului spiritual care se adună firesc la soția sa
atunci când aceasta își învață copiii. Și dacă el înțelege
Evanghelia cât de cât, știe că el nu poate fi exaltat fără
ea¹⁹. Speranța lui cea mai bună este să conducă ca un
partener atent, responsabil de învățarea copiilor lor.

Binecuvântările învățătorilor

Acum, gândiți-vă la această promisiune:

„Propovăduiți cu sârguință și harul Meu va fi cu
voi ca să puteți fi instruiți mult mai bine în teorie, în

principii, în doctrină, în legea Evangheliei, în toate
lucrurile care aparțin împărăției lui Dumnezeu, pe
care este necesar [ca voi mame și tați] să le
înțelegeți”²⁰.

Observați că promisiunea este mai mult pentru
învățător, decât pentru student.

„Propovăduiți cu sârguință și harul Meu va fi cu voi
[cei care vă învățați copiii sau care predați la Societatea
Primară, la Școala de duminică, la Tinerile Fete și
Tinerii Băieți la preoție, la seminar, la Societatea de
Alinare]”, ca să puteți ajunge să cunoașteți:

„Despre lucruri care sunt atât în cer, cât și pe
pământ și sub pământ; lucruri care au fost, lucruri
care sunt, lucruri care trebuie să se întâmple curând;
lucruri care sunt acasă, lucruri care sunt în străină-
tate; războaie și nedumeriri ale națiunilor și judecă-
țile care sunt în țară; și, de asemenea, o cunoaștere a
țărilor și a împărățiilor –

Pentru ca să fiți pregătiți în toate lucrurile când vă
voi trimite, din nou, să vă îndepliniți cu credință și
sârguință chemarea în care v-am chemat și misiunea
pe care v-am încredințat-o”²¹.

Pavel a profetizat tânărului Timotei: „Să știi că în
zilele din urmă vor fi vremuri grele”²². El a spus: „Dar
oameni răi și înșelători vor merge din rău în mai rău,
vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși”²³.

Dar încă mai putem fi în siguranță. Siguranța
noastră este în învățarea copiilor:

„Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze:
și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea”²⁴.

Pavel l-a sfătuit pe Timotei:

„Tu să rămâi în lucrurile, pe care le-ai învățat și de
care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai
învățat:

Din *pruncie cunoști sfintele scripturi*, care pot să-ți
dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin cre-
dința în Hristos Isus”²⁵.

Aceasta este Biserica lui Isus Hristos. Este Biserica
Lui. El este Exemplul nostru, Mântuitorul nostru.
Nouă ni se poruncește să fim „cum El Însuși este”²⁶.

El a fost Învățătorul copiilor. El a poruncit ucenici-
lor Săi la Ierusalim: „Lăsați copilașii să vină la Mine și
nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei”²⁷.

În relatarea despre Salvator slujind printre nefiți,
poate, putem pătrunde mai adânc în sufletul Lui
decât în oricare alt loc din scripturi:

„Și s-a întâmplat că El le-a poruncit să fie aduși
pruncii lor.

Iar ei și-au adus pruncii și i-au așezat jos pe pământ în jurul Lui și Isus a stat în mijloc; și mulțimea s-a dat deoparte până când toți au fost aduși la El...

„... El a plâns, iar mulțimea a depus mărturie despre aceasta, iar El i-a luat pe pruncii lor, unul câte unul, și i-a binecuvântat și S-a rugat Tatălui pentru ei.

Și atunci când El a făcut aceasta, El iarăși a plâns;

Și a spus mulțimii, zicându-le: Iată-i pe cei mici ai voștri.

Și cum ei s-au uitat ca să vadă, ei și-au aruncat ochii către cer și au văzut cerul deschizându-se și au văzut îngeri pogorându-se din cer ca și cum ar fi fost

în mijlocul focului; și ei au coborât și i-au înconjurat pe cei mici și erau înconjurați de foc; iar îngerii le-au slujit lor.

Iar mulțimea a văzut și a auzit și a depus mărturie; și ei știu că mărturia lor este adevărată, căci ei toți au văzut și au auzit²⁸.

Știu că această cronică este adevărată. Depun mărturie despre El și vă binecuvântează pe toți cei care vă învățați copiii în numele Lui.

Din cuvântul adresat la o slujbă de devoțiune la Universitatea Brigham Young cu ocazia „Săptămânii Educației“ din 17 august 1999 (vezi *Ensign*, febr. 2000, pag. 10–17).

NOTE

1. Alma 37:35.
2. Doctrină și legăminte 68:25.
3. „The Bishop and His Counselors“, *Ensign*, mai 1999, pag. 57.
4. Doctrină și legăminte 84:85.
5. Doctrină și legăminte 84:88.
6. Alma 37:35.
7. Doctrină și legăminte 93:36.
8. Doctrină și legăminte 93:40.
9. Ioan 14:26; s-a adăugat sublinierea.
10. „Ode: Intimations of Immortality“, strofa 5.
11. Epistola sobornicească a lui Iacov 4:14.
12. Doctrină și legăminte 43:15–16.
13. Vezi Doctrină și legăminte 107:85.
14. Vezi Doctrină și legăminte 107:89.
15. 2 Timotei 2:2.
16. Romani 2:21–22; s-a adăugat sublinierea.
17. Vezi Ioan 6:60; 1 Nefi 16:2; 2 Nefi 9:40; Helaman 14:10.
18. Matei 5:11–12; vezi, de asemenea, Luca 21:12; Ioan 15:20; 3 Nefi 12:12.
19. Vezi Doctrină și legăminte 131:1–4, 132: 19–21.
20. Doctrină și legăminte 88:78; subliniere adăugată.
21. Doctrină și legăminte 88:79–80.
22. 2 Timotei 3:1.
23. 2 Timotei 3:13.
24. Proverbele 22:6.
25. 2 Timotei 3:14–15; subliniere adăugată.
26. 1 Ioan 3:7.
27. Matei 19:14.
28. 3 Nefi 17:11–12, 21–25.

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau ambele sugestii:

- În materialul de citit de mai jos, elder M. Russell Ballard ne dă patru sugestii pentru a ne ajuta „să zidim o fortăreață de credință în căminele noastre și... să pregătim tinerii noștri să fie curați, caști și puri, pe deplin demni să intre în templu“.
- Revedeți sugestiile lui și faceți anumite planuri să urmați aceste sugestii în căminul dumneavoastră.
- Gândiți-vă la deciziile cu care fiecare copil din familie s-ar putea confrunta la școală și în alte ocazii. Nu pierdeți din vedere ce puteți face pentru a pregăti fiecare copil să ia decizii corecte.

MATERIAL DE CITIT

Studiați articolul de mai jos: Dacă sunteți căsătoriți, citiți și discutați cu soțul sau soția despre acest articol.

CA O FLACĂRĂ DE NESTINS

Elder M. Russell Ballard
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Bucuria căsătoriei în templu

Din când în când, am privilegiul de a oficia în templu când doi tineri demni se căsătoresc și se pecetluiesc în casa Domnului. Întotdeauna, aceste momente sunt deosebite pentru familie și prieteni. În acest timp, sentimentul cald, de satisfacție este un amestec de fericire lumească și bucurie eternă perceput în ochii plini de lacrimi ai mamelor care s-au rugat din toată inima pentru această zi. Se poate vedea și în ochii taților care, pentru prima dată de luni de zile, se gândesc și la altceva decât cum să achite toate cheltuielile. Dar cel mai mult se vede în ochii miresei și ai ginerelui virtuoși care au trăit cu adevărat conform învățăturilor Evangheliei, rezistând ispitelor lumești. Este un sentiment special de netăgăduit, rezervat celor care au rămas curați, puri și caști.

Standardele moralității sunt categorice

Prea mulți dintre tinerele și tinerii noștri au cedat la presiunile impuse de o lume saturată de mesaje rele și comportament imoral. Satana duce o luptă incorectă pentru câștigarea de suflete tinere și bătrâne, de asemenea, și numărul celor pierduți este în creștere. Standardele lumii s-au schimbat precum nisipul spulberat de vânt în deșert. Ceea ce a fost, odată, de neuzit sau de neconceput este acum obișnuit. Perspectiva lumii a fost atât de dramatic modificată, încât cei care aleg să adere la standardele tradiționale ale moralității sunt considerați ciudați,

ca și când ei ar trebui să-și justifice dorința de a păstra poruncile lui Dumnezeu.

Dar un lucru este sigur: poruncile nu s-au schimbat. Să nu ne înșelăm în această privință. Ce-i corect este încă corect. Ce-i rău este încă rău, indiferent cât de ingenios este ascuns sub haina corectitudinii respectabile sau politice. Credem în castitatea dinaintea căsătoriei și în totala fidelitate după căsătorie. Acest standard este un standard absolut al adevărului. Nu este supus sondajelor opiniei publice, nici nu este în funcție de situații sau circumstanțe. Nu este cazul să fie dezbătut, precum nici alte standarde din Evanghelie.

Să zidim o fortăreață de credință în cămin

Dar este o nevoie disperată de părinți, conducători și învățători pentru a-i ajuta pe tineri să învețe să înțeleagă, să iubească, să prețuiască și să trăiască în conformitate cu standardele Evangheliei. Părinții și tinerii trebuie să stea împreună în apărare împotriva unui adversar deștept și prefăcut. Noi trebuie să fim la fel de destoinici, eficienți și hotărâți în eforturile noastre de a trăi conform Evangheliei, precum este el în eforturile lui de a o distruge, ca și pe noi.

Încercarea ce ne așteaptă este mare. Riscăm sufletele nemuritoare ale celor pe care îi iubim. Permiteți-mi să vă sugerez patru modalități prin care să zidim o fortăreață a credinței în căminele noastre și, mai ales, să ajutăm la pregătirea tinerilor noștri să fie curați, caști și puri, pe deplin demni să intre în templu.

Propovăduiți Evanghelia copiilor

În primul rând sunt enunțurile din Evanghelie. Cel mai important enunț, schimbător de viață, pe

care îl dețin este cunoașterea că noi suntem cu adevărat copiii lui Dumnezeu, Tatăl nostru Veșnic. Acest lucru nu este numai corect din punct de vedere doctrinal, ci și vital din punct de vedere spiritual. În rugăciunea Sa puternică, Salvatorul a spus: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17:3). Să-L cunoaștem pe Tatăl Ceresc și să înțelegem relația noastră cu El ca Tatăl nostru și Dumnezeul nostru înseamnă să descoperim sensul acestei vieți și speranța în viața care va veni. Familiile noastre au nevoie să cunoască că El este real, că de fapt, noi suntem fiii și fiicele Lui și moștenitorii a tot ce El are acum și în veci. Ancorați în această cunoaștere, membrii familiei vor fi mai puțin predispuși să caute distracții diavolești și vor fi mai predispuși să caute pe Dumnezeu și să trăiască (vezi Numeri 21:8).

Trăiți conform legământului și nu interesului

Cumva, trebuie să picurăm în inimile noastre mărturia puternică despre Evanghelia lui Isus Hristos așa cum au făcut strămoșii noștri, pionierii. Aduceți-vă aminte de Nauvoo care a căzut în septembrie 1846 și de condițiile de nesuportat ale sfinților în taberele amărâte. Când vestea a ajuns la Winter Quarters, Brigham Young i-a chemat imediat pe frați laolaltă. După ce le-a explicat situația și le-a adus aminte de legământul făcut în templul Nauvoo, ca nici unul care dorea să vină, indiferent cât de sărac era, să nu fie lăsat în urmă, el le-a făcut următoarea provocare remarcabilă:

„Acum este timpul să lucrăm“, a spus el. *„Lăsați focul legământului pe care l-ați făcut în Casa Domnului, să ardă în inimile voastre, ca o flacără de nestins“* (To the High Council at Council Point, 27 sept. 1846, Brigham Young Papers, Historical Department Archives, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, pag. 1; s-a adăugat sublierea). În câteva zile, în ciuda condițiilor limitate de la Winter Quarters, multe căruțe au purces la drum spre est pentru a salva pe sfinții din amărâtele tabere de-a lungul fluviului Mississippi.

Cât de des auzim de suferințele și sacrificiile îndurate de acei sfinți și ne întrebăm: Cum au reușit? Ce le-a dat o asemenea putere? O parte din răspuns se află în cuvintele puternice ale președintelui Young. Acei sfinți din zilele din urmă făcuseră un legământ cu Dumnezeu și acele legăminte ardeau în inimile lor ca o flacără de nestins.

Câteodată, suntem tentați să lăsăm viețile noastre să fie conduse mai mult de interese decât de legă-

minte. Nu întotdeauna este convenabil să trăim în conformitate cu standardele Evangheliei și să apărăm adevărul și să mărturisim despre restaurare. De obicei, nu este convenabil să împărtășim Evanghelia cu alții. Nu întotdeauna este convenabil să răspundem la o chemare în Biserică, în special la una care ne pune la încercare abilitățile noastre. Ocaziile de a sluji pe alții în moduri semnificative, așa cum am făcut legăminte că vom face, rareori apar în momente convenabile. Dar nu există putere spirituală în a trăi conform intereselor. Puterea vine atunci când ne ținem legămintele. Când ne uităm la viețile acelor sfinți din vremurile de început, vedem că legămintele lor au constituit forța principală în viețile lor. Exemplul și mărturia lor au fost destul de puternice pentru a-și influența copiii, generație după generație.

Învățați copiii principii morale

Pe măsură ce cresc copiii, ei au nevoie de informații date de părinți într-un mod mai direct și deschis despre ceea ce se cuvine și ceea ce nu se cuvine. Părinții trebuie să-și învețe copiii să evite orice fotografii sau povestiri pornografice. Copiii și tinerii trebuie să știe de la părinți că pornografia de orice fel este o unealtă a diavolului; și dacă cineva cochetează cu ea, aceasta are puterea să provoace dependență, indiferență și chiar distrugerea spiritului uman. Ei trebuie să fie învățați să nu folosească un limbaj vulgar și niciodată să nu ia numele Domnului în deșert. Glumele deochete auzite nu trebuie să fie repetate. Învățați membrii familiei să nu asculte muzică care răscolește simțurile. Vorbiți cu ei deschis despre sex și învățați-i ce spune Evanghelia referitor la castitate. Aceste informații să vină din partea părinților în cămin într-un mod potrivit. Toți membrii familiei trebuie să cunoască regulile și să fie întăriți spiritual astfel încât să le poată ține. Și când se fac greșeli, minunata ispășire a Domnului Isus Hristos trebuie să fie înțeleasă și acceptată, astfel încât prin întreg procesul oarecum dificil de pocăință, să se poată obține iertarea și speranța continuă pentru viitor. Nu trebuie să renunțăm vreodată la căutarea vieții veșnice individuale și a familiei noastre.

Din păcate, prea mulți părinți din zilele noastre au abdicat de la responsabilitatea de a propovădui familiei aceste valori, precum și alte doctrine ale Bisericii, crezând că alții vor face acest lucru: alte persoane de aceeași vârstă, școala, conducătorii și învățătorii Bisericii sau chiar mass-media. În fiecare zi, copiii noștri învață, umplându-și mintea și inima cu experiențe și percepții care influențează profund sistemele personale de valori.

Să ne întărim unul pe celălalt împotriva răului

Frați și surori, trebuie să ne instruim unul pe celălalt și să picurăm o credință mai adâncă în inimi pentru a ne întări și pentru a ține cu curaj poruncile, într-o lume în care răutatea este mereu în creștere. Trebuie să aderăm atât de mult la Evanghelia lui Hristos, încât focul legământului să ardă în inimile noastre ca o flacără de nestins. Și cu acest fel de credință vom face ceea ce este necesar pentru a rămâne devotați și demni.

Comunicați deschis cu copiii

În al doilea rând este comunicarea. Nimic nu este mai important pentru relația dintre membrii familiei decât o comunicare deschisă, onestă. Acest lucru este valabil mai ales pentru părinții care încearcă să-i învețe pe copiii lor principiile Evangheliei și standardele de comportare. Abilitatea de a vă sfătui tinerii – și poate mai important, de a asculta cu atenție problemele lor – este baza pe care se construiește o relație plină de succes. Deseori, ceea ce vedem în ochii lor și ceea ce simțim în inima lor va comunica cu mult mai mult decât ceea ce auzim sau spunem. Un cuvânt pentru voi, copii: Niciodată să nu fiți nepoliticoși cu părinții voștri. Trebuie să învățați, de asemenea, să ascultați, în special, sfaturile mamei și ale tatălui, precum și imboldurile Spiritului. Trebuie să așteptăm și să folosim momentele speciale de învățare care au loc permanent în cadrul relațiilor noastre de familie și trebuie să ne hotărâm acum să ținem seri de familie în fiecare luni seara.

Momente bune de comunicare apar în rugăciunile regulate cu familia și în studiul scripturilor cu familia. Scripturile vor ajuta la definirea valorilor și scopurilor familiei și discutând cu toții despre ele membrii familiei vor fi ajutați să învețe să capete siguranță, putere spirituală și încredere în forțele proprii. Acest lucru necesită timp și astfel, avem nevoie să ne consultăm cu toții despre cât timp se acordă pentru vizionarea programelor TV, pentru filme, casete video, jocuri video, pentru navigarea pe Internet sau pentru alte activități în afara căminului.

Părinții și conducătorii trebuie să intervină

În al treilea rând este intervenția. Este de datoria părinților să intervină atunci când văd că se iau decizii greșite. Acest lucru nu înseamnă că părinții le iau copiilor darul prețios al libertății de alegere. Deoarece libertatea de a alege este un dar de la Dumnezeu, în cele din urmă, alegerea a ceea ce vor face, cum se vor comporta și ce vor crede va fi mereu a lor. Dar ca părinți, trebuie să ne asigurăm că ei înțeleg comportamentul corespunzător și consecințele

dacă continuă pe o cale greșită. Amintiți-vă, nu există ceva de genul o cenzură nedreaptă acasă. Filmele, revistele, programele de televiziune, video, Internetul și alte mijloace mass-media sunt considerate ca musafiri și vor fi binevenite când sunt adecvate pentru distracția familiei. Faceți din cămin un rai al păcii și dreptății. Nu permiteți ca influențele rele să contamineze mediul dumneavoastră spiritual special. Fiți buni, atenți, amabili și politicoși în ceea ce spuneți și în modul în care vă comportați unul cu celălalt. Atunci, scopurile familiei bazate pe standardele Evangheliei vor face să fie mai ușor de a lua decizii bune.

Același principiu se aplică episcopilor, învățătorilor și altor conducători din Biserică când lucrează în ajutorarea familiilor. Nu trebuie să stați inactivi atunci când cei asupra cărora aveți responsabilitate fac alegeri greșite. Atunci când unul dintre tinerii dumneavoastră se află la o răscruce de alegeri morale în viață, aproape întotdeauna este cineva – un părinte, un conducător, un învățător – care ar putea schimba ceva prin intervenția lui cu dragoste și bunătate.

Să fiți un exemplu bun pentru copii

În al patrulea rând este exemplul. Tot așa cum îi este greu unui marinar epuizat să găsească drumul peste mări necartografiate fără ajutorul unei busole, este aproape imposibil pentru copii și tineret să-și găsească drumul peste mările vieții fără lumina îndrumătoare a unui exemplu bun. Nu ne putem aștepta ca ei să evite acele lucruri care sunt inadecvate, dacă ei văd pe părinții lor că fac compromisuri față de principii și nu reușesc să trăiască în conformitate cu Evanghelia.

Ca părinți, învățători și conducători, datoria noastră solemnă este să dăm un exemplu personal puternic de tărie a neprihănirii, curaj, sacrificiu, slujire altruistă și autocontrol. Acestea sunt trăsăturile care vor ajuta pe tinerii noștri să se țină de bara de fier a Evangheliei și să rămână pe calea strâmtă și îngustă.

Să trăim conform Evangheliei ne ajută să evităm greșelile

Aș dori să vă pot spune că accentul pus pe informații, comunicare, intervenție și exemplu are mereu ca rezultat o familie perfectă cu copii perfecți care niciodată nu se îndepărtează de la standardele Evangheliei. Din nefericire, acesta nu este cazul. Dar familiile care cunosc, propovăduiesc și trăiesc în conformitate cu principiile și standardele Evangheliei au toate șansele să evite durerea unor greșeli grave. Când predomină modele bine stabilite de comunicare pozitivă și de exemplu de credință, este mult mai ușor să ne consul-

tăm cu toții despre problemele personale și să găsim schimbările necesare care vor binecuvânta pe fiecare membru al familiei.

Ascultați sfatul semnificativ al regelui Beniamin:

„Nu pot să vă spun toate lucrurile prin care puteți păcătui; căci sunt diferite căi și mijloace, chiar atât de multe încât nu le pot număra.

Dar atât vă pot spune că, dacă nu vegheați asupra voastră și a gândurilor voastre, și a cuvintelor voastre, și a faptelor voastre, și nu respectați poruncile lui Dumnezeu, și nu continuați în credința a ceea ce voi ați auzit despre venirea Domnului nostru, chiar până la sfârșitul vieților voastre, atunci va trebui să

pieriți. Și acum, o, omule, adu-ți aminte și nu pieri“ (Mosia 4:29–30).

Dragi frați și surori, fie ca Dumnezeu să binecuvânteze pe fiecare dintre noi ca focul legămintelor noastre să ardă în inimile noastre cu o flacără de nestins. Să fim pregătiți spiritual să reinnoim legămintele noastre sfinte în fiecare săptămână când luăm din împărtășanie. Ca să-L cinstim pe Domnul și să fim nerăbdători să ne facem partea noastră în aceste zile foarte palpitate și grele, să întărim Biserica Sa prin întărirea familiilor noastre este rugăciunea mea umilă.

Din cuvântul adresat de elder Ballard la conferința generală a Bisericii din aprilie 1999 (vezi Conference Report, apr. 1999, pag. 111–115; sau *Ensign*, mai 1999, pag. 85–87).

RUGĂCIUNEA ÎN FAMILIE, STUDIUL SCRIPTURILOR ÎN FAMILIE ȘI SEARA DE FAMILIE

16

IDEI DE APLICAT ÎN PRACTICĂ

În funcție de nevoile și situațiile proprii, urmați una sau mai multe din următoarele sugestii:

- Dacă familia dumneavoastră face rugăciuni cu familia în mod regulat, dacă studiază scripturile cu familia și dacă ține serile de familie, gândiți-vă la modalități de a îmbunătăți una sau mai multe din aceste activități. Dacă familia nu face aceste lucruri, gândiți-vă ce veți face pentru a ajuta la stabilirea acestor activități în căminul dumneavoastră.
- Împreună cu familia, planificați o activitate pe care puteți s-o faceți împreună. Dacă dispuneți de cartea pentru seara de familie *Family Home Evening Resource Book* (31106), gândiți-vă cum să faceți referințe la ideile de la paginile 265–340.
- Revedeți materialul de la paginile 137–139 din *Teaching, No Greater Call* (36123).

MATERIAL DE CITIT

Studiați articolele de mai jos. Dacă sunteți căsătoriți, citiți și discutați cu soțul sau soția despre aceste articole.

BINECUVÂNTĂRILE RUGĂCIUNII CU FAMILIA

Președintele Gordon B. Hinckley
Președintele Primei Președinții

Apotolul Pavel i-a declarat lui Timotei:

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.

Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțămitori, fără evlavie,

fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine,

vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu“ (2 Timotei 3:1–4).

Este nevoie de o nouă accentuare pe cinste, caracter și integritate în vremea noastră. Numai după ce vom introduce din nou în structura vieții noastre virtuțile care formează esența adevăratei civilizații, tiparul vremurilor noastre se va schimba. Întrebarea cu care ne confruntăm este: De unde să începem?

Sunt mulțumit că trebuie să începem cu recunoașterea lui Dumnezeu ca Tatăl nostru Veșnic, relația noastră cu El fiind de copii ai Săi, în comunicarea cu El recunoaștem poziția Lui suverană și în rugăciunile noastre zilnice cerem îndrumarea Lui în toate treburile noastre.

Îndrăznesc să afirm că o întoarcere la vechiul model de rugăciune, rugăciunea cu familia în căminele oamenilor, este unul dintre medicamentele principale care ar controla maladia înfricoșătoare care distruge caracterul societății noastre. Nu ne putem aștepta la un miracol într-o zi, dar într-o generație am putea avea un miracol.

Cu o generație sau două în urmă, rugăciunea cu familia în căminele creștinilor din toată lumea făcea parte din activitatea zilnică, la fel ca servirea mesei. Pe măsură ce această activitate s-a redus, a apărut decăderea morală despre care a vorbit apostolul Pavel.

Sunt mulțumit că nu există nici un înlocuitor potrivit pentru obiceiul de a îngenunchea împreună – tată, mamă și copii – în rugăciunea de dimineață și de seară. Aceasta, mai mult decât covoarele moi, mai mult decât frumoasele draperii, mai mult decât schemele inteligente de îmbinare echilibrată a culorilor, este lucrul care va face căminele noastre mai bune și mai frumoase.

Este ceva chiar în actul de a îngenunchea care contrazice atitudinile descrise de Pavel: „trufași,... obraznici, îngâmfați“.

Este ceva chiar în actul de a îngenunchea împreună, tată, mamă și copii, care face să dispară toate celelalte calificative pe care le-a descris: „neascultători de părinți,... fără dragoste firească“.

Este ceva în actul de a te adresa lui Dumnezeu care îndepărtează tendința de a huli și de a deveni „iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu“.

Înclinația de a fi „fără evlavie“, „nemulțămitori“, după cum descrie Pavel, dispare în momentul în care familia împreună mulțumește Domnului pentru viață, pace și tot ce are. Și pe măsură ce se mulțumește Domnului pentru un lucru, apare în familie o apreciere nouă, un respect nou, o iubire reciprocă nouă.

Scriptura spune: „Mulțumește-I Domnului, Dumnezeului tău, pentru toate lucrurile“ (D&L 59:7). Și din nou: „Și cu nimic nu Îl supără omul pe Dumnezeu sau împotriva nimănui nu este aprinsă mânia Sa, decât împotriva aceluia care nu mărturisesc mâna Lui“ (D&L 59:21).

Când ne amintim împreună în fața Domnului de cei săraci, nevoiași și oprimați, se dezvoltă inconștient, dar real, o iubire pentru ceilalți mai presus de propria persoană, un respect pentru ceilalți, o dorință de a sluji nevoile celorlalți. Nu poți cere lui Dumnezeu să ajute un vecin aflat în necaz fără să te simți motivat să faci tu însuși ceva pentru a-ți ajuta vecinul. Ce miracole s-ar întâmpla în viețile copiilor din toată lumea dacă ei ar pune deoparte egoismul și s-ar pierde în slujirea celorlalți. Sămânța care adăpostește și din care crește pomul roditor se plantează și se îngrijește cel mai bine prin rugăciunile zilnice ale familiei.

Nu cunosc o cale mai bună de a insufla iubirea de țară decât cea în care părinții se roagă în fața copiilor lor pentru țara în care trăiesc, invocând binecuvântările Atotputernicului asupra ei ca să fie păstrată în libertate și pace. Nu cunosc o cale mai bună de a zidi în inimile copiilor noștri respectul atât de necesar pentru autorități decât amintirea în rugăciunile zilnice ale familiei a conducătorilor țărilor noastre care duc povara guvernării.

Îmi aduc aminte că am văzut pe o tablă un anunț care zicea: „O națiune care se roagă este o națiune în relații pașnice“. Cred în acest lucru.

Cred că nimic nu va ajuta mai mult la detensionarea relațiilor din familie, cred că nu este un mod mai subtil de a face ca părinții să fie respectați, ceea ce duce la supunere, cred că nimic nu va influența mai mult spiritul de pocăință care în mare măsură va șterge supărarea din căminele dezbinat, decât rugăciunea cu familia, în care se mărturisesc slăbiciunile în fața Domnului și în care se cer binecuvântările Domnului asupra căminului și asupra celor care locuiesc în el.

Am fost foarte impresionat de o declarație făcută odată de un om care este mort demult. James H. Moyle a scris nepoților săi despre rugăciunea cu

familia în propriul său cămin. El a spus: „Nu ne-am dus la culcare înainte de a îngenunchea în rugăciune pentru a implora îndrumarea și aprobarea divină. Divergențele pot apărea și în familiile cele mai bune, dar ele vor fi aplanate de... spiritul rugăciunii... Chiar psihologia ei tinde să promoveze o viață mai neprihănită între oameni. Tinde spre unitate, dragoste, iertare, slujire“.

În 1872, colonelul Thomas L. Kane, marele prieten al poporului nostru în zilele de suferință la Iowa, pe vremea sosirii armatei în valea Salt Lake, a venit din nou în vest cu soția și cei doi fii. Ei au călătorit la St. George cu Brigham Young, oprindu-se în fiecare noapte în căminele membrilor Bisericii de-a lungul drumului. Dna. Kane a scris o serie de scrisori tatălui ei din Philadelphia. Într-una din ele, ea a spus:

„În fiecare loc unde am stat în timpul călătoriei noastre am făcut rugăciuni imediat după cină și rugăciuni din nou înainte de micul dejun. Nimeni nu era absent... Mormonii... îngenunchează imediat, în timp ce capul familiei sau un oaspete de onoare spune rugăciunea cu voce tare... Le ia puțin timp spunerea ei, dar ei cer ceea ce au nevoie și-I mulțumesc Lui pentru ceea ce le-a dat... Ei consideră că Dumnezeu ne cunoaște numele de familie și titlurile noastre și cer o binecuvântare asupra [unei anumite persoane pe numele ei],... Mi-a plăcut acest lucru când numele meu a fost amintit“.

O, ce bine ar fi dacă noi ca popor am cultiva pe deplin acest obicei care a fost atât de important pentru străbunii noștri pionieri. Rugăciunea cu familia a făcut parte din ritualul lor de venerare așa cum adunările au fost convenite în Tabernacol. Cu credința care venea din acele invocații zilnice, ei au deștelenit pământul, au dus apa la pământul pârjolit, au făcut deșertul să înflorească, și-au condus familiile cu dragoste, au trăit în pace unul cu altul și au făcut ca numele lor să devină nemuritoare atunci când au murit slujindu-L pe Dumnezeu.

Familia este unitatea esențială a societății. Rugăciunea cu familia este speranța pentru o societate mai bună. „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi“ (Isaia 55:6).

Putem face căminele noastre mai frumoase? Da, prin exprimarea noastră ca familii către Izvorul tuturor frumuseților adevărate. Putem să întărim societatea și să o facem un loc mai bun acolo unde trăim? Da, întărind virtutea vieții noastre de familie prin îngenunchearea împreună și implorarea Atotputernicului în numele Fiului Său Preaiubit.

Acest obicei, o întoarcere la rugăciunea în familie, răspândit în țară și pe tot pământul, într-o generație, ar îndepărta nenorocirea care ne distruge. Ar restaura

integritatea, respectul reciproc și spiritul de recunoștință din inimile oamenilor.

Învățătorul a spus: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide“ (Matei 7:7).

Vă dau mărturia mea că dacă faceți rugăciuni cu familia cu sinceritate, nu veți rămâne fără răsplată.

Schimbările, poate, nu vor fi vizibile imediat. Ele pot fi extrem de subtile. Dar ele vor fi reale, căci Dumnezeu „răsplătește pe cei ce-L caută“ (Evrei 11:6).

Să fim sinceri când dăm un exemplu în fața lumii în ceea ce privește acest obicei [de a ne ruga] și să încurajăm și pe alții să facă la fel.

Din *Ensign*, februarie 1991, pag. 2-5.

„DECI AM FOST INSTRUIT“

Elder L. Tom Perry
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Părinți de seamă

Cartea lui Mormon începe cu aceste cuvinte: „Eu, Nefi, fiind născut din părinți de seamă, am fost deci instruit întrucâtva în toate învățăturile tatălui meu“ (1 Nefi 1:1). Cât de diferită ar fi lumea aceasta dacă jurnalele personale ale fiecăruia dintre copiii Tatălui nostru Ceresc ar începe cu o frază similară – având părinți de seamă și fiind instruit de ei.

Trăim într-un timp special al istoriei, un timp când Evanghelia Domnului a fost restaurată în deplinitatea ei. Forța noastră misionară crește în calitate și cantitate, astfel, Evanghelia este propovăduită în mai multe limbi în multe țări și mai multor oameni ca niciodată înainte. Pe măsură ce episcopii și țăruișii se înființează în cele mai multe părți ale lumii, minți creatoare au fost inspirate să dezvolte instrumente de comunicație care sunt capabile să aducă îndrumările profeților la urechile multor, multor oameni. Veștile bune ale Evangheliei pot fi răspândite acum mai rapid pentru a aduce speranța păcii nepieritoare în inimile omenirii.

Viața de familie în criză

Unul dintre mesajele mărețe ale Evangheliei este doctrina naturii veșnice a unității familiei. Declarăm lumii despre valoarea și importanța vieții de familie, dar în mare măsură confuzia și dificultatea pe care o găsim în lumea de azi își are originea în deteriorarea familiei. Experiențele din căminele în care copiii sunt învățați și educați de părinți iubitori sunt în descreștere.

Viața de familie în care copiii și părinții interacționează împreună la studiu, joacă și muncă a fost înlocuită de o cină rapidă, separată, încălzită la cuptorul cu microunde și o seară în fața televizorului. În 1991, Asociația Națională a Districtelor, care s-a întâlnit la Salt Lake City, s-a gândit că lipsa de influență a căminului ajunsese pe punctul de a deveni o criză în națiunea noastră și s-a stat mult timp în adunări pentru a se discuta despre aceste

îngrijorări. S-au identificat cinci concepte care ar putea duce la creșterea șansei fiecărei familii de a avea succes.

În primul rând, întărirea relațiilor prin activități cu familia; în al doilea rând, stabilirea de reguli și așteptări; în al treilea rând, întărirea stimei personale; în al patrulea rând, stabilirea de scopuri realizabile și în al cincilea rând, evaluarea periodică a punctelor forte și slabe ale familiei.

Deodată, apelul stringent și de avertizare al profeților noștri chiar de la începutul timpului are o importanță deosebită. Așa cum am fost sfătuiți și încurajați, trebuie să avem grijă de propriile noastre familii și să accelerăm efortul nostru misionar de a aduce și pe alții la cunoașterea adevărului și a importanței unității familiei.

Adam și Eva învață îndatoririle părintești

Chiar de la început, instrucțiunile Domnului pentru Adam și Eva le-au clarificat responsabilitățile lor ca părinți. Rolurile lor au fost bine definite. După ce au primit instrucțiuni de la Domnul, ei au urmat sfatul Lui și au zis așa:

„Și în acea zi, Adam L-a preamărit pe Dumnezeu și a fost plin și a început să profetizeze cu privire la toate familiile de pe pământ, spunând: Binecuvântat fie numele lui Dumnezeu, pentru că, datorită încălcării mele, ochii mei s-au deschis și în viața aceasta voi avea bucurii și, din nou, Îl voi vedea pe Dumnezeu în carne.

Și Eva, nevasta lui, a auzit aceste lucruri și a fost fericită, spunând: Dacă nu ar fi fost încălcarea noastră, niciodată nu am fi avut seminție și niciodată nu am fi cunoscut binele și răul și bucuria mântuirii noastre și viața veșnică pe care Dumnezeu o dă tuturor supușilor.

Și Adam și Eva au preamărit numele lui Dumnezeu și ei au făcut cunoscute toate lucrurile fiilor și fiicelor lor“ (Moise 5:10-12).

Să învățăm și să educăm copiii

Da, chiar de la început, responsabilitatea părinților de a-și învăța copiii a făcut parte dintre instrucțiunile Domnului date primilor noștri părinți pământeni.

Revelațiile primite pe măsură ce Biserica a fost restaurată în acest timp, din nou, avertizează părinții de obligația lor de a-și învăța și educa copiii. În secțiunea nouăzeci și trei din Doctrină și legăminte, îl găsim pe Domnul muștrând pe unii frați că nu au acordat atenție responsabilităților lor în familie. Scriptura spune:

„Dar, v-am poruncit să vă creșteți copiii în lumină și în adevăr...”

Tu nu i-ai învățat pe copiii tăi lumina și adevărul, potrivit poruncilor; și cel rău are, încă, putere asupra ta și aceasta este cauza suferinței tale.

Și acum îți dau o poruncă – dacă vrei să fii eliberat, pune-ți în ordine casa ta, pentru că sunt multe lucruri care nu sunt drepte în casa ta” (D&L 93:40, 42–43).

Importanța serilor de familie

Cu ani în urmă, Biserica a povățuit pe toți părinții să țină seri de familie săptămânal. Astăzi cea povățuită a fost oficializată în căminele membrilor Bisericii. Seara de luni a fost pusă deoparte ca o seară în care familiile să fie împreună. Nici un fel de activități sau întâlniri în societate nu trebuie să se facă în această seară. Ni s-au promis mari binecuvântări dacă familiile noastre vor respecta acest lucru.

Președintele Harold B. Lee ne-a sfătuit, odată:

„Acum, țineți minte acest lucru; atunci când misiunea lui Ilie este înțeleasă, inimile copiilor se vor întoarce către tați și ale taților către copii. Se aplică la fel de bine de această parte a vălului ca și de cealaltă parte a vălului. Dacă ne neglijăm familiile noastre în ținerea serilor de familie și eșuăm în responsabilitatea noastră aici, cum vom fi considerați în cer dacă am pierdut pe unii dintre ei datorită neglijenței noastre? Raiul nu va fi rai până când nu am făcut tot posibilul să salvăm pe cei pe care Domnul ni i-a trimis prin descendență”.

Apoi a continuat:

„Astfel, inimile taților și mamelor trebuie să se întoarcă către copiii lor *chiar acum*, dacă aveți adevăratul spirit al lui Ilie și nu credeți că el se aplică doar celor care sunt după vâl. Să ne întoarcem inimile către copiii noștri și să-i învățăm; dar trebuie s-o faceți când ei sunt destul de tineri ca să fie educați corespunzător. Și dacă neglijați serile de familie, neglijați începutul misiunii lui Ilie la fel de sigur cum ați neglija munca de genealogie” (din *Relief Society Courses of Study, 1977–1978* [1977], pag. 2; s-a adăugat sublinierea).

Deseori m-am gândit la momentele de fericire pe care le-am avut când familia noastră era tânără și copiii noștri erau acasă. Am revăzut în minte acele zile și m-am gândit la schimbările pe care le-aș fi făcut în organizarea și administrarea familiei noastre

dacă am fi avut ocazia să trăim acea perioadă din nou. Sunt două domenii pe care aș dori să le îmbunătățesc dacă mi s-ar oferi prilejul să am copii mici acasă din nou.

În primul rând, ar fi să petrecem mai mult timp ca soț și soție într-o familie cu un comitet executiv care să se adune să învețe, să comunice, să planifice și să se organizeze pentru a realiza mai bine rolurile noastre de părinți.

În al doilea rând, dacă aș avea din nou vârsta aceea, aș dori să petrec mai mult timp cu familia. Acest lucru ar include mai multe seri de familie consecvente și pline de conținut.

Tinerii contribuie la succes

Întreaga povară a planificării și pregătirii serilor de familie nu trebuie lăsată doar părinților. Cele mai reușite seri la care am fost martor sunt cele în care tinerii familiei iau parte activă.

Vă chem pe voi minunați diaconi, învățători și preoți, voi fete albinuțe, margarete și lauri contribuți în mare măsură la succesul serilor de familie. În multe cămine puteți fi conștiința familiei. De fapt, voi aveți cel mai mare câștig din această experiență. Dacă doriți să trăiți într-o lume a păcii, siguranței și oportunităților, familia din care faceți parte își poate aduce contribuția la bunăstarea voastră, chiar și a întregii lumi.

Îmi aduc aminte de un exemplu, în această privință, care a avut loc într-un an, după sărbătorile de Crăciun când ne-am luat nepoții la o plimbare. Pentru a avea o experiență semnificativă împreună, am aranjat să avem un microbuz cu care să călătorim împreună. În microbuz erau bunicul și bunica și fiul meu cu cei trei copii mai mari ai lui. Soția fiului meu rămăsese acasă cu cei mai mici membri ai familiei. Era rândul meu la volan și soția mea era așezată lângă mine, slujind drept copilot. Din spatele microbuzului, am auzit-o pe Audrey, cel mai mare copil, sfătuindu-se cu tatăl ei. Ea spunea: „Tati, unul din scopurile acestui an a fost să terminăm Cartea lui Mormon la studiul nostru cu familia. Aceasta este ultima zi a anului. De ce nu o terminăm acum pentru a respecta programarea?”

Ce experiență deosebită a fost să aud pe fiul meu și pe cei trei copii ai săi citind tare pe rând ultimele capitole din Moroni și realizându-și scopul de a citi toată Cartea lui Mormon. Notați, o tânără fată a făcut această propunere, nu unul dintre părinți.

Puneți la încercare pe tineri

Faceți parte dintr-o generație aleasă – păstrată pentru acest timp special din istoria omenirii. Aveți atât de multe de dat pentru a sprijini creșterea și dezvoltarea familiilor din care faceți parte. Vă provoc să

pășiți înainte în familia dumneavoastră cu spiritul vostru aparte, cu entuziasmul tinereții pentru a face ca Evanghelia să fie trăită cu adevărat în căminele voastre. Amintiți-vă de sfatul președintelui Joseph F. Smith când a spus:

„Aș dori ca toți copiii din Sion, inclusiv ai mei, să cunoască că nu există nimic în această lume de o valoare atât de mare pentru ei, precum cunoștințele din Evanghelia care a fost restaurată pe pământ în aceste zile din urmă prin profetul Joseph Smith. Nimic nu poate compensa lipsa lor. Nu este nimic pe pământ care se poate compara cu minunăția de a cunoaște pe Isus Hristos. De aceea, toți părinții din Sion să aibă grijă de copiii lor și să-i învețe principiile Evangheliei și să se străduiască cât de mult se poate să-i facă să-și îndeplinească îndatoririle – nu mecanic, pentru că au fost obligați să le facă, ci încercați să le picurați în inimile lor spiritul adevărului și o dragoste solidă pentru Evanghelia, să nu-și îndeplinească îndatoririle pentru a le face plăcere părinților, ci pentru că le face și lor plăcere“ (din Brian H. Stuy, compilație din *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, volumul 5 [1987–1992], 5:436).

Revitalizați serile de familie

Serile de familie sunt pentru toată lumea, fie că este un cămin cu doi părinți, un cămin cu un părinte sau o unitate de familie cu un singur membru. Învățători de acasă, vă chemăm ca în vizitele dumneavoastră periodice să încurajați și să revitalizați ținerea serilor de familie.

Profetul Ezra Taft Benson ne-a amintit, din nou, necesitatea de a ține seri de familie și ne-a dat ingredientele care duc la o seară de familie reușită. El a spus:

„Proiectat pentru a întări și proteja familia, programul serilor de familie al Bisericii este de a stabili o

seară în fiecare săptămână care se rezervă pentru ca tații și mamele să se adune acasă cu fiii și fiicele lor în jur. Se spune o rugăciune, se cântă imnuri și alte cântece, se citesc scripturi, se discută despre probleme de familie, se prezintă talente, se propovăduiesc principiile Evangheliei și deseori, se fac jocuri și se servesc prăjituri făcute în casă“ (din Conference Report, din Zona Insulelor Filipine, 1975, pag. 10).

Avem speranța că fiecare dintre dumneavoastră puteți nota aceste sugestii făcute de profet despre ce trebuie să conțină o seară de familie.

Apoi el continuă: „Acum, iată binecuvântările promise de un profet al lui Dumnezeu pentru cei care vor ține săptămânal serile de familie: ‚Dacă sfinții ascultă sfatul acesta, noi promitem că vor rezulta mari binecuvântări. Dragostea acasă și supunerea față de părinți va crește. Credința se va dezvolta în inimile tinerilor din Israel și ei vor acumula putere ca să combată influențele rele și ispitele care îi vor asalta‘ “ (din Conference Report, din Zona Insulelor Filipine 1975, pag. 10; vezi, de asemenea, *Improvement Era*, iunie 1915, pag. 734).

Vă îndemnăm pe fiecare să urmați sfatul profetului nostru. În toate familiile din toată Biserica, evaluați din nou progresul pe care îl faceți în ținerea serilor de familie cu regularitate. Aplicarea acestui program va fi un scut și o protecție împotriva relelor timpului nostru și vă va aduce, personal și la toți, bucurie mai mare și mai multă acum și în vecii vecilor.

Dumnezeu să vă binecuvânteze ca să puteți revitaliza și întări acest program extrem de important pentru a ne sfătui cu toții ca membri ai familiei.

Din cuvântul adresat de elder Perry la conferința generală a Bisericii din aprilie 1994 (vezi Conference Report, apr. 1994, pag. 47–51; sau *Ensign*, mai 1994, pag. 36–38).

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINȚILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

